

Božský vzorec (v církvi)

Adrian Ebens

Božský vzorec

Adrian Ebens

maranathamedia.com

Publikováno březen 2011
Aktualizováno květen 2019

Na památku Jamese Whitea
Muže řádu evangelia

Obsah

Oddíl 1. Základy Božského vzorce	6
1. Božský vzorec	6
2. Pramen v zákoně	13
3. Trojitý provaz.....	20
4. Požehnání a prokletí.....	30
Oddíl 2. Božský vzor, když vůdci selhávají	36
5. Reakce na odpadlictví.....	36
6. Identifikace Církve	44
7. Odpočinek v přítoku	54
8. Plášť pro konfrontaci	59
9. Podání odvolání	70
10. Stojíce sám.....	76
Oddíl 3. Důsledky odmítnutí Božského vzorce	82
11. Ochrana našeho příbuzného Vykupitele	82
12. Samsonova slepota.....	91
Oddíl 4. Přijetí požehnání skrze zkažený kanál.....	102
13. Zářivý příklad Chany	102
14. Abígail a její sladká vůně poddání se	107
15. Muž dle Božího srdce	115
Oddíl 5. Posvěcen Božským Vzorcem.....	120
16. Odmaskování ohavného ničitele	120
17. Základní kámen	129
18. Sobotní zapečetění	135
19. Mocný anděl.....	140

Oddíl 1. Základy Božského vzorce

1. Božský vzorec

Pro nás je ale jen jediný Bůh-Otec, z něhož¹ je všechno i my pro něj; a jediný Pán-Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my skrze něj. 1 Kor. 8:6 B21

Vše, co v tomto životě obdržíme, k nám přichází skrze božský vzorec. Tento vzorec nám zjevují osoby Otce a Syna. Božský vzorec nachází svůj zdroj u Otce, "z něhož jsou všechny věci" a pak je nám předáván skrze osobu Krista, "skrze něhož jsou všechny věci".

Pro nás jako příjemce těchto požehnání je životně důležité jasně rozeznat osobnost a individualitu každé osoby v tomto božském vzorci.

Mnobokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky, (2) ale v těch posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil celý svět. (3) On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; svým mocným slovem nese vše, co je. On se postaral o očištění hříchů a poté usedl po pravici Velebnosti na výsostech. Žid. 1:1-3 B21

Jako má Otec život sám v sobě, tak dal i Synu, aby měl život sám v sobě, Jan 5:26 B21

To, že Syn je výslovným obrazem Otce, znamená, že je Otci roven. Jak tedy máme rozlišovat mezi nima dvěma? Bible jasně zjevuje Otce jako

¹ Veškerý důraz v citacích v celé této knize byl dodán.

velký Zdroj všeho, a že Jeho Syn od Něho všechno přijal. Vzhledem k tomu, že Syn obdržel všechny věci od svého Otce a je Jeho výslovným obrazem a Jeho slovem, jediný způsob, jak je můžeme mentálně rozeznat, je, že *Syn přišel od Otce a zdědil všechny věci od Otce. Kristovo dědictví je tajemstvím zachování osobnosti a individuality každého z nich.* Jeho dědictví také objasňuje a rozlišuje posloupnost božského vzorce "Od Koho" a „skrze Koho“.

Když čteme Písmo, můžeme najít několik příkladů, kde se opakuje vzor „od Koho“ a „skrze Koho“. Některé z těchto příkladů se překrývají kvůli kaskádovité povaze Božích požehnání, která protékají několika nádobami. Bůh je pramenem velké řeky, která protéká Jeho Synem dolů a rozděluje se na mnoho přítoků, nebo kanálů.

Zdroj – od Koho	Přítok – Kanál skrze Koho	Odkazy
Otec	Syn	1 Kor 8:6; 1 Kor 11:3; Žid 1:1-3
Manžel	Manželka	Gen 3:16; 1 Kor 11:3; Ef 5:25; 1 Petr 3:1
Otec	Matka	Ex 20:12; Ef 6:1; Kol 3:20
Matka	Děti	1 Tim 2:15
Kristus	Manžel	1 Kor 11:3
Kristus	Církev	Ef 5:25
Prorok	Kněz	Ex 4:16; Lev 8:36
Starší/kazatelé/pastoři	„Stádce-sbor-církev“	1 Petr 5:2; 1 Tes 5:12,13
Král/Governér/předseda vlády	Podřízení/Občané	Řím 13:1-3; 1 Petr 2:13,14
Bible	Duch prorocství	RH leden 20, 1903 "Menší světlo"
Bible	Kazatel/ Starší	2 Tim 4:2; 1 Petr 5:2

Čím více bude tento božský vzorec dodržován, tím více požehnání bude proudit na nás a na naše rodiny. Například, když ctíme svého otce a matku, je nám zaslíben dlouhý život. Když máme úctu k těm, kteří jsou nad námi, jsme požehnáni jejich kázáním Slova a nabádáním ke zbožnému životu.

Kromě přímých požehnání radosti, štěstí a společenství, která k nám proudí skrze tento božský vzorec, existují také ochranná požehnání, která můžeme získat prostřednictvím „přítoku-kanálu“(Krista). V každém případě je ten, "skrze Koho" věci přicházejí, pod ochranou a má autoritu toho, "z Koho" věci přicházejí. Přítok-kanál je pod ochranou zdroje. Jako příklad toho, jak velkou ochranu může mít dítě, vidíme:

1. Dítě je chráněno matkou,
2. která je chráněna svým manželem,
3. Který je chráněn policií,
4. Kteří jsou chráněni vládou,
5. Která je ustanovena Bohem.

Vezmeme-li to v duchovním směru, vidíme:

1. Otec je nabádán staršími nebo pastorem,
2. Kteří jsou podřízeni Božímu Slovu,
3. Které napsali proroci,
4. Kteří byli a jsou dáni Kristem,
5. Který je poslán od svého Otce.

Čím více se posouváme do pozic odrážejících božský vzorec, tím větší je naše ochrana, požehnání, pokoj a radost. Klíčovou zásadou Otcova plánu je, že:

1. Všechny věci jsou přijímány skrze Prostředníka, a ne přímo od Otce.
2. Všechny věci jsou vzorem Otce a Jeho Syna.

Satanova vzpoura zavedla koncepty, které tento božský vzorec pokazily. Řád nebes byl původně takový, že Lucifer byl pod autoritou Krista, který byl pod autoritou svého Otce.

Satan, vůdce padlých andělů, měl kdysi vznešené postavení v nebi. Byl ctěn jako druhý po Kristu. *Review and Herald*, 24. února 1874.

Písmo nám říká, jak si satan přál změnit božský vzorec:

*Jak jsi spadl z nebes, třpytivá hvězdo, synu úsvitu? Byl jsi odseknut k zemi, ty, který jsi porážel národy! (13) A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře sbromáždění na nejzazším severu. (14) Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu. **Iz.14:12-14***

V těchto textech vidíme bytost, která nevyhledává ochranu a péči božského vzorce, ale spíše je její snahou vyvýšit se na úroveň Nejvyššího. Původně to znamenalo, že satan chtěl být postaven na roveň Kristu, spíše než být pod Jeho autoritou, aby se mohl zodpovídat přímo Otci, aniž by byl pod Kristem. Otec byl pohnut a skrze božský vzorec bránil a chránil svého Syna, a potvrdil vztah, který Kristus udržoval před vším stvořením. Kristus se nebránil, ani nevyslovil nic na svou vlastní obranu. To vše udělal Otec. Satan však odmítl Otcův příkaz, aby uctíval Božího Syna, a dokonce zatoužil po tom být přesně jako Bůh sám.

Naše uctívání Boha je založeno pouze na našem čtení Božího Slova. Naše poznání o Něm k nám přichází skrze to, co nám zjevil ve svém Slově a skrze to, co stvořil. Naše chápání toho, kdo je Bůh, a naše uctívání Boha, zatímco žijeme v tomto hříšném světě, se vytváří pouze v mysli. Pokud se odchýlíme od jasných výroků Písma, naše mysl okamžitě upadne do modlářství. Je to satanův cíl, přimět nás, abychom překročili Slovo, abychom vnímali Boha ve své mysli jako nějakou jinou formu, a ne ve smyslu božského vzorce. Satan chce v našich myslích zkreslit Boha. Čím více se mu to podaří, tím pomýlenější budou naše činy, a proto budeme více hřešit. Skrze hřích

nám satan bere ochrannou bariéru, a získává větší přístup k ovládnutí, vlastnictví a ničení nás.

Pozorně si všimněte, že satan si přál být stejný jako Nejvyšší. Prostřednictvím Istivého procesu satan oklamal křesťanský svět, aby učinil Krista přesně stejným jako Otce. Tak jako křesťanský svět uctívá Boha skrze svá různá vyznání, entita vnímaná jako druhá osoba Božství je ve skutečnosti formulací satana.² Tím, že satan představuje Krista ve všech směrech naprosto stejného jako Otce, mate lidskou mysl zákonem nerozpoznatelnosti – tedy když dvě osoby, které mají přesně stejné vlastnosti, již nemohou být jasně rozeznány odděleně; stávají se zaměnitelnými, a tak záhadně „jedním“ skrze jejich ztrátu individuality. Hlavním cílem satanovy strategie je zbavit nás požehnání a ochrany, překroucením božského vzorce v našich myslích. Snaží se nás svést tím, že dává tomu, „skrze Koho“ stejné vlastnosti jako tomu "z Koho". Jsme svedeni tím, co se zdá být touhou po vyvýšení „prostředníka“, ale dochází k opaku. Jakmile se ten, kdo byl původně Prostředníkem "skrze Koho", stává stále více zdrojem „z Koho“, tím méně jsme schopni rozeznat rozdíl, dokud nezůstanou dva nebo dokonce tři zdroje "z Koho". To způsobí, že se rozum zhroutlí, a tím se otevřou dveře mysticismu. Více zdrojů bez přítoku, kterým by mohly projít, znamená, že neexistuje kaskáda požehnání; řeka vysychá; každý se musí chránit a žehnat sám sobě. Jak se dozvíme později, tento jednoduchý malý proces je tajemstvím ohavného ničitele.

Existuje spousta důkazů, které ukazují, kde k tomuto deformování a překroucení božského vzorce došlo. Uvedme si následující příklady:

Katolicismus:

² "Satan nejen demonstruje nesmrtelnost duše spiritualistickými projevy, ale stejně jako na počátku učil pluralitu bohů... Spiritismus by mohl mít jen malý vliv, kdyby cesta nebyla připravena falešným učením těch, kteří vyznávají, že věří Bibli. Satan to předvídal a podařilo se mu dostat své základní články do věroučných vyznání všech populárních církví." R.F. Cottrell, Review and Herald, 14. dubna 1859.

Katolicismus vzal slova kněze a učinil je rovnocennými se slovy proroků obsaženými v Bibli. Tímto procesem slovo římského papeže zcela nahradilo Písmo. Zde je jeden příklad:

"Papež má moc měnit časy, rušit zákony a obejít se bez všech věcí, dokonce i Kristových přikázání." - *Decretal De Translat. Espiscop. Cap*

Protestantismus:

Jako reakci na tuto zvrácenost, protestantismus obnovil Slovo **Boží** jako jedinou autoritu svědomí, ale satanovi se podařilo tento proces zvrátit tím, že odebral jakoukoli autoritu kazatelům nebo vedoucím církve. Každý člověk čte Bibli sám pro sebe, což je správné, ale pak se každý člověk cítí v naprosté svobodě pokárat a zvrátit postavení vůdců, kdykoli se rozhodne. Satanovi je jedno, kterým směrem se vydáte, pokud vám unikne božský vzorec "z Koho" a "skrze Koho". Dalším účinkem protestantismu je rozštěpení a rozdělení, a stát se tak zranitelným vůči každému větru doktríny, a každému vzestupu charismatického vedení.

Výše uvedené příklady odhalují pokroucenost obrazu božského vzorce ve vztahu prorok/pastor(kněž). Porovnejte to s jinou úrovní, kde je obraz muže/ženy ohledně kněžství nebo služby také překroucený.

Kněžství:

Satan opět posunul katolicismus jedním směrem a protestantismus druhým. Pohnul katolickou církev, aby dala mužským kněžím absolutní moc a kontrolu, což způsobilo ženám nevýslovné utrpení a zármutek. Pak se pohybuje v protestantských církvích prostřednictvím pozitivní touhy pozvednout roli žen a dát jim hlas v církvi tím, že jim poskytne stejné postavení jako starším a kazatelům. To způsobuje zrychlený kaskádový efekt na vnímání manželské rovnosti, což způsobuje, že mysl spojuje dvě části božského vzorce do jednoho a tlačí muže a ženy k přesvědčení o bezrozdílnosti pohlaví.

Jak se každý odraz božského vzorce stává nejasným a zmateným, prvky "skrze Koho" se vymykají zpod ochrany svého protějšku "z Koho" a jsou "osvobozeny" takzvanou „osvícenou rovnoprávností“. Ve všech vztazích je nedůvěra a zmatek, protože nikdo nemá jasno ve své roli, nebo v tom, jakou odpovědnost má. Každý může obviňovat ostatní a omlouvat se za selhání. Satan pak může vstoupit a ublížit našim dětem, našim ženám, našim církvím, našim kazatelům, našim vládám a našemu světu.

Pozorování západní společnosti by nám mělo říci, že každý prvek božského vzorce byl narušen, a proto všechny úrovně ochrany byly těžce narušeny tím, kdo nevyhledává naše dobro.

Přirozenou reakcí adventistů na to, že vidí zvrácenou pravdu, je zaujmout protestantský přístup, chopit se meče a obvinit představitelé církve z odpadnutí. Satan je spokojen s tím, že se toto dílo uskuteční, ví, že božský vzorec je stále porušený a zabraňuje tak církvím, aby byly požehnány.

V jedné z následujících kapitol se budu zabývat hledisky toho, co dělat, když je božský vzorec v církvi zcela zkažený, a jakým procesem musíme projít, abychom obnovili přítok požehnání a znovu získali božský vzorec. Ale nejdříve se podívejme na tento vzorec v Božím zákoně.

2. Pramen v zákoně

V předchozí kapitole jsme zkoumali božský vzorec zjevený v 1 Kor. 8:6, který hovoří o vztahu Otce a Syna. Jejich vztah sám o sobě odhaluje tento božský vzorec. Skládá se z Otce „z Něhož“, který je zdrojem, a Syna „skrze Něhož“, který je přítokem (kanálem).

Uvedli jsme několik příkladů toho, jak byl tento božský vzorec replikován na různých úrovních rodiny, církve a komunity.

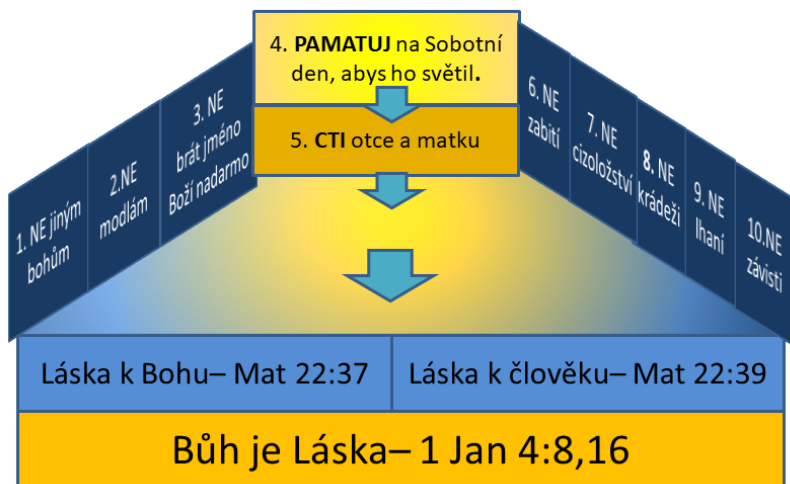
Jedním z míst, kde je tento božský vzorec nádherně zjeven, je Desatero Příkázání. Studujeme-li zákon pozorně, zjistíme, že osm příkázání obsahuje zákazy, zatímco dvě příkázání v srdci zákona obsahují pozitivní požehnání. Oznámení:

*Gen 2:3 Bůh **sedmý den požehnal** a posvětil ho, protože v něm přestal s veškerým svým dílem, které Bůh stvořil a učinil.*

*Ef. 6:2-3 Cti svého otce a matku, „to je **první příkázání se zaslíbením**, (3) aby ti bylo dobře a abys byl dlouho živ na zemi.*

Uspořádáme-li příkázání kolem těchto dvou příkázání, která mají pozitivní požehnání, mohli bychom vidět něco, co se podobá prameni:

Zákon jako pramen života

Všechna ostatní přikázání fungují jako zábradlí, které nás vede ke zdroji pramene, které se nachází v připomínání Soboty a uctívání našich rodičů. Můžeme vidět, že čtvrté a páté přikázání následují božský vzorec?

"z Koho"	"skrze Koho"
Pamatuj na den Sobotní	Cti otce i matku

Bůh zamýšlel, abychom se prostřednictvím svých rodičů učili zásadám Jeho království, o Jeho zákoně, a samozřejmě o Jeho lásce.

*Slyš Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. (5) Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou.) (6) Ať jsou tato slova, která ti dnes přikazují, ve tvém srdci. (7) **Opakuj je svým synům, mluv o nich, když pobýváš ve svém domě, i když chodíš po cestě, když ležíš, i když vstáváš.** (8) *Přívaz je jako znamení na ruku, ať jsou značkou mezi tvými očima.*
Dt. 6:4-8*

Je možné vidět, že když přistupujeme k zákonu skrze božský vzorec, který poskytuje veškerá požehnání, budeme skutečně vzkvétat a budeme požehnání? Prosim, pozorně si všimněte, co Ellen Whiteová říká o pátém přikázání:

„Tot“, praví apoštol, „*jest přikázání první se zaslíbením.*“ (Ef 6:2) Pro Izraelské, kteří se těšili na brzký příchod do Kanaánu, to byl příslib, že poslušní budou se těšit dlouhému životu v této dobré zemi; **příslib má však i širší význam a zahrnuje všechny Izrael Boží, kterému slibuje život věčný na zemi, až bude zbavena kletby hříchů.** (PP 308.3)

Ellen Whiteová spojuje úctu našich rodičů s věčným životem. Jak je to možné? Když vidíme, že všechny věci pocházejí od Otce, Věkovitého,¹ velkého zdroje všeho a proudí skrze Jeho ustanovené zprostředkovatele, pak vidíme, že když ctíme své rodiče, ctíme autoritu, kterou Bůh ustanovil.

Cti otce svého i matku svou, aby se prodleli dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin, Bůh tvůj. **Ex.20:12** Rodiče mají právo na větší lásku a úctu, než jakou máme projevovat vůči ostatním. **Sám Bůh, který vložil na rodiče odpovědnost** za duše svěřené jejich péči, ustanovil, že rodiče budou zastupovat Boha u svých dětí v nejranějších letech jejich života. **A kdo odmítá právoplatnou moc svých rodičů, odmítá tím i svrchovanost Boží.** (PP 308.1+2)

Otec v nebi se na nás snaží vylít svou lásku, milosrdenství a milost prostřednictvím našich rodičů. Naši rodiče jsou oním přítokem, skrze který nám chce náš Otec požehnat svými slovy náklonnosti a něhy. Tato zásada je tak důležitá, že Bůh učinil svou smlouvu s Abrahamem závislou na správném uspořádání rodiny podle božského vzorce.

Abraham se jistě stane velkým a mocným národem a budou v něm požehnány všechny národy země. **Neboť jsem se s ním sblížil,**

¹ „Věkovitý“ je Bůh Otec; žalmista říká: „*Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože.*“ (Ž.90,2) "On, původce všeho živého, zdroj všech zákonů... (GC; 479,1)

takže přikáže svým synům a svému domu po sobě, aby zachovávali Hospodinovu cestu a konali spravedlnost a právo, aby Hospodin Abrahamovi naplnil to, co o něm řekl. Gen. 18:18-19

Bůh říká, že přivede na Abrahama vše, co slíbil, když Abraham přikáže své rodině a domácnosti po něm; to znamená, že vede svou rodinu k tomu, aby následovala božský vzorec, kde ho jeho žena respektuje jako hlavu domu, a jeho děti se učí ctít a respektovat svého otce a matku. Všimněme si toho pozorně:

Smlouva závisela na správném uspořádání rodiny dle božského vzorce.

To je důvod, proč Ellen Whiteová uvádí:

"Společnost se skládá z rodin a je tím, co hlavy rodin dělají. Ze srdce vycházejí "otázky života"; a srdcem společenství, církve a národa je domácnost. **Blaho společnosti, úspěch církve, prosperita národa závisí na domácích vlivech.**" (AH 15.1)

Prostřednictvím těchto domácích vlivů se máme učit božskému vzorci. Když ctíme svého otce a matku jako odraz božského vzorce Otce a Syna, učíme se, jak se spojit s naším Otcem v nebi. Pokud neposloucháme své rodiče a opustíme vzorec, který se odráží v našich rodičích, nebudeme schopni se spojit s božským vzorcem v nebi.

“Bůh má v úmyslu, aby rodiny země byly symbolem rodiny v nebi. Křesťanské domovy, založené a vedené v souladu s Božím plánem, patří mezi Jeho nejúčinnější nástroje pro formování křesťanského charakteru a pro rozvoj Jeho díla. (Svědectví, Vol. 6, str. 430.)

Nyní bych chtěl, abyste si všimli, jak se tento božský vzorec v domově rozšiřuje na širší komunitu.

Páté přikázání vyžaduje, aby děti nejen prokazyvaly svým rodičům úctu a byly jich poslušny, ale také aby je milovaly, byly k nim laskavy, ulehčovaly jim v starostech ve stáří.

Toto přikázání požaduje také zachovávání úcty k duchovním a vládcům a ke všem ostatním, na něž Bůh přenesl moc. (PP 308.2)

Všimněte si, že páté přikázání zahrnovalo duchovní, vládce a všechny ostatní, kterým Bůh svěřil pravomoc. Tento bod si prosím pečlivě podtrhněte:

Úcta k duchovním a vládcům je součástí pátého přikázání.

Existuje mnoho hlasů, které volají: "Potřebuji jen svou Bibli a nejsem pod žádným člověkem!" To je velmi mazaný trik satana, jak rozbít božský vzorec. Pokud bychom opravdu nebyli pod žádným člověkem, pak manželky nemusí respektovat své manžely a děti nemusí ctít své rodiče. Mnoho lidí zapomíná, že jediným důvodem, proč máme své Bible je, že Bůh nařídil prorokům, aby napsali, co si přeje, aby to bylo řečeno, a také inspiroval lidi, aby Bibli vydávali a tiskli. Dlužíme těmto mužům velkou vděčnost a jsme v jistém smyslu pod nimi, protože jsou našimi předky ve víře.

Volání typu, "mám svou Bibli a nejsem pod žádným člověkem" je reakcí na práci satana, který povýšil kanál „skrze Něhož“ na stejnou úroveň jako zdroj „z Něhož.“ Když se rodiče snaží donutit svědomí svých dětí k uctívání staví se na vyšší pozici, než Bůh vyžaduje. Jak naznačila Ellen Whiteová, páté přikázání se vztahuje také na služebníky a vládce. Když ti, kdo zastávají tato místa, od nás požadují něco, co je v rozporu se Slovem Božím, nemůžeme je poslouchat. To neznamená, že je také přestaneme ctít nebo respektovat jako „skrze Něhož“ kanál. Nadále je ctíme, kam až to Boží Slovo vyžaduje, nic víc a nic míň. Jak budeme pokračovat v této knize, budeme dále studovat, jak Bůh jedná s jednotlivci s pravomocí, kteří si činí nárok na pozici, kterou může zastávat pouze Bůh. Přesto poukážeme na to, že i v případě selhání těch, kterým byla udělena pravomoc, nemáme právo zcela ignorovat jejich autoritu a rozbít božský vzorec.

Když se satan snaží, aby ti, kteří mají autoritu spojili přítok „skrze Něhož“ se zdrojem „z Něhož“ musíme mít na paměti Ježíšovo napomenutí:

A nikoho nenažívajte na zemi svým Otcem, nebot' jediný je váš Otec, ten nebeský. Mat 23:9

Přesto tato rada nepopírá následující:

Na staršího muže se neosopuj, ale domlouvej mu jako otci, mladším jako bratrům. 1Tim 5:1

Jestliže náš otec nebo církevní vedoucí usiluje o to, abychom se podřídili věcem, které jako jediné patří Bohu, oni splývají s Bohem jako autoritou v našich životech, a to ničí osobnosti struktury "z Koho" a "skrze Koho". Nemůžeme poslouchat žádný příkaz, který to porušuje. Je to satanova neustálá snaha pozvednout charakteristické rysy kanálu "skrze Koho" na stejnou úroveň pozice "z Koho", aby je oba zničil.

- Snaží se pozvednout Syna Božího na stejnou úroveň jako Otce, aby zničil Syna i Otce.
-
- Snaží se pozvednout manželky do stejného postavení jako jejich manželé, aby zničil jejich manželství.
- Snaží se pozvednout ženy do stejného postavení jako vysvěcené mužské kazatelé, čímž zaměňuje vzor vedení "Z Koho" a "skrze Koho".
- Snažil se pozvednout spisy Ellen Whiteové na stejnou úroveň jako Bibli, aby zničil jejich odlišnou roli při vedení nás ke správnému pochopení.

- Snažil se pozvednout slova lidí na stejnou úroveň jako Bibli tím, že přiměl vedoucí církve k ukázněvání členů s dvaceti osmi věroučnými články, čímž zmaťl a spojil jejich odlišné role.

Kdykoli Boží lid cítí, že ti, kteří mají nad ním autoritu, se snaží požadovat více než jim jejich postavení dovoluje, jsou podníceni satanem, aby tuto autoritu zcela odmítli a vzbouřili se proti ní. Když lidé ale vycházejí z této ochranné autority, satan je pak v lepší pozici, aby je smetl větry falešných nauk a pastýřů a potenciálně připravil o jejich životy.

Pamatujme na božský vzorec ve všech oblastech našeho života. Stejně jako vidíme Krista jako odlišnou osobu, která nad námi zastává zřetelnou autoritu jako nejvyšší autoritu "skrze Něhož", vzpomeňme si na všechny ostatní autority "skrze Něhož" umístěné v našich životech – dokonce i když je satan přiměje, aby splynuly s autoritou "z Něhož" nad nimi. Ať už jsou to šéf v práci, učitel ve škole, vládní úředník nebo církevní, respektujme jejich postavení autority nad námi, i když jednájí nad rámec toho, k čemu je Bůh ustanovil. Nenechme se svést k odmítnutí těchto autorit, ale raději o ně prosme. Prosme Boha, aby jim požehnal a pomohl jim znovu získat jejich pravou identitu a postavení jako odraz božského vzorce. Naplnění role, ve které se nacházíte, jak to Bůh zamýšlel, je klíčem k mírovým vztahům, emocionálnímu naplnění, společnému povznesení a duchovní prosperitě.

3. Trojitý provaz

Je-li napaden jeden, dva spolu odolají; trojitý provázek se těžko přetrhne! (Kaz 4:12)

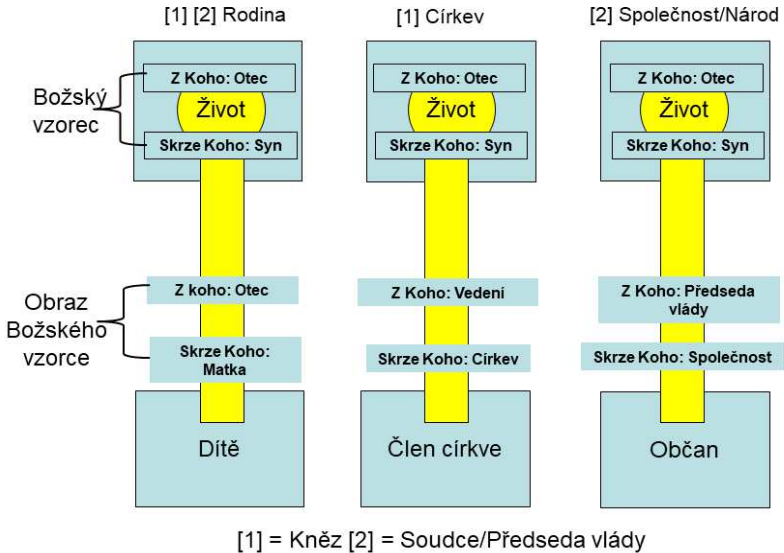
Každý systém, který je dobře navržen, bude mít vestavěnou zálohu, pokud jedna část systému selže. Božský vzorec, který byl poprvé dán Adamovi a Evě jako odraz Otce a Syna, se rozšířil na společenství a církve. Všimněte si, co říká inspirace:

Na začátku byl otec ustanoven [1]¹ **knězem** a [2] **smírčím soudcem** své vlastní rodiny. **Pak přišlo patriarchální pravidlo, které bylo podobné pravidlu rodiny, ale rozšířilo se na větší počet.** Když se Izrael stal odlišným národem, dvanáct kmenů, pocházejících z dvanácti synů Jákobových, mělo každý vůdce. Tito vůdci nebo starší se shromažďovali vždy, když měla být vyřešena jakákoli záležitost, která se týkala obecného zájmu. [1] **Velekněz byl viditelným představitelem Krista, Vykupitele svého lidu.** Když se Hebrejci usadili v Kanaánu, [2] **byli jmenováni soudci, kteří se podobali guvernérům.** Tito vládcí byli obdařeni pravomocí vyhlásit válku a vyhlásit mír pro národ; ale Bůh byl stále uznávaným králem Izraele a pokračoval ve zjevování své vůle těmto vybraným vůdcům a projevoval skrze ně svou **moc.** *Signs of the Times*, July 13, 1882.

Jak se rodina rozrůstala do církve/společenství, stejný vzorec "z Něhož" a "skrze Něhož" byl replikován v každém z nich a vytvořil trojitý provaz.

¹ Číslo v hranatých závorkách dodány.

Božský vzorec: Trojitý provaz

Všimli jsme si, že zatímco úřady kněze a smírčího soudce jsou stejná osoba v domácnosti, tyto úřady měly být odděleny v oblasti širší komunity, což by vytvořilo oddělení církve a státu. Je nad rámec naší současné studie podrobně popsat toto oddělení.

Vidíme božský vzorec v rodině, který jasně vyjádřil Pavel, když řekl:

Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. 1 Kor 11:3

Jak jsme zaznamenali, církve a společenství jsou vzorcem rodiny. Všimněte si znovu, co říká Ellen Whiteová:

"Společnost se skládá z rodin a je tím, co hlavy rodin dělají. Ze srdce vycházejí "otázky života"; a srdcem společenství, církve a národa je domácnost. Blaho **společnosti**, úspěch **církve**, prosperita **národa závisí na domácích vlivech.**"
Adventist Home, str. 15.

Společnost nebo komunita je podmnožinou církve i národa. Povšimněte si, jak Pavel spojuje vzor domácího vedení jako kvalifikaci církevního vedení:

Biskup tedy má být bezúbohý, muž [z Něhož] jedné ženy [skrze Něhož] strídmy, rozvážený, rádný, pobostinný, schopný učit, ne pijan, ne rváč, nýbrž mírný, ne svárlivý nebo hrabivý. Má dobře vést svou rodinu a udržovat děti v poslušnosti [příkáže svým synům po sobě – Gen 18:09] se vši počestnosti. Neumí-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev? 1 Tim 3:2-5²

Jak církev podporuje rodinu, když je kanál požehnání v určitém domově přerušen? Jaká je zodpovědnost křesťana vůči těm, kteří jsou v "rozbitých rodinách" nebo vůči těm, kteří pocházejí z "rozbitých domovů"?

Zbožnost čistá a neposkvrněná před Bohem a Otcem je toto: navštěvovat sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovávat se neposkvrněným od světa. Jk 1:27

Naučte se konat dobro. Hleďte právo, kárejte násilníka, zjednejte právo sirotkovi, zastaňte se vdovy. Iz 1:17

Tyto pasáže jsou určeny vedoucím v církvi. Co je čisté náboženství nade vše ostatní? Znamená to navštěvovat sirotky a vdovy v jejich soužení. Proč? Protože domov je nejsilnějším odrazem božského vzorce a církevní vedoucí musí dělat vše, co je v jejich silách, aby pomohli rodinám, kde otec zmizel buď kvůli smrti, nebo kvůli zanedbání povinnosti. Když už otec nebyl schopen žehnat svým dětem, duchovní vedoucí církve měli zakročít a toto požehnání poskytnout. To je přesně to, co dělal Ježíš.

A přinášeli ke němu děti, aby se jich dotkl. Učedníci je však pokárali. Když to Ježíš uviděl, rozhořčil se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takových je Boží království. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho

² Dodané poznámky v hranatých závorkách

*nevstoupí. A bral je do náručí, vkládal na ně ruce a žehnal jim. **Mk 10:13-16***

Odkud pochází hojnost požehnání, které proudilo z Ježíše?

*A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení. **Mat 3:17***

Skrze Krista se božský vzorec stal skutkem a všechna zaslíbení daná Abrahamovi by byla zajištěna. Abraham byl předobrazem Krista, když mu bylo řečeno:

*A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnáním! **Gen 12:2***

Je to Syn Boží, kterému Otec požehnal, a Bůh skrze Syna učinil veliký národ. Kristus stojí v čele tohoto systému požehnání a vylévá ho trojím provazem, aby naplnil naše životy. Všimněte si tohoto procesu v akci:

*„Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým; poslal mne vybláslit zajatcům propuštění a slepým nabytí zraku, propustit zlomené na svobodu, **Lk 4:18***

*Ježíš přistoupil a promluvil k nim: „Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a číňte učedníky ze všech národů, **Mat 28:18-19***

Kristovo poselství mělo mimo jiné uzdravit zlomená srdce. Co způsobuje zlomené srdce více než zničující kletby žalostného dětství? Více o tomto konkrétním aspektu Kristova poselství viz kapitola 19 mé knihy *Life Matters*.³

³ <http://fatheroflove.info/book/view/life-matters>

Jde nám o to, že církev byla ustanovena jako záložní nebo opěrný⁴ systém pro rodiny, když složka rodiny "z Něhož" přestala fungovat. Společenství také přispělo tím, že zajistilo, aby lidé bez otce, a vdovy, měli jídlo, přístřeší a ochranu. Viz Rút kapitola 2 a postupy při sbírání zanechaných plodin z polí.

Když církev a společenství odrážejí božský vzorec jako rozšířená rodina, pak dítě poroste a bude vzkvétat. Dítě bude radostí své rodiny a svého společenství, stejně jako Kristus je radostí svého Otce a církev radostí Kristovou. Pokud rodina utrpí ztrátu jednoho z kanálů, další dva kanály budou doplňovat nedostatek. Jak říká verš: "Trojitá šňůra se nepřetrhne snadno." I když tato trojí šňůra se snadno nepřetrhne, satan časem našel způsoby, jak tento systém rozbít.

Satan dobře ví, že celý systém požehnání spočívá v tom, že máme božský vzorec vtisknutý do našich myslí. Bůh, kterého uctíváme, se odráží v domově, církvi a společenství. Proto satan představuje lidstvu pozměněný vzorec; vzorec nikoli zdroje a kanálu, ale společné rovnosti, kde druhá složka je nevědomky sloučena s první. To je tajemství zrušení rodiny, církve a společenství. Takto může satan přetrhnout trojí šňůru. Jakmile lidé přijmou vrozenou rovnost postavení ve svém uctívání božského, pak je vztah manželství změněn tak, aby omezil požehnání pro děti; mužské vedení je v církvi a společnosti kastrováno a během jedné generace může satan převzít kontrolu nad celým společenstvím. Děti už nemají žádný příklad, který by je naučil, jak respektovat představené a podřízenost. Jaký tedy bude jejich vztah k Bohu?

⁴ Kristus zde dává všem svým lidem příklad způsobu, jakým pracuje pro spásu lidí. Boží Syn se ztotožňuje se svou organizovanou církví. Jeho požehnání mají přicházet skrze pravomoci, které ustanovil, a přeje si, aby se lidé spojili s tímto přítokem požehnání." ST, 10. listopadu 1898

Existuje přímá souvislost mezi bohem, kterého římská církev uctívá, a jeho schopností pustošit lidská srdce. Tajemstvím je rozbití božského vzorce a jeho nahrazení verzí Trojice – tři v jednom. Nezáleží na tom, jakou verzi přijmete, pokud vnímáte druhou osobu stejně jako první, jen s odlišným názvem. Katolická církev to dělá prostřednictvím bytosti jedné substance a církev adventistů to dělá třemi různými nálepkami pro božské bytosti, které mají shodné nedílné vlastnosti.

Když se domníváte, že Otec a Syn jsou součástí tří osob, a přesto jedné bytosti, Boha, ztratíte schopnost jasně rozlišovat jedno od druhého. Když mluvíte o jednom, mluvíte také o druhém. Takto to vyjádřil jeden trinitář:

V Božstvu jsou tři osoby, ale jsou tak tajemně a nerozlučně spřízněny, že přítomnost každého z nich se rovná přítomnosti ostatních. *W.W Prescott Sermon Notes*, str. 8, z kázání v Takoma Park, Říjen 14, 1939.

Až budete číst následující citát, uvidíte, jak dlouho dokážete ve své mysli rozlišovat Otce a Syna:

Chtěli bychom říci, že Bůh ve **svém** trojičním sebe zjevení tvrdil, že **On** nás stvořil, aby odrazil lásku, která nadpřirozeně sídlí v **Jeho samotném bytí** jako věčně milující Bůh, který je jeden ze tří. Mimoto trojjediná láska, kterou nacházíme v Bohu, navíc není zaměřena na sebe, a proto důrazně naznačuje, že největší radost a uspokojení nacházíme v životě a službě druhým. Whidden, Moon and Reeve, *The Trinity*, str. 247.

Zmatek v "trojičním sebeodhalení" nebyl součástí rané adventistické víry. V roce 1874 Starší James White redigoval a vydal úplně první číslo periodika Znamení Doby, kde bylo představeno 25 Základních zásad, které

adventisté zastávali "s velkou jednomyslností". Zde jsou zásady týkající se Boha. Všimněte si, že byly modelovány podle 1 Kor. 8:6.

1. Existuje jeden Bůh, osobní, duchovní bytost, stvořitel všech věcí, všemohoucí, vševědoucí a věčný, nekonečný v moudrosti, svatosti, spravedlnosti, dobrotě, pravdě a milosrdenství; neměnný a všude přítomný jeho zástupcem, Duchem svatým. Žalm 139:7.

2. Existuje jeden Pán, Ježíš Kristus, Syn Věčného Otce, ten, skrze něhož Bůh stvořil všechny věci a v němž se skládají; že na sebe vzal povahu semene Abrahamova pro vykoupění naší padlé rasy; . . .

Tato dvě prohlášení zůstala nezměněna až do roku 1931⁵ a pak v roce 1980 bylo tajemství Trojice oficiálně odhlasováno jako základní víra církve adventistů sedmého dne. Porovnejme výše uvedené jasné prohlášení o rozdílu mezi Otcem a Synem se současným Prohlášením adventistů sedmého dne o víře v Boha.

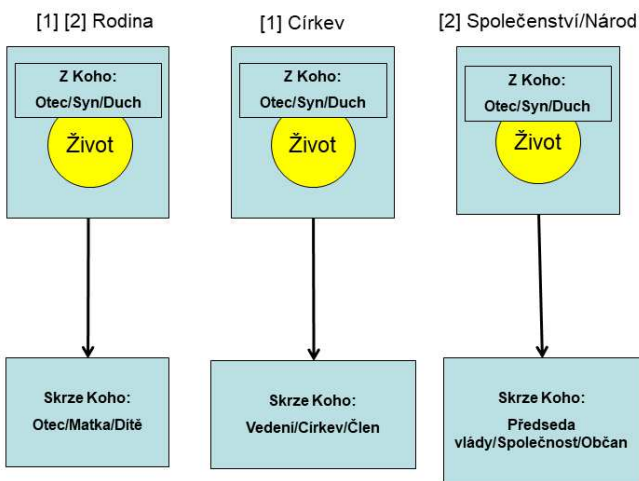
⁵ Základní principy adventistů sedmého dne, jak jsou vyjádřeny výše, se objevovaly v Adventistické ročence každý rok až do roku 1914. V roce, kdy Ellen Whiteová zemřela, se tyto Základní principy přestaly objevovat, dokud se revidované prohlášení vypracované F.M Wilcoxem a možná F.D Nicholem náhle neobjevilo v ročence z roku 1931. "Ať už vznikl jakkoliv, "starší Wilcox si uvědomil, že výbor Generální konference – nebo jakýkoli jiný církevní orgán – by nikdy nepřijal dokument ve formě, v jaké byl napsán, a s plnou znalostí skupiny předal prohlášení přímo Edsonu Rogersovi, statistikovi Generální konference, který jej publikoval ve vydání z roku 1931." – Fritz Guy. *Odhalení původu prohlášení o 27 základních přesvědčeních*. Prohlášení z roku 1931 zní: 2. Že Božstvo neboli Trojice se skládá z Věčného Otce, osobní, duchovní Bytosti, všemohoucí, všudypřítomné, vševědoucí, nekonečné moudrosti a lásky; Pán Ježíš Kristus, Syn Věčného Otce, skrze něhož byly stvořeny všechny věci a skrze něhož bude dosaženo spásy vykoupěných zástupců; Duch svatý, třetí osoba Božstva, velká obnovující moc v díle vykoupění. Mat. 28:19.

Trojice: Existuje jeden Bůh: Otec, Syn a Duch svatý, jednota tří souvěčných Osob. Bůh je nesmrtelný, všemocný, vševědoucí, nadevšechno, všudypřítomný. Je nekonečný a mimo lidské chápání, přesto je znám skrze své sebe zjevení. Je navždy hoden uctívání a služby celého stvoření.

Pokud je toto prohlášení o Bohu pravdivé, pak bychom museli číst 1 Kor 8:6 následujícím způsobem:

"Ale pro nás je jen jeden trojjediný Bůh, Trojice, z níž jsou všechny věci, a my v něm; skrze něhož jsou všechny věci a my skrze něho." Trojice je určena k tomu, aby zničila rozdíly mezi "v Něm" a "skrze Něho" - Otce a Syna, což pak zplošťuje božský vzorec pro každodenní život v rodině, církvi a společenství.

Padělek vzorce: Zpřetrhané provazy

[1] = Kněz [2] = Soudce/Předseda vlády

Odstranění rozdílů "v Něm" a "skrze Něho" také odstraňuje kanál (přítok). Spíše, než aby jasně pocházela od Otce skrze Syna, mohla by pocházet z kteréhokoli z nich nebo ze všech současně a všechno se stává nepochopitelným tajemstvím.

Jako příklad si můžete přečíst v knize Soudců, jak se Izrael odvrátil od Boha s odlišnou strukturou "v Něm" a "skrze Něho" k uctívání Baála. (Sd 2:11). Všimněte si, jak se rodinné vztahy stávají zmatenými, muži jsou ovládáni vášní, jako v případě Samsona a dalších. Muži také ztratili citlivost k ženám ve svém životě, jak je vidět v životě Jefty Sd 11. Jak se děti rodí do rodin, které již nežehnají, pak se objevují tyraní jako Abimelech (Sd 9). V jiných situacích se muži stávají bázlivými, jako v případě Baráka, který nemohl bojovat, aniž by ho vedla žena. (Sd 4).

Naše církve prochází stejným procesem, protože jsme přijali Trojici s jejím falešným božským vzorcem tří identických bytostí, na rozdíl od Zdroje a Kanálu, jak je to zjeveno v 1 Kor. 8:6. Vidíme, že počet mužů, kteří mohou vést v našich sborech, klesá, rozpadají se manželství, zvyšuje se počet ženských kazatelek, a stále více se stírá rozdíl mezi muži a ženami. Všechny tyto věci jsou příznaky ničících účinků uctívání Boha třemi osobami v jednom; ničí naše domovy, církve a komunity.

Tento proces je přesně popsán Jeremiášem, odhalujícím přetržení všech provazů, které náš Otec ustanovil, a jak zrušení ovlivňuje rodiny, církve a společenství:

*Můj stan je zničen, všechna má lana jsou zpřetrhána. Moji synové mi odešli, a už zde nejsou. Není, kdo by mi znovu postavil stan a upevnil mi stanové plachty. **Vždyť pastýři byli hloupi a nehledali Hospodina, proto nejednali rozumně a celé jejich stádo bylo rozptýleno. Slys! Hle, přichází zpráva a hrmot ze severní země, aby judská města učinil zcela opuštěnými místy, doupětem šakalů. Víím, Hospodine, že **člověk nemá svou cestu ve své moci** a že ten, kdo chodí, neurčuje svoje kroky. Naprav mě, Hospodine, jen podle práva, ne ve svém hněvu, jinak mě vyhladíš. Vylej svou zlobu na národy, které tě neznačí a na čeledě, které nevzývají tvé jméno, protože pobltily Jáкова, pobltily jej a zničily, zrušily jeho bydliště. **Jer 10:20-25*****

Eliášovo volání je výzvou, abychom obrátili svá srdce zpět k pravému Bohu Izraele, k Bohu, který je zjeven v srdci Desatera přikázání:

*Pamatujtež na zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal na Orébě přednesti všemu Izraeli ustanovení a sondy. Ať, já pošlu vám Eliáše proroka, prvé, nežli přijde den Hospodinův veliký a brožný, Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím. **Mal 4:4-6 BKR***

Eliášovo dílo je dílem obnovy pravého Boha Izraele a povoláním odrážet našeho Boha v našich rodinách, církvích a společenstvích.

*A mnohé ze synů Izraele obrátí k Pánu, jejich Bohu. A sám přijde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem a neposlušné k smýšlení spravedlivých a přichystal Pánu připravený lid. **Lk 1:16-17***

Obrácení srdcí zahrnuje pochopení úcty dětí k rodičům a poznání rodičů ohledně požehnání jejich dětí. Je to uvědomění si povinností a odpovědností, které máme jeden k druhému, podle láskyplné vztahové pravomoci v rámci božského vzorce. Odvrátit lidi od neposlušnosti znamená, že se lidé vrátí k úctě ke svým církevním a společenským vedoucím, a že tito vedoucí si uvědomí, že potřebují žehnat a chránit ty, kteří jsou v jejich péči. Eliášovo dílo nepovolává lidi, aby se osvobodili od veškeré lidské autority, ale spíše aby se snažili tuto autoritu vrátit do božského vzorce. Spojme se v modlitbě za moc a ducha Eliáše, aby nám ukázal, jak obnovit Boží vzorec v našich domovech, církvích a společenstvích.

4. Požehnání a prokletí

Když se blíže podíváme na božský vzorec skrze Písmo, vidíme, jak se vynořují obrazy toho, jak části vzorce "z Něhož" a "skrze Něhož" navzájem souvisejí. Náš Otec v nebi je Bohem požehnání. Všimněte si, co říká Bible:

*Bůh není člověk, aby lhal, ani syn člověka, aby litoval. Což by on řekl a neučinil, promluvil a nenaplnil to? Hle, dostal jsem příkaz žehnat; on požehnal, nemohu to změnit. **Num 23:19-20***

A znovu:

*Každé dobré dáni a každý dokonalý dar je sbůry, sestupuje od Otce světla, u něhož není proměny ani zatmění z odvrácení. **Jak 1:17***

Jedním z klíčových bodů pro nás, je pamatovat si, že je potěšením, výsadou a povinností pro Zdroj "z Něhož" žehnat přítoku "skrze Něhož". Také si všimněte, že síla požehnání se měří úctou přítoku "skrze Něhož" ke Zdroji "z Něhož".

Toto požehnání spočívá na stupni, kde se může proměnit v prokletí. Jak se láska, čest, úcta a poslušnost mění v hanbu, neúctu a neposlušnost, přítok se pohybuje od požehnání k prokletí. Když se člověk postaví proti někomu, koho Bůh ustanovil jako autoritu ve svém životě, požehnání, které mělo být přijato, se změní v prokletí. Všimněte si pozorně těchto textů:

*navštěvují vinu otců na synech i na třetí a na čtvrté generaci těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům těch, kdo mne milují a zachovávají mé příkazy. **Ex 20:5-6***

*Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na tobo, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země. **Gen 12:3***

K tomuto principu dochází nejvíce tam, kde původ "skrže Něhož pochází přímo od "z Něhož" – přesně tam, kde by vděčnost měla být největší.

*Chci, abyste věděli, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh. **1 Kor 11:3***

*Korunou starců jsou vnuci, okrasou synů jejich otcové. **Př 17:6***

Tento přítok je tak mocný, že obsahuje sílu života a smrti.

*On však na to řekl: „Je napsáno: ‚Člověk nebude žít jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘
Mat 4:4*

*Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život. **Jan 6:63***

*V moci jazyka je smrt i život, kdo ho miluje, nají se jeho ovoce.
Př 18:21*

Každé dítě žije životem svého otce. *Mount of Blessing*, str. 78.

Otcova slova jsou pro nás životem a Jeho Slovo k nám proudí skrže trojí provaz, který ustanovil, aby nám žehnal a chránil nás. Nejnaléhavějším a rozhodujícím požehnáním, které nám náš Otec chce poslat, jsou tato slova:

*Ahle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení. **Mat 3:17***

Toto požehnání, které Kristus obdržel od Otce, je předáno nám.

*ke chvále slávy jeho milosti, kterou nás obdaril ve svém milovaném Synu. **Ef 1:6***

Není úžasné vědět, že potěšení, které Ježíš pocítil, když slyšel svého Otce, jak Mu říká, jak moc Ho miluje, může proudit až k nám? Mějme

na paměti, že tato Otcova slova jsou jen tak mocná, jako je autorita, kterou vnímáme, že Otec má nad svým Synem. V Trojici Otec předal autoritu, což znamená, že Duch a Syn zvolili Otce do Svého postavení. Přesto Bible odhaluje, že Otec má absolutní autoritu nad svým Synem, a proto jsou Jeho slova požehnání absolutní. Toto absolutní požehnání může být naše skrze Krista. Modlím se o to, abychom mohli vidět srdce evangelia v poznání, že Bůh je Otec Kristův a že Kristus je Syn Boží.¹ Je to jediný způsob, jak můžeme skutečně vědět, že jsme přijati v Milovaném a že Jeho požehnání je absolutní.

Pozorně si všímáme, jak Kristus byl uschopněn a svobodně si zvolil přijetí Otcova úplného a dokonalého požehnání – Kristus absolutně, dokonale a úplně respektoval Otcovo vedení a autoritu. Ale Kristus to mohl udělat jen proto, že dokonale znal svého Otce, že jeho Otec je dokonale dobrý, a proto mohl svému Otci dokonale důvěřovat. Žádná jiná bytost neznala Otce tak jako Kristus. **Mat 11:27:**

Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co čini on, to čini stejně i Syn.
Jan 5:19

Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal. **Jan 5:30**

A ten, kdo mne poslal, je se mnou, nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí. **Jan 8:29**

Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru. **Ž 40:9**

Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.
Jan 15:10

¹ "Bůh je Otec Kristův; Kristus je Syn Boží." Testimonies Volume Eight, strana 268

² "Bůh je Otec Kristův; Kristus je Syn Boží." 8T268.

V Kristově životě vidíme, že klíčem k získání požehnání je zachovávat slova "z Něhož". Když zachováváme slova těch, kteří byli nad námi ustanoveni, žehná to tomu, kdo je ustanoven, aby nás chránil a žehnal nám.

*Požehnám těm, kdo žehnají tobě, **Gen 12:3***

Tak jako Syn Boží poslouchal svého Otce, vidíme, že Sára poslouchala svého manžela.

*jako Sára poslouchala Abrahama a nazývala ho pánem. Vy jste se staly jejími dcerami, jednáte-li dobře a nedáte-li se ničím zstrašit **1 Pt 3:6***

Vidíme, že se to opět odráží ve vzoru rodiče a dítěte:

*Děti, poslouchejte své rodiče v Pánu, protože to je spravedlivé. **Ef 6:1***

*Děti, poslouchejte své rodiče ve všem, neboť to je milé v Pánu. **Kol 3:20***

A vidíme tento princip vyjádřený ve všech rysech trojí šňůry:

*Každá duše at' se podřizuje nadřízeným autoritám, neboť není autority, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti autoritě, odporuje Božímu nařízení. Ti, kdo mu odporují, přivolávají na sebe soud. **Rím 13:1,2***

*Kvůli Pánu se podřídte každému lidskému zřízení: at' králi jako svrchovanému vládci, at' místodržícím jako těm, kteří jsou od něho posíláni k tomu, aby trestali zločince a uznávali ty, kdo jednají dobře; **1 Pt 2:13-14***

*Žádáme vás, bratři, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi namáhavě pracují, jsou vašimi představenými v Pánu a napomínají vás. Převeďte si jich v lásce vašte pro jejich práci; žijte mezi sebou pokojně. **1 Tes 5:12-13***

Když vidíme Ježíšův život podle božského vzorce, vidíme, že život a požehnání pocházejí z podřízenosti, úcty, cti a dodržování slov autority, která je nad Ním.

Znovu opakujeme, že moc požehnání je přímo měřena silou úcty a cti, kterou má "skrže Něhož" pro "z Něhož". Čím více si ceníme slov Zdroje („z Něhož“) tím více nám budou žehnat. Čím více pohrdáme autoritou Zdroje ("z Něhož"), tím více nám jejich slova budou připadat jako soud a odsouzení. Kletba na nás těžce dopadá, protože odmítnutí toho, kdo má nad námi autoritu, způsobuje, že se emocionálně odsuzujeme a cítíme se oddělení. V důsledku toho je naše schopnost být autoritou pro ty, kteří jsou pod námi, ztracena. Když jsme ochotni se podřídit, slova schválení přinášejí požehnání a slova nesouhlasu přinášejí vděčnost za nápravu. Když nejsme ochotni se podřídit, slova požehnání potenciálně způsobují podráždění, protože si možná nepřejeme být emocionálně závislí na zdroji, zatímco slova nesouhlasu způsobují hněv a pocity odplaty.

Dobrym příkladem tohoto procesu je příběh Kaina. Kain neposlouchal Boha tím, že nepřinesl správnou oběť při uctívání. Potom Bůh přímo poukazuje na Kainův omyl a povzbuzuje ho, aby udělal správnou věc. Tento pokus napravit Kaina jen zesílil jeho hněv do té míry, že zabil svého bratra za to, že na něj apeloval, aby udělal správnou věc. Kletba těžce dopadá na Kaina. Proč? Bylo to proto, že ho Bůh nechal trpět? Ne, byl to Kainův vlastní smysl pro spravedlnost, který v něm vyvolal pocit, že žije s nebeským nesouhlasem. Pozorně si všimněte okrajového čtení Kainovy odpovědi Bohu, když říká:

*Kain Hospodinu odpověděl: Můj trest je větší, než se dá unést.
Gen 4:13*

Pokud čtete mezi řádky, říká: "Moje nepravost je větší, než aby mohla být odpuštěna." To znamená, že Kain se cítil tak špatně, že už nevěřil, že by ho Bůh mohl přijmout. To je srdce prokletí. Když neposloucháme Boha a Jeho ustanovené autority, budujeme si silnější a silnější pocit, že nejsme nebem schválení ani přijati. Z tohoto principu není úniku.

Jsou mnozí, kteří se pokoušejí uniknout Bohem ustanoveným autoritám/povinnostem tím, že kladou stejnou otázku jako zákoník, který se chtěl ospravedlnit tím, že se zeptal Ježíše: "Kdo je můj bližní?" Takže dnes zástupy lidí odpovídají: "Kdo je autoritou v mém životě?" Mnozí tvrdí, že Bible sama o sobě je jejich autoritou,³ ale právě tato autorita jejich tvrzení odsuzuje. Bůh vložil do našeho života trojitý provaz autority, aby nám požehnal; Písmo v tom má jasno. Bible sama o sobě je semenem neboli autoritou "z Něhož", ale Bůh vložil do našich životů trojí šňůru "skrze Něhož" neboli pečujících autorit pro naši ochranu a požehnání. Pokud je odmítneme, pak odmítáme Boží autoritu a obdržíme prokletí.

Přirozená otázka, která vyvstává v souvislosti s tímto zdrojem, zní: "Co mám dělat, když mě někdo v mém kanálu autority požádá, abych udělal něco, co je v rozporu se Slovem Božím? Co mám dělat, když autoritativní postava odmítá Boha a žije nemorálním životem? Podléhám ještě jejich autoritě?" To je otázka, kterou se budeme zabývat následovně, protože každý z nás čelí této otázce v určitém okamžiku a je důležité vědět, jak bychom měli biblicky odpovědět.

³ Pokud svět uvidí dokonalou harmonii existující v Boží církvi, bude to pro ně mocný důkaz ve prospěch křesťanského náboženství. Neshody, nešťastné rozdíly a malicherné církevní zkoušky zneuctívají našeho Vykupitele. Tomu všemu se lze vyhnout, pokud se odevzdá Bohu a Ježíšovi následovníci poslouchají hlas církve. Nevíra naznačuje, že individuální nezávislost zvyšuje naši důležitost, že je slabé podvolit se verdiktu církve o našich vlastních představách o tom, co je náležité a správné. Ale pěstovat takové pocity a názory přinese do církve jen anarchii a zmatek pro nás. Kristus viděl, že jednota a křesťanské společenství jsou pro Boží dílo nezbytné, a proto je přikazuje svým učedníkům. A dějiny křesťanství od té doby až do současnosti přesvědčivě dokazují, že pouze v jednotě je síla. Nechtě se individuální úsudek podřídí autoritě církve."Review and Herald, February 19, 1880

Oddíl 2. Božský vzor, když vůdci selhávají

5. Reakce na odpadlictví

Někteří slyšeli o známém přísloví, že“ lepší je deko prevence, než kilo léku“, a to je jistě případ, kdy žijeme v Božím požehnání trojitého provazu. V naší poslední kapitole jsme mluvili o tom, jak ti, kteří jsou pod autoritou, jsou požehnáni, když respektují autoritu a jsou jí poslušni. To pak vyvolává otázku, co budeme dělat, když nás autoritativní osoba požádá, abychom dělali věci, které nejsou zjeveny v Božím slově, nebo pokud se sami zapojí do činností, které nejsou od Boha.

Modlitba za vedoucí

První věc, kterou bychom se měli snažit udělat, je zabránit tomu, aby k těmto situacím docházelo, je prostřednictvím našich modliteb a našeho pokorného ducha vůči těm, kteří mají autoritu. Když jsme zjistili, kdo jsou v našem životě authority, měli bychom se za ně modlit, aby jim Bůh požehnal a dal jim moudrost, trpělivost a rozlišování, aby mohli řádně vykonávat svou roli. Toto je rada, která nám byla dána v Bibli:

Především tedy prosím, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy a děkování za všechny lidi, za krále a za všechny ty, kdo jsou ve vysokém postavení, abychom mohli vést tichý a pokojný život ve vsí zbožnosti a důstojnosti 1 Tim 2:1-2

Modlíme se pravidelně za své rodiče, aby jim Bůh požehnal, jejich zdraví a všemu, co dělají? Modlíme se, aby nám rodiče požehnali svými slovy a skutky laskavosti? Skrze své modlitby můžeme na sebe a na své děti čerpat požehnání, a to je tak, jak by to chtěl náš nebeský Otec.

Modlíme se věrně za naše církevní vedoucí, našeho kazatele a starší v místní církvi? Modlíme se, aby jim náš Otec dal pokoj, radost a

Kristovu lásku? A co naši vedoucí místního společenství a vládní představitelé? Modlíme se za ně? Pozvedáme je před Pána a modlíme se za jejich rodinu a jejich ochranu? Tyto věci jsou povinností každého křesťana. Je však tato povinnost široce praktikována? Nesetkal jsem se s tím. Proč tomu tak je? Je to další příklad satanova falešného božského vzorce, který zploštuje strukturu autority. Když nevidíme, že jsme v trojitém provazu autority, necítíme potřebu modlit se za ty, kteří jsou nad námi, protože možná ve skutečnosti nevěříme, že jsou nad námi. Pokud věříme, že jsou nějakým způsobem nad námi, často je stále nevidíme jako přítok požehnání pro nás.

Když se vedoucí unaví satanovými útoky, potřebujeme muže jako Áron a Chúr, aby pozvedli paže našich vůdců a podporovali je a povzbuzovali. Posíláme děkovné pohlednice našim vůdcům, když je k tomu příležitost? Děkujeme jim za dobré věci, které dělají? Vedoucí potřebují povzbuzení a potřebují naše modlitby. Všichni ti, kteří následují božský vzorec, budou pamatovat na ty, kteří mají nad nimi autoritu, a budou se snažit jim požehnat skrze jejich skutky laskavosti a milostivého ducha.

Tento proces je důležitý, protože pokud vůdce padne, lidé by se měli ptát sami sebe: Modlil jsem se věrně za tohoto vůdce? Povzbudil jsem tohoto vůdce? Pokud nedokážeme upřímně odpovědět, že ano, pak bychom měli také činit pokání za to, že jsme sami neudělali úkol, který jsme měli vykonat. Satanovým cílem je přimět ty, kteří jsou pod autoritou, aby přestali s modlitbami za tuto autoritu. Pak může pokoušet tohoto vůdce k hříchu a také pohnout lidmi proti vůdci pomluvami, obviněními a opovržením.

Pokud jsme se věrně modlili za vůdce a naše srdce k němu vyvinulo náklonnost, skrze tento proces budeme chráněni před duchem vzpoury a nespokojenosti, když budeme svědky pádu vůdce. Ti, kteří urychleně vypichují prohřešky vedoucího, odhalují, že z vlastního popudu jsou zpozdilí k modlitbě i jeho podpoře. Nahlédněme hluboko do našich přirozeně hříšných srdcí – žel často se stává, že chceme, aby ti nad námi padli. Ale Bůh by chtěl, abychom měli

dobrou vůli vůči všem lidem, zvláště těm na vysokých místech, kteří jsou zatíženi zodpovědností.

Když vůdci selhávají

Přejděme nyní k případu, kdy vůdce selhal. Připomeňme si některé situace božského vzorce, kde by to mohlo platit.

Zdroj – z Něhož	Kanál – skrze Něhož	Odkazy
Otec	Syn	1 Kor 8:6; 1 Kor 11:3; Žid 1:1-3
Manžel	Manželka	Gen 3:16; 1 Kor 11:3; Ef 5:25; 1 Petr 3:1
Otec	Matka	Ex 20:12; Ef 6:1; Kol 3:20
Matka	Děti	1 Tim 2:15
Kristus	Manžel	1 Kor 11:3
Kristus	Církev	Ef 5:25
Prorok	Kazatel	Ex 4:16; Lev 8:36
Starší/Kazatelé	společenství	1 Petr 5:2; 1 Tes 5:12,13
Král/Governér	Předměty/Občané	Řím 13:1-3; 1 Petr 2:13,14
Bible	Duch prorocký	RH 20.ledna, 1903 "menší světlo" °°°
Bible	Kazatel/Starší	2 Tim 4:2; 1 Petr 5:2

°°° Bibli je věnována malá pozornost a Pán dal menší světlo, aby vedl muže a ženy k většímu světlu.

Jak jsme již poznamenali dříve, osoba "skrze Něhož" obdrží požehnání, když respektuje a poslouchá osobu "z Něhož", která má nad ní autoritu. Když máme situaci, kdy se nás autorita snaží násilím

donutit, abychom udělali něco, co je v rozporu s Biblií, pak musíme uctivě prohlásit, že toho nejsme schopni. Zde je několik biblických příkladů:

*Nebúkadnesar promluvil a řekl jim: Je to úmysl, Šadraku, Měšaku a Abed-nego, že mé bohy neuctíváte a té zlaté soše, kterou jsem dal postavit, se neklaníte? ... Šadrak, Měšak i Abed-nego odpověděli a řekli králi: **Ó, Nebúkadnesare, na to my tobě nemusíme dávat žádnou odpověď.** Je-li tomu tak, náš Bůh, jehož uctíváme, nás může vysvobodit z rozpalené ohnivé pece. I ze tvé ruky, králi, nás vysvobodí. Ale i kdyby ne, známo bud' tobě, králi, že tvé bohy uctívat nebudeme a té zlaté soše, kterou jsi dal postavit, se nebudeme klanět. **Da 3:14,16-18***

*Stalo se po těch věcech, že žena jeho pána pozvedla k Josefovi oči a řekla: Lebni si se mnou. On však odmítl a ženě svého pána řekl: Hle, když jsem zde, můj pán se nestará o to, co se v domě děje, a všechno, co má, svěřil do mých rukou. **Gen 39:7-8***

*Zavolali je a přikázali jim, aby vůbec veřejně nemluvili ani neučili v Ježíšově jménu. Petr a Jan jim odpověděli: „Posuďte, zda je před Bohem správné, abychom poslouchali vás více než Boha. **Sk 4:18-19***

Ve výše uvedených případech byl Boží lid požádán, aby šel proti Písmu, což by neudělal. Místo toho byli ochotni čelit následkům poslušnosti vyšší autoritě. Stejně zkoušce bude čelit Boží lid v blízké budoucnosti, až se nedělní zákon stane univerzálním.

Většina situací s vedením však nezahrnuje přímý příkaz k porušení svědomí, ale spíše případ vlastní neschopnosti vůdce věrně plnit svou roli. V takových případech je zde několik biblických příkladů.

“z Něhož”	“skrze Něhož”	příklad
-----------	---------------	---------

Putifar	Jozef	Věrná služba
Elí	Chana	Modlitba v chrámu
Saul	David	Nedotknul se Božího požehnaného
Achab	Elijáš	Běh před kočárem
Nebúkadnesar	Daniel	zkouška čistoty/výklad snu

Josef věrně sloužil svému pohanskému pánu a dělal, co mohl, aby přinesl požehnání jeho domovu. V příběhu Chany (1 Sam 1:14-15) jí Elí pokáral za to, že byla opilá a ona pokorně odpověděla: "Ne, můj pane" a vysvětlila svou situaci. Neobrátila se a nepokárala kněze za to, že byl nedbalý ke svým synům, zapřičiňujíc tím potíže s oběťmi. I když byl David pomazán Samuelem, aby nahradil Saula, David nezvedl ruku, aby Saula odstranil. Nechtěl se dotknout Pánova pomazaného. I když byl Eliáš prorok, a v některých ohledech byl nad Achabem, stále projevoval úctu izraelskému králi tím, že běžel před jeho kočárem i v dešti. V příběhu Daniel-projevil diskretnost ohledně nečistého jídla tím, že požádal, aby byl podroben zkoušce (Da 1:8-9), a pokud jde o sen v Danielovi (4:16 a 24), vidíme skutečnou starost Daniela o jeho krále.

*Tu Daniel, který se jmenoval Baltazar, zůstal na chvíli zděšen, znepokojen ve svých myšlenkách. Král se ujal slova a řekl: „Baltazare, ať tě sen, ani jeho výklad neděsí!“ Baltazar odpověděl: „Můj pane, sen kéž se týká tvých nepřátel a jeho výklad tvých protivníků! **Da 4:16 KLP***

Král věděl, že Danielovi na něm záleží, a proto mu Nebúkadnesar důvěřoval. A i když Danieli, zničil jeho dům a vzal ho do zajetí, Daniel mu stále věrně sloužil s pokorným duchem a byl díky tomu požehnan. Klíč ve všech těchto situacích může být vyjádřen prostřednictvím této rady k jednomu příkladu božského vzorce:

*Stejně se i vy, ženy, podřizujte svým mužům, aby i ti, kdo neposlouchají slovo, byli beze slova získáni jednáním svých žen, až zpozorují vaše čisté chování v bázní. Vaše ozdoba ať není vnější: spletené vlasy, navlékání zlatých šperků, oblékání šatů, nylbrž skrytý člověk srdce v nepomíjitelnosti tichého a pokojného ducha, který je před Bohem vzácný. **1 Pt 3:1-4***

V případě manželky, která má nevěřícího manžela, má mu věrně sloužit, a hledat všechny možné způsoby, jak svému manželovi požehnat a ctít ho. Tento proces může zapůsobit na manžela tak, že obměkčí jeho srdce, bude osloven přístupem své ženy a dá své srdce Pánu. Petr také dává rady v jiných situacích:

*Kvůli Pánu se podřizujte veškerému lidskému zřízení, ať už císaři jakožto hlavě státu nebo těm, které pověřil trestat zločince a odměňovat ty, kdo jednají dobře. Vždyť Boží vůle je, abyste svým dobrým jednáním umlčovali bloupné řeči nevědomých. Žijte jako svobodní lidé, ne ovšem jako ti, kdo údajnou svobodou zastírají vlastní špatnost, ale jako Boží služebníci. **1 Pt 2:13-16 B21***

Bible nám radí, že máme mít poddajného ducha, který ctí ty, kteří jsou ve vedení, a tímto procesem můžeme umlčet nevědomost pošetilých lidí.

Tento proces podřízení se vůdci je jemným prostředkem, jak mu připomenout, že je vůdcem a že je jeho povinností žehnat. Podřízená osoba se bude také modlit za tohoto vedoucího a prosit o požehnání skrze něj. Náš Bůh v nebi, který drží královo srdce v ruce, může toto srdce obrátit a usvědčit ho, aby udělil požehnání. Duch podřízenosti ze své podstaty čerpá požehnání, zatímco duch pokárání vysílá vůdci zprávu, že "jsem vám roven" nebo ve skutečnosti "nadřazený tobě, protože mé hodnocení situace je lepší než vaše". Proto Bible říká:

*Na staršího muže se neosopuj, ale domlouvej mu jako otcí, mladším jako bratrům, **1 Tim 5:1***

*Neronbej se Bobu a vůdci svého lidu nespálej. **Ex 22:27 B21***

Je porušením božského vzorce, když osoba pod autoritou tuto autoritu kárá, hanobí nebo proklíná. Pouze ten, kdo se této autoritě rovná nebo je vyšší, může podat přímou výtku. Pokud vidíme kazatele nebo staršího, jak učí něco, o čem si myslíme, že není biblické, musíme následovat božský vzorec a přistupovat k nim v duchu podřízenosti a s pokorou se dovolávat nápravy, aby se zamysleli nad tím, co Bible učí. Není naším povoláním ani povinností dokazovat jim, že se mýlí, nebo je odhalovat před shromážděním. Satan si přeje, aby se členové povznesli na úroveň autority nad nimi a mluvili k nim, jako by byli autoritou. To ničí kanál požehnání a vystavuje lidi satanovým útokům.

Když člověk přímo zpochybňuje autoritu nad ním a nerespektuje autoritu; tato neúcta k autoritě přináší prokletí na osobu, která kárá. Vzpomeňte si, co Bůh řekl Abrahamovi:

Požehnám těm, kdo žehnají tobě, v tobě budou požehnány všechny čeledi země. Gen 12:3

Musíme být velmi opatrní v tom, jak mluvíme o těch, kteří jsou u moci. Mluvit špatně o autoritách přináší prokletí na nás a naše rodiny. Jak říká Juda:

Stejně tak tyto blouznivci przní své tělo, nedbají na Pánovu vládu a vysmívají se nebeským mocnostem. Jud 1:8 B21

Když "pohrdáme nadvládou a mluvíme zle o autoritách", porušujeme božský vzorec a přinášíme příliv kleteb na sebe a na ty, kteří jsou v naší péči. Když ti, kteří jsou pod naší autoritou, uvidí, jak se chováme k těm, kteří mají nad námi autoritu, budou ovlivněni stejným duchem a začnou se k nám chovat podobným způsobem. Jakmile tento duch vstoupí do společenství, v určitém okamžiku se rozpadne a roztrhne se podél osobnostních linií. To je prokletí těch, kteří "mluví zle o nadřízených" a těch, kteří nad nimi mají autoritu.

Tyto zásady jsou pro nás životně důležité, abychom je zvážili i současné církevní situaci. Mnozí z nás jsou hluboce přesvědčeni, že se naše vedení odvrátilo od Boha Bible. Je třeba pečlivě zvážít, jak na

tuto smutnou situaci zareagujeme. Řídíme se božským vzorcem, když se zabýváme těmito věcmi? V tomto bodě je často kladena otázka: "Co je to církev?" A právě tímto tématem se chceme zabývat v následující kapitole.

6. Identifikace Církve

Správné umístění v našich společenstvích znamená, že musíme identifikovat, kdo jsou lidé a instituce, které máme respektovat. Musíme také identifikovat ty, kteří jsou v naší péči, a proto je chránit a žehnat jim. Život v západní společnosti zploštil mnoho aspektů božského vzorce a rozmazal systém přítoků pro mnohé. Přesto většina z nás dokáže identifikovat dvě šňůry z té trojité.

Většina z nás dokáže identifikovat své rodiče nebo opatrovníky od dětství a civilní autority v našich životech, jako je vláda, policie a soudci, lze snadno identifikovat. Co není pro mnoho lidí tak snadné identifikovat, je církevní autorita v jejich životě. Jako součást trojí šňůry potřebujeme jasně rozpoznat církve, abychom věděli, na koho se obrátit, ke komu se odvolávat a za koho se modlit.

Osobní požehnání získáváme tím, že se živíme Božím Slovem individuálně a tím, že následujeme božský vzorec ve svých rodinách a komunitách, ale je zde také požehnání, které přichází skrze Boží církve. Požehnání, které přichází skrze Boží církve, je požehnání, které bylo dáno Abrahamovi.

A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnaním! A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnaním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na tobo, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země
Gen 12:2-3

Děti Izraele byly příjemci zaslíbení Božích, včetně smluv. Nejdůležitější částí této smlouvy bylo:

*Ne ovšem takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku a vyvedl je z Egypta. Vždyť oni tuto mou smlouvu nedodrželi, a já jsem se od nich odvrátil, praví Hospodin. **Nuže, toto je smlouva, kterou po těch dnech uzavřu s domem Izraele, praví Hospodin: Své zákony vložíím do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Pak***

budu jejich Bohem a oni mým lidem. Jeden už nebude druhého poučovat, každý už nebude bratra nabádat: „Požnej Hospodina!“ Všichni, od nejmenšího až po největšího z nich, mne totiž budou znát. Žid 8:9-11 B21

Vezměte prosím na vědomí, že tato smlouva byla uzavřena s domem Izraele. Je důležité si uvědomit, že když Izrael jako národ přestal být přítokem Božího požehnání, spojení s původním Božím zaslíbením Abrahamovi bylo přeneseno na křesťanskou církev.⁴

zaslíbení daná Abrahamovi a jeho semení. Písmo tu neříká v množném čísle: „a semenům,“ ale v jednotném: „a tvému semení,“ čímž je míněn Kristus. A když jste Kristovi, jste símě Abrahamovo a dědicové podle zaslíbení. Gal 3:16,29 B21

Víme, že Boží církev pod vedením apoštolů se rychle rozšířila po celém světě, ale brzy se dostala pod intenzivní pronásledování. To zahrnovalo církve do pustiny, kde byla 1260 let chráněna Bohem.

A žena utekla do pustiny, kde měla od Boha připravené místo, aby ji tam živilí tisíc dvě stě šedesát dní. Zj 12:6

Když skončilo období 1260 let, vyšel zbytek Božího lidu, aby hlásal poselství hodiny soudu. Tato skupina je rozeznatelná dodržováním přikázání Božích a víry Ježíšovy.

Drak se na tu ženu rozžuril a odešel, aby rozpoutal válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží přikázání a mají Ježíšovo svědectví. Zj 12:17

⁴ “Kristus musí být základem naší naděje; neboť jen skrze Něho můžeme být dědici věčného života. Nesmrtelné dědictví je nám překládáno za určitých podmínek. Nemůžeme zdědit majetek v tomto světě, pokud nemáme titul, který je bez vady, a naše právo na dědictví v budoucím světě, musí být také jasně prokázáno bezchybným titulem. **Linie, skrze kterou má nebeské dědictví přijít, je jasně zjevena v Božím Slově. Musíme se dostat pod ustanovení Abrahamovy smlouvy** a požadavky jsou: „Jste-li Kristovi, pak jste Abrahamovo semeno a dědicové podle zaslíbení.“ Messenger, May 10, 1893

Je životně důležité pamatovat na to, že tento přítok požehnání přichází skrze Abrahama. Je proto důležité, abychom důkladně prozkoumali klíčové zásady jeho systému uctívání, které nám pak pomohou určit, kdo jsou praví duchovní potomci Abrahama. Podrobně popisují tyto zásady v kapitole 11 své knihy Na životě záleží, ale pro rozsah této knihy jednoduše poskytnu shrnutí, jak se odráží nejprve v životě Abrahama a později Izraele.

Abraham	Izrael
1. Rodinný řád (Gen 18:19)	1. Páté přikázání obnovilo strukturu rodiny. Propuštění z otroctví poskytlo rodinám více času na společné trávení. Dědictví určené rodinnou genealogií.
2. Kočovní obyvatelé venkova (Žd 11:8-10)	2. Izrael se vrátil do venkovského prostředí na poušti a žil ve stanech.
3. Identita rodičovským požehnáním (Gen 12:2)	3. Bůh slíbil, že požehná Izraeli, bude-li věrný. Páté přikázání týkající se rodičů znovuzřídilo přítok rodinného požehnání.
4. Dodržujte Sobotu a přikázání (Gen 26:5)	4. Bůh dal přikázání na hoře Sinaj a učil je o sobotě prostřednictvím sbírání many.
5. Víra ve smrt a vzkříšení (Žd 11:17-19)	5. Čtvrté přikázání zjevilo Boha jako jediný zdroj života a jediný, který nás udržuje naživu. Bez Něho není života.
6. Spasitel jako pokorný obnovovatel života – zjeven v zabitém beránkovi (Jan 11:25)	6. Byla dána svatyně a kompletní systém uctívání, aby bylo plně odhaleno dílo přicházejícího Spasitele a Jeho dílo, aby nás učilo Jeho přikázáním.
7. Zaměření uctívání na neviditelné (Žd 11:1,9-19)	7. Druhé přikázání se zaměřilo na uctívání neviditelného.

Ženu, která vychází z pouště ve Zjevení 12, chápeme jako vzestup hnutí adventistů sedmého dne. Inspirace nám na mnoha místech říká, že adventistické hnutí opakuje historii Izraele. Všimněme si pozorně některých z těchto paralel.

Izrael	Církev
<p>1. Vstoupil do Egypta čistý ve víře, ale po čase upadl do odpadlictví. Šli do země s velkými znalostmi a vyšli ven s velmi malým vědomím – skupina otroků.</p>	<p>Apoštolská církev začala věrně, ale po chvíli sklouzla do odpadlictví – vstoupila do temného věku s vědomím moci evangelia a vyšla ven s tím, že se snaží osvobodit od zotročujícího učení Říma.</p>
<p>2. Izrael se zapletl s modlářstvím, včetně uctívání býků a telat. Ex 32:1-4.</p>	<p>Církev sklouzla do modlářství, když Konstantin smíchal pohanství s křesťanstvím pro stabilitu Římské říše. Církev brzy poté odstranila druhé přikázání, které zakazuje modlářství.</p>
<p>3. Aby Izrael mohl znovu řádně sloužit Bohu, museli se oddělit od Egyptanů, aby mohli dodržovat Jeho přikázání. Ex 5:1-5; Ž 105:43-45.</p>	<p>Praví Boží následovníci se museli oddělit od padlé církve (církvi), aby mohli uctívat Boha v pravdě a dodržovat Jeho přikázání. K tomu došlo při kázání poselství prvního a druhého anděla v letech 1840-44.</p>
<p>4. Bůh použil Mojžíše jako svého mluvčího, aby poučil děti Izraele o tom, jak mají nejlépe uctívat Boha. Mojžíš zemřel dříve, než všichni odešli do Kanaánu – ale Mojžíš sepsal mnoho pokynů, které je přivedly do zaslíbené země.</p>	<p>Bůh použil Ellen Whiteovou jako svou mluvčí, aby poučil církev, jak by měla Boha nejlépe uctívat. Ellen Whiteová zemřela před návratem Krista, ale napsala mnoho instrukcí, které přenesou Boží církev do nebeského Kanaánu.</p>

<p>5. Stejně jako Izrael vyšel z Egypta, zažili vrchol projitím Rudého moře a pak hořké zklamání u Mary. Krátce poté obdrželi poučení o Desateru přikázání.</p>	<p>Stejně jako církev adventistů vyšla z Babylonu/Egypta, zažili vrchol Půlnočního volání a pak hořké zklamání z roku 1844. Krátce poté studovali a našli plné světlo o Desateru přikázání včetně Šabatu.</p>
<p>6. Bůh použil sobotu jako zkoušku věrnosti k Němu. Ex 16:4,23-28.</p>	<p>Sobota bude použita jako zkouška věrnosti Jemu, jak je ukázáno v poselství Prvního anděla. Zj 14:6,7.</p>
<p>7. Izrael byl uspořádán do kompletní organizace po tisících, pak stech, pak padesáti a pak deseti. Ex 18:14-24.</p>	<p>Církev adventistů byla uspořádána do Generální konference, Unii, Sdružení a místních sborů. Na toto téma byly dány zvláštní pokyny.</p>
<p>8. Zvláštní instrukce byly dány o zdravém životním stylu. Lev 11.</p>	<p>Zvláštní instrukce byly dány o zdravém životním stylu. V roce 1863 obdržela Ellen Whiteová řadu vizí na toto téma.</p>
<p>9. Bohoslužba byla založena kolem Svatyně. Ex 25-40.</p>	<p>Uctívání je založeno na nebeské Svatyni. Zj 11:19; 15:5.</p>
<p>10. Izrael přišel na okraj Kanaánu a obdržel poselství, že Bůh jim dá Kanaán, ale oni toto poselství odmítli a putovali po poušti po dobu 40 let. Bůh vzal do Kanaánu novou generaci.</p>	<p>Církev adventistů obdržela v roce 1888 zvláštní poselství, které jim mohlo umožnit vstoupit do nebe krátce poté, ale toto poselství bylo z velké části odmítnuto a od té doby bloudíme. Bůh přivede do nebeského Kanaánu novou generaci.</p>

Církev adventistů byla postavena do pozice, aby obdržela požehnání Abrahama, protože se vynořila z období 1260 let a pak přijala základní

složky tohoto systému požehnání prostřednictvím uctívání pravého Boha, Jeho přikázání a Jeho systému uctívání Svatyně.

Pozorně si všimněte, co inspirace říká o vztahu adventismu s Bohem nebes:

Adventisté, dodržující přikázání, zauímají zvláštní, vznešené postavení. Jan se na ně díval ve svatém vidění a popisoval je. "Zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu." Hospodin uzavřel zvláštní smlouvu se svým starým Izraelem, pokud se ukáží jako věrní: "Budete-li tedy vskutku poslušni hlasu mého a budete-li zachovávat smlouvu mou, pak budete pro mne zvláštním pokladem nade všemi lidmi; neboť celá země je moje. A budete pro mne královským kněžstvem a svatým národem." A takto oslovuje svůj lid zachovávající přikázání v těchto posledních dnech: "Ale vy jste vyvolené pokolení, královští kněží, svatý národ, zvláštní lid; abyste ukázali chválu toho, který vás povolal z temnoty do svého podivuhodného světla." *Review and Herald*, 7.zář, 1886.

Bůh v tyto dny povolal svou církev, stejně jako povolal starověký Izrael, aby se stal světlem na zemi. Mocným ostrím pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla je oddělil od církvi a od světa, aby je přivedl do své posvátné blízkosti. Učinil je deponitáři svého zákona a světil jim velké pravdy proroctví pro tuto dobu. Podobně jako svatá proroctví svěřené starověkému Izraeli jsou i tyto posvátnou pravdou, která má být předána světu. " *Testimonies*, Volume 5, str. 455.

" Hospodin řekl Mojžíšovi: Promluv ke synům Izraele: Jistě budete zachovávat mé soboty, neboť to je znamení mezi mnou a vámi po všechny vaše generace, abyste věděli, že já Hospodin vás posvěcuji. Budete zachovávat sobotu, neboť je pro vás svatá. Ten, kdo by ji znesvětil, jistě bude usmrcen; ano, každý, kdo by dělal v ní nějakou práci, takový člověk bude vyblazen ze svého lidu. Po šest dní se bude konat práce a sedmý den bude nejsvětější sobota, svatá Hospodinu. Každý, kdo by dělal práci

v sobotní den, jistě bude usmrčen. Ať synové Izraele zachovávají sobotu a slaví sobotu po všechny své generace jako věčnou smlouvu. Bude věčným znamením mezi mnou a syny Izraele, neboť v šesti dnech Hospodin učinil nebesa a zemi a sedmý den přestal a oddechl si.“ Ex 31:12-17.

Nepoukazují tato slova na Boží vyvolený lid? A neříkají nám, že dokud bude trvat čas, máme si vážit posvátného, věroučného rozdílu, který je na nás kladen? Děti Izraele měly zachovávat sobotu po celá svá pokolení "jako věčnou smlouvu". Sobota neztratila nic ze svého významu. Je to stále znamení mezi Bohem a Jeho lidem a bude tomu tak navždy. *Testimonies*, Volume 9, strana 17.

Tato inspirovaná prohlášení jasně ukazují, že Bůh vložil Požehnání Abrahama na hnutí adventistů sedmého dne. Také ale tato požehnání vylitá na církev adventistů sedmého dne z ní učinila zvláštní předmět satanova hněvu, jak naznačuje verš ve Zjevení 12:17:

Drak se na tu ženu rozzuřil a odešel, aby rozpoutal válku proti ostatním z jejího potomstva, kteří zachovávají Boží příkázání a mají Ježíšovo svědectví. Zj 12:17

Tento zvláštní útok vedl adventismus k opakování historie Izraele.

Satanovy nástrahy jsou pro nás položeny tak reálně, jako byly položeny pro děti Izraele těsně před jejich vstupem do země Kanaán. Opakujeme historii tohoto lidu. *Testimonies*, Volume 5, strana 160.

Studujeme-li pečlivě historii Izraele přímo na hranicích Kanaánu, vidíme, že lidé upadli do odpadlictví a podíleli se na falešném uctívání jako národy, které měli kolem sebe. Pokud pečlivě studujete Patriarchy a proroky, kapitulu 41, "Odpadlictví u Jordánu", můžete si přečíst, co se stalo s Izraelem, a doufejme, že rozeznáte paralelu s námi i dnes. Samotný fakt, že v adventistickém hnutí došlo k odpadlictví, ve skutečnosti spíše potvrzuje jeho zvláštní vztah k Bohu, než aby ho vyvracel. Tak jako zklamání našich průkopníků potvrdilo

jejich postavení souměrné se zklamáním učedníků nad Kristovou smrtí, tak i současné odpadlictví na hranicích nebeského Kanaánu potvrzuje paralelu se starověkým Izraelem, který původně měl smluvní status s Bohem.

Prorok o Izraeli říká:

Odvážili se na zapovězenou půdu a octli se tak v osídlech satanových. Omámeni hudbou a tancem a očarováni krásou pohanských vestálek (dcery Babylonu – poznámka autora brožury), zapomněli na svou oddanost k Hospodinu. Jejich účast na veselí a hodování, spojená s hojným požitím vína, [přijímáno v protestantských církvích – poznámka autora brožury], zatemnila jejich smysly a zbavila je zábran; přestali se ovládat a propadli vášním. Když poskvrnili své svědomí oplzlostmi, dali se přemluvit, aby se klaněli modlám [falešné učení o Trojici, o povaze Krista na rozdíl od té naší, o usmíření založeném na nápravě atd.] to zatemnilo jejich smysly a prolomilo bariéry sebeovládání. Vášně měla volné ruce; a poté, co poskvrnili své svědomí oplzlostí, byli přesvědčeni, aby se klaněli modlám [Trojici]. Přinášeli oběti na pohanských oltářích a účastnili se těch nejponižujících obřadů [Vznikající církve]. Netrvalo dlouho a jed se jako smrtelná infekce rozšířil izraelským táborem. Ti, kteří poráželi své nepřátele v bitvě, byli přemoženi úskoky pohanských žen. Zdálo se, že lidé jsou poblouznění. Vládci a vedoucí muži byli mezi prvními, kteří přestoupili, a tolik lidí bylo vinno, že odpadlictví se stalo celonárodním. "Izrael se připojil k Baalpeorovi." *Patriarchové a proroci*, strana 454.

Zamri, jeden ze šlechticů izraelských, doprovázen madiánskou nevěstkou, dcerou "předního mezi Madiánskými", a doprovodil ji do svého stanu. Tak vyzývavě a odporně se neřest dosud neprojevila. Rozohněn vínem (falešné učení – poznámka autora brožury) prohlásil Zamri svůj hřích za "sodomský" a chlubil se svou hanbou. *Patriarchové a proroci*, strana 455.

Jak byl Izrael probuzen ze svého hřichu?

Rána přišla vzápětí a lid si začal uvědomovat hrůznost svého hříchu. V tábore vypukl strašný mor, jemuž padly v krátkosti za oběť desetitisíce lidí. Bůh přikázal, aby soudci odsoudili vůdce tohoto odpadnutí k smrti. Rozkaz byl hned proveden. Provinilci byli usmrceni a jejich těla byla pověšena před očima všeho Izraele. Z toho, jak přísně bylo naloženo s jejich vůdci, měli všichni pochopit, jakou ošklivost vzbudil jejich hřích u Boha a jak velký hněv Boží jim vyvolali. *Patriarchové a proroci*, strana 455.

Bůh vyslal příkaz, že vůdcové odpadlictví jsou hodni smrti. Kdyby tito vůdcové přijali rozsudek smrti, který nad nimi byl, mohli by pak činit pokání a prosit o milosrdenství, ale ani oni, ani ti, kteří slyšeli příkaz, o milost nežádali. Bůh si nepřeje, aby někdo zahynul, ale aby všichni dospěli k pokání. Jejich odmítnutí činit pokání znamenalo, že musí zemřít podle zásad spravedlnosti, tak jak jim Izraelité rozuměli. Rozsudek smrti, který byl určen k tomu, aby nabídl milosrdenství, se stal trestem za přestupek skrze nepravosti otců, kteří byli navštíveni ve třetím a čtvrtém pokolením.

Existuje nějaký důvod věřit, že se tato historie nebude opakovat i dnes? Nebylo nám řečeno, že opakujeme historii Izraele? Bohu se nikdo nebude vysmívat a úmyslné odpadlictví nebude Boha urážet. Jak církev zasévá, tak bude sklízet.

Hospodin se dal poznat, vykonal soud: Ničema se zapletl do díla svých rukou. Ž 9:17

Ti, kteří povstanou v hněvu proti našim církevním vedoucím, nechápou své postavení ve struktuře požehnání a také nevěří, že Bůh nestrpí posměch a že od viny očistí. Když se bouříme proti těm, které považujeme za špatné vůdce, ukazujeme svůj nedostatek víry a porozumění v tom, jak Bůh působí soud.

Vyzývám svou církevní rodinu, abychom plakali a prosili za své vedoucí, protože v současné době směřují k jisté zkáze. Dílo pokání a prosby před Pánem není to, po čem touží tělesné srdce. V tělesném srdci není žádná láska k našim ubohým vůdcům, z nichž mnozí v současné době čelí jisté smrti.

Postavme se do situace, v jaké to dělá manželka svému nevěřícímu manželovi, a snažme se získat své vůdce svým chováním. Ti, kteří povstanou v hněvu a spojí toto vzácné poselství drahého Božího Syna s agresí a nazývají církev Babylonem, konají dílo satana, aby zatvrdili naše vůdce v jejich odpadlictví.

*Vlídna odpověď odvrátí zlobu, ale slovo, které zraňuje, budí hněv, a “Jako zlatá jablka na stříbrných mísách je slovo promluvené v pravý čas. **Př 15:1; 25:11.***

7. Odpočinek v přítoku

Jasně si vzpomínám, jak jsem se modlil rozzlobenou modlitbu k Pánu ohledně toho, co někteří církevní vedoucí v té době dělali. Někteří povolovali světskou hudbu, mlčeli o několika standardních otázkách a dovolovali pochybným řečníkům, aby oslovovali naše lidi. Vyléval jsem své srdce Pánu o těchto věcech s hlubokým pocitem frustrace vůči vedení za to, že dovolilo, aby se tyto věci staly.

Nemohu si přesně vzpomenout na dojem, který mě napadl, ale podstatou toho bylo, že jsem dával vedení větší moc, než bych biblicky měl, a to vedlo k mé frustraci. Bylo mi připomenuto, že veškerá autorita pochází od Boha a že On není slepý k selháním vedení. Viděl jsem, že velká část mého hněvu byla nedostatkem víry, že Bůh má situaci pod kontrolou.

Při jiné příležitosti jsem cítil nepřátelství vůči svému otci kvůli tomu, co jsem vnímal jako nespravedlnost z jeho strany. Chtěl jsem jeho požehnání na nějaké téma, ale skončil jsem s prokletím. Když jsem tedy vyléval svou frustraci před Pánem, byl jsem silně ohromen: "Tvůj otec není Bůh a ty od něj očekáváš víc, než ti může dát. To je zdrojem tvého zklamání."

Byla to pro mě tvrdá lekce, ale životně důležitá, máme-li čelit selháním vůdců, aniž by naše zklamání přerostlo ve vzpouru.

V rámci božského vzoru Písmo odhaluje několik zpráv, kde se osoba "skrže Něhož" pokusila manipulovat osobou "z Něhož", aby získala to, co si přeje. Případ, kdy Rebeka nařídila Jákobovi, aby oklamal svého otce, aby si zajistil prvorozenství, je pozoruhodným příkladem. Izák se vzeřel prorockému Slovu o starších, kteří slouží mladším, a rozhodl se, že Ezauovi udělí prvorozenství. Rebeka odhalila svůj nedostatek víry v Boha a zapomněla, že to byl On, kdo jí řekl, že Ezau bude sloužit Jákobovi. Rozhodla se zajistit požehnání podvodem, a uvalila na sebe strašlivou kletbu; Už nikdy neviděla Jákoba poté, co utekl do domu svého strýce.

Vidíme, jak se také Ráchel stala nepřátelskou vůči Jákobovi, když nemohla mít děti.

*Když Ráchel viděla, že Jákobovi neporodila děti, záviděla své sestře a řekla Jákobovi: Dej mi děti, nebo zemřu! **Gn 30:1***

Ráchel upadla do pasti, kdy Jacobovi připisovala větší moc, než měl, což způsobilo, že se k němu chovala agresivně. Ráchelina nelibost přinesla od jejího manžela rychlou kletbu, která jí důrazně připomněla, že není Bůh.

*Jákob vzplál proti Ráchel hněvem a řekl: Což jsem na místě Boha, který ti odepřel plod lůna? **Gen 30:2***

V Písmu je několik příkladů lidí v podřízených pozicích, kteří postrádali důvěru, že Bůh má vše pod kontrolou, a snažili se vzít věci do svých rukou, čímž na sebe uvalili prokletí.

Jedním z příkladů, o který bych se s vámi rád podělil, je případ Achitofela.

Achitofel byl jedním z Davidových rádců a byl také dědečkem Betšabé. Porovnejte 2 Samuelovu 11:3 s 2 Samuelovou 23:34. Achitofel měl dobrý důvod cítit se frustrován Davidem za to, že spal s jeho vnučkou a přinesl hřích Izraeli. Mohl také sympatizovat s Abšalomem kvůli Davidově nekázni, když Amnon, Abšalomův nevlastní bratr, znásilnil jeho sestru. Viz 2 Samuelova 13.

Achitofelovi se zdálo, že Davidovi jeho hříšné praktiky projdou, a tak Achitofel podpořil Abšalomovu vzpouru, aby se zmocnil Davidova trůnu. Písmo zjevuje, že Pán převrátil radu Achitofela a Davidovi muži bitvu vyhráli. Achitofel znal svůj osud a než ho našli, oběsil se. Viz 2 Samuelova 17:1-23.

Achitofelův pečlivě vypracovaný plán téměř uspěl, ale protože David byl Pánovým pomazaným, jeho plány skončily katastrofou. Případ Achitofela mi vždy utkvěl v paměti jako varování pro ty, kteří by svrhli zkorumpované vedení, aniž by takto pravil Pán.

Na rozdíl od Achíthofela David čekal na Hospodina, aby jednal se Saulem. David měl mnohem více důvodů, proč převzít vedení od Saula než Abšalóm od Davida. Přesto David nechtěl položit svou ruku na Hospodinova pomazaného. I když byl Samuelem pomazán, aby se stal králem, stále čekal, až Bůh vynese soud nad Saulem. Vidíme hloubku Davidovy úcty k autoritě, když po jeho smrti truchlil pro Saula a napsal tato slova:

Saul a Jónatan, milovaní a milí ve svém životě, ani ve své smrti nebyli rozděleni. Byli rychlejší nežli orlové, silnější nežli lvi. 2 Sam 1:23
B21

Saul Davida nenáviděl a dlouho se ho snažil zabít, ale člověk, který vkládá svou důvěru v Boha, si může dovolit být milostivý k těm, kteří ho nenávidí. Modlím se, aby nám jeho příklad zněl v mysli, až budeme uvažovat o současném odpadlictví.

Klíčem k odpočinku v přítoku požehnání je mít zkušenostní poznání Boha a Jeho Syna. Ti, kteří studují Písmo s tímto poznáním, vědí, že náš Otec je zdrojem veškerého života a že nic neunikne Jeho pozornosti. Vědí, že žádný člověk nemůže mít žádnou moc, pokud mu ji nedal Bůh. To bylo Kristovo tajemství, když stál tváří v tvář Pilátovi.

Pilát mu tedy řekl: „Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám pravomoc tě propustit, a že mám pravomoc tě ukřižovat?“ Ježíš mu odpověděl: „Neměl bys nade mnou žádnou pravomoc, kdyby ti to nebylo dáno shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší hřích.“ Jan 19:10,11

Ježíš stál před Pilátem a mocí Říma. Byl zbit, zbičován a díval se smrti do tváře. To, co Pilát dělal, bylo slabé, zbabělé a zkažené. Ježíš měl moc odhalit tuto zkaženost a každou chvíli se osvobodit. Přinejmenším mohl mluvit s Pilátem tak, aby Ho nechal jít. Přidejte k tomu, že Ježíš byl předveden před Piláta kvůli zkažené Církvi, která byla až po krk v odpadlictví. Přesto Ježíš zůstal klidný a vyrovnaný poznáním:

„Neměl bys nade mnou žádnou pravomoc, kdyby ti to nebylo dáno shůry.“ Jan 19:11

Jaké je to pro nás ponaučení! Veškerá moc pochází od Boha a žádný vrabec nepadne na zem bez vědomí našeho Otce. Můžeme odpočívat v kanálu požehnání s vědomím, že:

*Královo srdce je v Hospodinově ruce jako proudy vody, nakloní ho, kamkoli se mu zalíbí. **Př 21:1***

Pohledme na Krista, poddajného Syna Božího, který důvěřoval svému Otci ve všech situacích a nikdy nebyl pohnut k tomu, aby se bránil, dokonce ani aby si zachránil život. Zde je druhé tajemství těch, kteří odpočívají v přítoku; vidí, že Syn Boží nic nedělá ze sebe. Dělá jen to, co mu přikazuje Jeho Otec, a nic víc.

Uvažujme také o tom, že jádrem velkého sporu je otázka podřízení se autoritě, kterou Bůh vložil do našeho života. Lucifer se odmítl podřídit autoritě Krista, který byl svým Otcem delegován jako Vládce nebes. Duch odporu vůči autoritě a touha odhalit, zahanbit a ponížít ty, kteří mají autoritu, je duchem samotného satana. Takoví lidé neznají Krista ani Boží moc.

Poslední věc, kterou bych chtěl zmínit a která mi pomohla spočinout v přítoku požehnání, je rozeznat hadovu lež o vrozené moci, se kterou se dostávají do nebezpečí všichni lidé ve vedoucích pozicích.

Jednou z věcí, která způsobuje, že dáváme příliš mnoho moci vůdcům, je naše přesvědčení, že vedoucí mají moc dělat, co chtějí. Odvrácenou stranou toho je, že si představujeme, že vedoucí mají moc dát nám věci, které chceme. Byl to tento typ myšlení, který vedl Izrael k touze po králi, který by byl nad nimi.

*Lid však nechtěl uposlechnout Samuela a řekli: Ne! At' je nad námi král! I my budeme jako všechny národy. Náš král nás bude soudit, bude před námi vycházet a bojovat naše boje. **1 Sam 8:19-20***

Tento koncept vedení není součástí přítoku požehnání, ale spíše je duchem antikrista. Je to nahrazení Boha lidskou modlou. Pověšměte si, co řekl Pán:

Hospodin řekl Samuelovi: Uposlechni lid ve všem, co ti řekl, protože nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mě, abych nekráloval nad nimi. 1 Sam 8:7

V tomto případě touha po vůdci proměnila potenciální přítok "skrze Koho" v nejvyšší autoritu "z Koho". To je přesně totéž, co římská církev udělala prostřednictvím papeže. Vůdce má absolutní autoritu sám o sobě. Investování do člověka s takovou autoritou je přirozeným procesem modlářství; vytvoření vůdce následuje touhy tělesného srdce a touhou tělesného srdce je vládnout nezávisle na jakékoli jiné autoritě. Vzdáváme se vlastního rozhodování tím, že ho klademe na krále, což zmírňuje naše špatné svědomí. Naše vytváření idolů, které chceme, nám dává pocit kontroly; na rozdíl od Boha Stvořitele, a proto je děsivě vzdálen mimo naše chápání.

Člověk je schopen proměnit i jediného pravého Boha v boha, kterého si sám vytvořil, a proto je Ježíšovo zjevení tak důležité – ukazuje nám, jaký jeho Otec skutečně je. Jeho vztah k Otci je rozhodující pro to, aby nás osvobodil od modlářství. To je důvod, proč nejjemnější formou tohoto modlářství je trojiční víra, která staví Ježíše jako nezávislého, ale rovnocenného vládce s Otcem kvůli Jeho vlastním vrozeným vlastnostem. Uctívání adventistického trojičního Ježíše je uctíváním bytosti, která není pod absolutní autoritou. Úplné odmítnutí dědictví Syna je stejně tak odmítnutím Otce, jako Izrael odmítl Jehovu za dnů Samuelových. Takové uctívání může snadno vést k duchu despotismu, jak se projevil v Saulovi.

Spočinutí v přítoku není jen přijetím všech činitelů "skrze Koho", které Bůh vložil do našeho života, ale je také odmítnutím jakýchkoli pokusů povýšit jakoukoli osobu do pozice nejvyššího stavu "z Koho".

8. Plášť pro konfrontaci

Čím více se přizpůsobujeme božskému vzoru a čím více se učíme ctít autority, které Bůh vložil do našich životů, tím více bude naše motivace vidět, že vedoucí mluví a dělají správné věci, pocházet z uznání, že tato osoba je ustanovena, aby nám předala část Božích požehnání.

Pokud cítíme, že vůdce sklouzává k nesprávnému učení nebo praktikám, naše srdce pocítí naléhavost ochránit jeho pověst vůdce a bude se modlit, aby mu Bůh dal moudrost a požehnání, aby nepoškodili své vedoucí postavení špatným jednáním.

Duch hněvu, který v lidech vzniká vůči vůdcům za špatné činy, je zřídka motivován láskou k tomuto vůdci. Může to být jednoduše výkřikem bolesti od těch, kteří jsou prokleti špatnými činy vůdce, nebo to může být složitější situace osoby, která se snaží pozvednout svou pozici na úroveň rovnou nebo nad tímto vůdcem. Duch, který rychle oznamuje nedostatky vedení, je duch, který pohrdá božským vzorem. Ve většině případů, když informujeme o selháních vůdce, snižujeme úroveň respektu v myslích lidí, s nimiž tato selhání sdílíme. Snižujeme sílu slov tohoto vůdce, a proto snižujeme jejich schopnost žehnat.

Když si manželka stěžuje ostatním na selhání svého manžela, snižuje jeho autoritu, místo aby jí žehnala. Pokud si na něj stěžuje svým dětem, pak snižuje jeho schopnost žehnat jim svými slovy. Povzbuzuje své děti, aby pohrdaly svým otcem, a nakonec její nedbalé chování vůči skutečným nebo imaginárním selháním jejího manžela podkopává její vlastní autoritu vůči svým dětem. Její děti se naučí zacházet s autoritou s opovržením a toto opovržení se brzy přestane týkat jen otce, ale spočine i na matce, církvi, vládě atd. Stejným způsobem člověk, který mluví negativně o ministru, vládě nebo policii se svými dětmi, dělá totéž; demontuje části trojí

ochranné šňůry. Když ignorujeme autoritu, jsme ve velkém nebezpečí, že zničíme naše děti¹. Všimněte si pozorně:

"Děti, poslouchejte své rodiče ve všech věcech, neboť to se Pánu líbí." Děti, které zneuctívají a neposlouchají své rodiče a ignorují jejich rady a pokyny, nemohou mít žádnou účast na nově stvořené zemi." Adventist Home, strana 295.

Uvažujme pečlivě o biblické směrnicí pro ty, kteří proklínají své rodiče:

Kdo by zlořečil svému otci nebo matce, musí zemřít. Ex 21:17
B21

Bible nám říká, že prokletí rodičů vede ke smrti. Čemu se nás Pán těmito věcmi snaží naučit? Znovu si všimněte, jak David reagoval na muže, který tvrdil, že zabil Saula, Hospodinova pomazaného.

David mu řekl: Jak to, že ses nebál vztáhnout ruku a zabít Hospodinova pomazaného? Pak David zavolal jednoho ze služebníků a řekl: Přistup a zasáhni proti němu. On ho tedy bil, až zemřel. 2 Sam 1:14-15

Začneme chápat závažnost této situace? Začneme si vážit otázek života a smrti, které jsou spojeny se správným přístupem k těm, kteří jsou u moci? S těmito věcmi na mysli nás Pavel poučuje:

¹ "...nebylo Božím záměrem, aby manžel měl kontrolu jako hlavou domu, když se sám nepodřizuje Kristu. Musí být pod Kristovou vládou, aby mohl představovat Kristův vztah k církvi. Adventist Home p 117.

2 "Respekt k autoritě zahrnuje ty, kteří jsou nad námi, stejně jako ty, kteří jsou pod námi, jak je uvedeno v tomto prohlášení. Otec a matka mají být respektováni v křesťanském domově. Otec je knězem a udržovatelem domova. Matka je učitelkou těch nejmenších od jejich dětství a královnou domácnosti. **Nikdy by neměla být podceňována. Nikdy k ní nemají být před dětmi pronesena lehkomyšlná, lhotejná slova.** Je jejich učitelkou. V myšlenkách, slovech a skutcích má Otec zjevovat Kristovo náboženství, aby jeho děti jasně viděly, že má poznání toho, co to znamená být křesťanem." RH, June 22, 1905

Na staršího muže se neosopuj, ale domlouvej mu jako otci, mladším jako bratrům, 1 Tím 5:1

Když si uvědomíme, že vůdce nejedná podle Božího slova, musíme jednat velmi opatrně. Pokud obdržíme zprávu z jediného zdroje týkající se vůdce, nemůžeme ji přijmout.

At' nepovstane proti nikomu jediný svědek kvůli žádnému provinění a pro žádný hřích, kvůli jakémukoliv hříchu, kterým zhrěší. Případ at' je potvrzen podle svědectví dvou nebo tří svědků. Dt 19:15

Pokud předáme zprávu o vůdci, která nebyla potvrzena, pak jsme vinni tím, že vkládáme ruce na Pánovy pomazané; přinášíme na sebe strašnou kletbu.

Pokud slyšíme kazatele, vedoucího nebo rodiče promluvit slovo nebo udělat něco, co není správné, naše touha chránit jejich postavení nás přiměje modlit se a ujistit se, že jsme v jejich chování zaznamenali něco špatného. Pak, protože milujeme tohoto vůdce, půjdeme za nimi soukromě a zeptáme se jich na situaci a na to, zda jsme situaci správně pochopili. Neměli bychom o této záležitosti mluvit s ostatními v případě, že jsme to špatně pochopili. Mluvíme-li s druhými, pak poškozujeme plášť Pánových pomazaných a vyvoláme na sebe prokletí.

Pokud vůdce zprávu popře nebo naznačí, že jsme ji špatně pochopili, musíme situaci přenechat Pánu. Pokud se situace stane znovu, můžeme se k nim znovu přiblížit a apelovat na ně. Je-li to něco, co se týká biblického učení, měli bychom je jemně požádat, aby nás poučili, spíše, než je žádat, aby prokázali své postavení. Měli bychom jít za nimi s přesvědčením, že jsme možná něco přehlédli, špatně pochopili nebo že bychom se mohli mýlit. Pokud předpokládáme, že máme pravdu, pak nejsme otevřeni jejich radám a přineseme na sebe prokletí.

Pokud problém přetrvává a vedoucí nereaguje po mnoha modlitbách a prosbách, měli bychom se obrátit na starší a předložit jim žádost.

Jakmile předložíme důkazy starším nebo představenstvu, zodpovědnost se přesune na starší nebo představenstvo. Udělali jsme vše, co bylo v našich silách, abychom ochránili pověst vůdce. Během tohoto procesu můžeme zjistit, že jsme se mýlili, obdrželi nesprávné informace nebo že jsme nepochopili, co Bible učí. Prostřednictvím tohoto procesu můžeme zajistit, že jsme nikomu nepředali jedinou zbytečnou pochybnost o tomto vůdci.

S těmito myšlenkami na mysli začínáme oceňovat správný postup pro oslovení vůdce v našem společenství. Musíme pochopit, že pouze ti, kteří jsou pod naší autoritou, mohou být konfrontováni a přikázáni, aby změnili svůj směr. Pokud duchovní jedná nesprávně, pak je v pravomoci jeho předsedy konfrontovat, a v případě potřeby napravit tohoto duchovního za nesprávné chování. Pokud se předseda konference provinil pochybením, pak má předseda Unie nebo vedoucí divize pravomoc konfrontovat a napravit takového vůdce. Je zřejmé, že pokud se církevní vedoucí zapojí do jakéhokoli občanského zločinu, pak policie a vláda mají pravomoc takového ministra nebo církevního vedoucího obvinít a potrestat. Takto by měla fungovat trojitá šňůra.

Pokud všechna tato prověření a vyvážení selžou a celá struktura se zapojí do odpadlictví a nesprávného chování, pak musí být plášť konfrontace dán přímo osobě, kterou si Bůh zvolil. Podívejme se na několik biblických příkladů.

Událost	Plášť autority	Konfrontace
Otroctví dětí Izraele v Egyptě.	Mojžíš obdržel plášť autority, aby konfrontoval faraona návštěvou Hospodina v hořícím keři a zázraky. s malomocenstvím a hadem. Exodus 4.	Mojžíš a Áron konfrontují faraona, který obdržel soudy o rány za to, že odmítl naslouchat. Exodus 5-11.

Odpadlictví v době Soudců. Opustili Pána a sloužili Baálovi Soudců 2:9,10.	Anděl Páně se zjevil Gedeonovi a přikázal mu, aby strhl modlu svého otce. Potvrzeno strávení pokrmu ohněm. Poté obdržel potvrzení přes mokré a suché rouno. Soudců 6.	Gedeon strhnul modlu svého otce a později shromáždil 300, aby zlomil moc Midjánců.
Elí nebránil svým synům, aby znečišťovali oběti a zapojovali se do nemorálních praktik. 1 Sam 2:25-27.	Objevil se Boží muž a předpověděl zničení Eliho domu. Plášť autority přišel skrze konkrétní detaily v proroctví. (Pokud člověk předpověděl věci a ty se nestaly, měl být usmrčen. Takže jste si chtěli být jisti, že jste byli zavoláni). Deut 13:1-5.)	Bůh konfrontoval Eliho skrze nejmenovaného Božího muže, stejně jako poselství Samuelovi. Povaha událostí jasně dokazovala, že Pán v nich byl. Elí a jeho dům zahynuli přesně tak, jak bylo předpovězeno. 1 Sam 4.
Saulovo odpadlictví.	Samuel stále působil jako ustanovený prorok. Hospodin mu přikázal, aby Davida pomazal jako náhradníka. 1 Sam 15,16.	Samuel konfrontuje Saula a předpovídá jeho smrt. Samuel pomaže Davida jako náhradníka. 1 Sam 15,16.
Davidův hřích s Batšebou. 2 Sam 11.	Nátan byl v Izraeli uznáván jako prorok. 2 Sam 7:2. Také jeho podrobná znalost Davidova hříchu a toho, jaký bude soud, odhalila jeho prorocký hlas.	Nátan konfrontuje Davida s jeho zločinem a vynáší rozsudek nad jeho domem. 2 Sam 12.
Achabovo odpadlictví s Jezábel.	Eliáš dává důkaz prorocké autority skrze poselství, že déšť nebude padat bez opětovného slova Eliáše. 1 Král 17:1.	Eliáš konfrontuje Izrael na hoře Karmel a ukazuje, kdo je pravým Bohem Izraele. 1 Král 18.
Odpadlictví Izraele těsně	Jan se potvrdil jako prorok skrze zkušenost, kdy se	Jan konfrontuje vůdce Izraele a vyzývá k

před příchodem Krista. Zneužívání a korupce obětního systému.	Gabriel setkal se Zachariášem. Lukáš 1. Stejně jako proroctví z Izaiáše 40. Hlas volajícího na poušti.	pokání. Lukáš 3. Konfrontuje také Herodovu civilní autoritu. Mat 14.
Odpadlictví Izraele v době Kristově.	Kristus potvrzen jako prorok skrze 100 proroctví, stejně jako jeho předchůdce – Jan Křtitel.	Kristus se při mnoha příležitostech střetává s kněžími a vyslovuje nad nimi soud. Například Mat 23.
Kněz utlačuje apoštoly, kteří káží jméno Kristovo.	Kristus vložil na učedníky plášť autority. Marek 3:14. Také jim přikázal, aby kázali evangelium a přiváděli učedníky. Matouš 28:19,20. Také obdrželi moc raného deště a také dělali zázraky. Skut 2.	Apoštolové obvinili kněžství z ukřizování, Ježíše a odmítli přestat mluvit v Jeho jménu.

Existuje několik bodů, které bychom mohli vyvodit z výše uvedeného příkladu, ale chci zdůraznit jeden aspekt příběhu Gedeona. Všimněte si, co říká Ellen Whiteová:

Gedeonův otec Joas, který měl podíl na odpadlictví svých krajanů, postavil v Ofra, kde přebýval, velký oltář Baálovi, na němž lid města uctíval tohoto boha. Gedeon dostal rozkaz, aby oltář rozvalil a postavil oltář Hospodinu na skále, na níž oheň strávil oběť, a obětoval na něm Hospodinu. **Přinášení obětí vykonávali kněží, a to výhradně na oltáři v Sílo, avšak Bůh, který ustanovil tuto obřadní službu a jemuž byly všechny přinášené oběti určeny, má moc změnit své požadavky.** Osvobození Izraele musel předcházet slavný protest proti uctívání Baála. Gedeon musí vyhlásit válku modloslužebnictví, dříve, než vytáhne do boje proti nepřátelům svého národa. *Patriarchové a proroci*, strana 547.

Návštěva anděla Páně u Gedeona umožnila Gedeonovi přinést oběť Pánu mimo Sílo. Za druhé, poznamenáváme, že předtím, než Izrael mohl jít do války se svými nepřáteli, musel být protest proti modlářství uvnitř společenství Izraele. Než se budeme moci utkat s nepřáteli Izraele, musíme protestovat proti modlářství, ke kterému dochází v adventismu. Gedeonův protest byl schválen Andělem Páně. Další věc, které si všimneme, je:

Gedeon se neodvažoval postavit se v čelo vojska, pokud se mu nedostane dalšího důkazu, že Bůh ho povolal k vykonání tohoto úkolu, a že mu bude pomáhat. *Patriarchové a proroci*, strana 548.

Gedeon věrně protestoval a strhl modlu svého otce, jak mu anděl přikázal. Znovu uvádíme, že Gedeon byl oprávněn čelit tomuto modlářství kvůli přímému příkazu Anděla Páně. Přesto se poté automaticky neujal vedení Izraele. Požádal Pána, aby poskytl důkaz o svém vedení.

Na těchto příkladech chceme poukázat na to, že pokaždé, když byly vyčerpány všechny ostatní cesty, Bůh zmocnil osobu nebo osoby, aby čelily existující struktuře požehnaní, která selhala. Je nebezpečné citovat části Písma, kde byli lidé povoláni konfrontovat systém odpadlictví a ignorovat skutečnost, že Bůh jim jasně dal tuto autoritu skrze:

1. Jasný důkaz, že vyřčené slovo je prorocké.
2. Sled zázraků nebo prozřetelnostních událostí.
3. Návštěvy andělů s instrukcí.
4. Povolení od jiného proroka žijícího nebo zaznamenaného v Písmu.

Náš Bůh dělá všechny věci slušně a v pořádku. Předtím, než může osoba mluvit s velící autoritou, musí existovat důkaz, že tato osoba, má pravomoc konfrontovat někoho kdo by za normálních okolností konfrontován být nemohl. Tyto věci musí být také potvrzeny více než jedním svědkem.

To je lekce nanejvýš důležitá pro nás, kteří dnes čelíme rozsáhlému odpadlictví. Povstat bez autority znamená zlomit božský vzorec a přinést prokletí na ty, kteří to dělají.

Těm, kterým Bůh umožnil, aby našli pravdu o Božím Synu, je svěřeno:

1. Zapojit se do díla pokání za hříchy anti typického Izraele.
2. Z Písma nám bylo uděleno právo vyznat víru v jednorozeného Syna v okolí naší autority.
3. Máme potřebu chránit pověst našich vedoucích a modlit se za ně, aby jim Bůh pomohl.
4. Máme čekat na jasné důkazy autority z nebe, než se odvolání může změnit v konfrontaci.

Prvním krokem každé reformace je pokání. Nestačí jednoduše přijmout pravdu o Otci a Synu a pak ji začít předávat ostatním. Musíme nejdříve vyznat hřích Trojice a prosit Pána o odpuštění.

Dnes je cítit potřebu právě takového oživení pravého náboženství srdce, jakou pocíťoval již starý Izrael. Lítost je prvním krokem, který musí učinit všichni, kdož se chtějí navrátit k Bohu. To za nikoho nemůže učinit nikdo jiný. Každý z nás se musí osobně ve své duši pokořit před Bohem a zavrhnout své modly. Až učiníme vše, co je v našich silách, Hospodin nám ukáže svou spásu.
Patriarchové a proroci, strana 590.

Když se zapojíme do díla pokání, Pán nám ukáže další krok, který máme učinit. Ten, kdo utíká před ustanoveným časem, nepředstavuje Boha Izraele ani Jeho božský vzorec. Každý muž nebo žena, kteří se odváží pozvednout svůj hlas proti Pánovým pomazaným a zmenšit svou autoritu v očích lidu bez jasného důkazu o svém povolání, by měli být usměrněni, aby přestali a činili pokání. Pokud odmítnou, mají být s modlitbou vloženi do Pánových rukou.

Jak tedy poznáme, že Bůh dal takovou autoritu? V době, kterou nyní žijeme, nikdo nemůže tvrdit, že byl schválen existujícím nebo předchozím prorokem. Pokud by člověk obdržel návštěvu od anděla, musely by být takové důkazy potvrzeny, protože každá osoba by mohla tvrdit, že měla andělskou návštěvu. Člověk by se mohl uvést prostřednictvím řady předpovědí, které se uskuteční. Je také možné, že dojde k řadě zázraků nebo prozřetelnostních událostí, ale takové věci musí být spojeny s poselstvím, které souhlasí s platformou pravdy danou našim průkopníkům. Duch, který poskytuje zázraky a prozřetelnostní události, musí být vždy zkoušen a nejlepší způsob, jak tyto duchy vyzkoušet, je poselství, které přináší.

Milovaní, nevěřte každému duchu, ale zkoumejte duchy, jsou-li z Boha; neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků. 1 Jan 4:1

K zákonu a ke svědectví! Nebudou-li mluvit podle tohoto slova, tak v něm pro ně není úsvit. Iz 8:20

Všechno, co vám přikazují, to zachovávejte a plňte. Nic k tomu nepřidávej ani z toho nic neubírej. Jestliže ve tvém středu povstane prorok či ten, kdo má sen, a učiní pro tebe znamení nebo div, i kdyby se naplnilo to znamení nebo div, které ti řekl se slovy: Pojďme za jinými boby, (které jsi neznal) a služme jim, neuposlechni slova toho proroka či toho, kdo má sen, protože Hospodin, váš Bůh, vás zkouší, aby poznal, jestli milujete Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší. Dt 13:1-4

Na základě svého osobního studia věřím, že pravomoc čelit našemu současnému odpadlictví vyrostě z vyvýšeného volání lásky a radosti nalezené v zplozeném Synu v kombinaci s duchem pokání pro naši církev, naše vedoucí a pro nás samotné za to, že jsme byli zapojeni do tohoto odpadlictví. Když se přiblížíme k božskému vzorci a podpoříme své vedoucí v modlitbě, pak věřím, že z nebe bude dána řada prozřetelnostních událostí, které budou znamenat, že Bůh vzal věci do svých rukou.

Věřím, že pro nás existuje dobré ponaučení, které se vztahuje k příchodu čtvrtého anděla Zjevení. Tato instrukce nemluví o otázkách, které se přímo týkají církve adventistů, ale o předávání poselství tří andělů světu. Přesto je zde pro nás zásada:

V každé době posílá Bůh své služebníky, aby kárali hříchy, jak ve světě, tak v církvi. Lidé však chtějí slyšet laskavé řeči; pravda čistá, nepřikrášlená, nenachází u nich obliby. Mnozí reformátoři se při zahájení své práce rozhodli, že při vytýkání hříchů církve a lidu budou postupovat s velkou obezřetností. Doufali, že příkladem čistého křesťanského života přivedou lid opět k učení bible. **Avšak vstoupil do nich Duch Boží, jako vstoupil do Eliáše**, kterého pohnul k tomu, aby káral hříchy bezbožného krále a odpadlého lidu; nemohli se zdržet, aby nehlásali jasně výroky bible – učení, které nechtěli hlásat. Byli nuceni horlivě šířit pravdu a mluvit o nebezpečí, jež ohrožuje duše. Bez obav z následků, kázali **slova, jež jim dal Pán**, a lid byl nucen vyslechnout varování. Tak bude hlásáno poselství třetího anděla. Až přijde čas, kdy bude šířeno s největší silou, zapůsobí Pán skrze skromné nástroje tím, že povede mysl těch, kdož se zasvětili jeho službě. Pracovníci získají schopnosti spíše pomazáním jeho Ducha než studiem ve vědeckých ústavech. Věrní, zbožní mužové budou puzeni vystoupit se svatým nadšením, aby hlásali slova, jež jim světil Bůh. Velký spor, strana 606.

V tomto případě lidé skutečně obdrží autoritu z nebe, jakmile dojdou k přesvědčení o pravdách Božího Slova. Jejich poselství ponese pověření nebes. Duch se projeví v jejich životech takovým způsobem, že následovníci pravdy si připomenou prozřetelnost, která je doprovází. To není dílo, které by člověk mohl sám vytvořit, dochází k němu pouze tehdy, když na ně přichází Duch Boží, jak jsme byli svědky u předchozích biblických příkladů.

Nyní je čas na pokání, modlitbu, půst a pláč. Nyní je čas čekat na Hospodina a prosit za Izrael. Brzy na nás dopadne naplnění odpadlictví u Jordánu. Kéž nestojíme před otázkou Syna Davidova:

*David mu řekl: Jak to, že ses nebál vztábnout ruku a zabít
Hospodinova pomazaného? 2 Sam 1:14*

9. Podání odvolání

Pro ty z nás, kteří jsou členy Církve adventistů sedmého dne, máme zodpovědnost vůči svým vedoucím a jejich rodinám, abychom se na ně obrátili ohledně toho, co jsme našli v Písmu o Synu Božím.

Z toho, co jsme zkoumali v předchozích kapitolách, existuje řada důvodů, proč je to důležité:

1. Naše láska k těm, kteří mají nad námi autoritu
2. Náš zájem o jejich pověst
3. Potřebujeme jejich požehnání a ochranu v našem životě
4. Potřeba ujistit se, že jsme neupadli do omylu

Říkám, že to jsou důvody, proč musíme vyzývat, protože je mnoho těch, kteří se snaží tiše oslovit ostatní členy církve, aby je získali jako první. Když člověk dospěje k přesvědčení, že našel pravdu v poznání Syna Božího, je okamžitě zkoušen, zda této pravdě skutečně věří tím, že se podřizuje božskému vzorci a přistupuje ke svým vůdcům v duchu podřízenosti a milosti.

Neschopnost mluvit o těchto věcech se svými církevními vedoucími poté, co jste se ve své mysli plně přesvědčili, že je to pravda, může možná odhalit nedostatek lásky k těm, kteří mají nad vámi autoritu. Výzva k našim vůdcům odhaluje, zda jsme toto poselství přijali správným způsobem a ze správných důvodů.

Může existovat mnoho špatných důvodů, proč přijmout myšlenku, která je v rozporu s vírou těch, kteří mají nad námi autoritu. Duch nezávislosti a vlastní vůle může být přitahován k opačným názorům. Lidé mohou být dokonce přitahováni k pravdě ze špatného důvodu, že ji používají pouze jako záminku ke vzpouře proti přítoku-kanálu autority.

Všiml jsem si, že existují lidé, kteří byli přitahováni pravdou Božího Syna, aby se mohli povýšit a zapojit se do kampaně proti ostatku Boží církve. Satan má nesmírnou radost, když lidé přijímají to, co je správné, na základě špatného motivu. Ví, že duch nezávislosti spojený s pravdou o Božím Synu je v dobrém postavení, aby odradil mnohé, kteří by jinak toto učení s nadšením studovali.

Vraťme se k otázce odvolání. Jakmile při čtení Písma dospějeme k poznání pravdy a dovolíme, aby se tato pravda projevila tím, že přijdeme k obrazu božského vzorce Otce a Syna, zjistíme, že jsme nuceni obrátit se na ty, kteří nad námi mají autoritu, a apelovat na ně. Pokud opravdu milujeme své vedoucí, budeme se snažit k nim přistupovat v co nejjemnějším a nejuctivějším duchu. Nejen, že chceme říkat pravdu, ale odhalit její sílu v našich životech. V mnoha případech mlčení odhaluje jak nedostatek lásky k našim autoritám, tak i zbabělost a neochotu obětovat se pro pravdu. Mlčení také způsobuje, že se podílíme na vině modlářství církve.

Pro mnoho lidí je myšlenka na přilákání negativní pozornosti na sebe ohromující. Jiní mohou být v církvi velmi noví a nemají téměř žádnou stabilní sociální síť, která by je podpořila v tom, aby čelili potenciálně nepřátelskému vedení. Každý člověk musí hledat moudrost, pokud jde o nejlepší způsob, jak rozvíjet světlo pravdy podle svých okolností, ale nemůžeme jednoduše mlčet skrze ducha strachu. To zraňuje Kristovo srdce a také vystavuje člověka riziku, že časem ztratí své přesvědčení. Pravda musí najít své vyjádření, aby žila a rostla.

Chtěl bych rychle dodat, že pro manželku je prvořadý její manžel, ne kazatel církve. Pokud manželka nevěřícího manžela (míněno, že věří v Trojici) dá přednost kazateli, pak zahanbí svého manžela a svým chováním jen ztíží věci při jeho oslovování.

Pokud jde o oslovení vedoucích, věřím, že Pán před nás postavil zkoušku srdce. Jsme ochotni zakoušet hanbu a opovržení před svými bratry kvůli Pánu Ježíši? Nejsme-li ochotni čelit opovržení a výsměchu nyní, jak obstojíme, až přijde nedělní zákon? Ti, kteří projdou dveřmi oslovení svých vedoucích, budou lépe posíleni, aby čelili přicházející sobotní krizi.

Právě v tomto bodě každý člověk zjišťuje, zda má kotvu, která drží duši, "pevnou a jistou, i přes valící se vlny". Skrze proces odvolání zjišťujeme, zda jsme "připoutáni ke skále, která se nemůže pohnout, pevně zakotveni a hluboko ve Spasitelově lásce".

Přiznávám, že oslovování mých bratrů mě emocionálně i duševně postavilo na místa, která prověřila mou duši do krajnosti. Dozvěděl jsem se o sobě věci, které bych jinak nikdy nevěděl. Když se ohlédnu za svým zážitkem z odvolání, mohu říci: "Chvála Bohu za Jeho milosrdenství, když mi zjevil mnoho věcí, které bylo třeba v mém životě změnit." Ti, kteří zkracují odvolací proces, mohou považovat další úroveň testování za příliš tvrdou a mohou se vzdát víry. Ach, modlím se, aby se to nikomu z nás nestalo.

Na závěr tedy ještě jednou konstatuji, že samotné poznání, které máme skrze zplozeného Syna, pro nás formuluje božský vzorec, který od nás žádá, abychom se obraceli na své vůdce a žádali je, aby uvažovali o pravdě, že Ježíš je Syn živého Boha.

Jakmile se rozhodnete někoho oslovit, chtěl bych vás povzbudit, abyste se modlili za to, na koho byste se měli obrátit. Vyberte si ve svém životě autoritu, se kterou máte nejužší vztah a která vám s největší pravděpodobností poskytne čas na vyjádření vašeho přesvědčení. Může to být váš starší nebo diakon; může to být váš kazatel nebo předseda konference. Když se budete modlit, Pán vám dá moudrost, abyste věděli, kterým směrem se vydat.

Napište, co jste našli z Písma o Synu Božím. Mohli byste zvážít zahrnutí slov o Bohu ze Základních pilířů, které se nacházejí v ročence z roku 1914. Viz dodatek A na zadní straně knihy. Tomuto tvrzení se věřilo v té době s "naprostou jednomyslností v celém těle" adventistů sedmého dne. Pokud jste byli pokřtěni před rokem 1990, můžete také předložit svůj křestní slib, který jasně představuje Ježíše jako Syna Božího. Viz dodatek B, aby byl rozdíl uveden před rokem 1990 a po něm. Pokud zůstáváte věrni svému křestnímu slibu, pak se jemně zeptejte, jak vás může církev ukázat?

Dejte dohromady důkazy tak, jak je vidíte, a které vám nejvíce pomohly. Nebylo by moudré sdílet knihy nebo kázání, které nebyly nejdříve pečlivě studovány a pochopeny. Mohl bych také dodat, že všechny materiály, které byste předložili, by měly pocházet ze zdrojů, které respektují božský vzorec. Pokud by vedoucí našel materiál nebo slyšel řečníky odsuzující Církev adventistů, vaše výzva s největší pravděpodobností nebude vyslyšena.

Již dříve jsem se zmínil o motivaci, protože biblická výzva je o jednání. Rozumíme tím přiblížení se k vašemu vůdci ve správném úhlu, aby vaše oslovení mělo maximální dopad. Ujasněte si v mysli, že předkládáte sebe a svůj výzkum pro analýzu osoby v autoritě. Pokud vaše jednání odráží v jakémkoli smyslu, že jste přišli, abyste jim ukázali pravdu a že se musí podřídit tomu, co říkáte, pak vám unikne váš cíl. Božský vzorec naznačuje, že prosíme tak, jako by syn prosil svého otce. Mluvíme uctivě a s láskou. Musíme rychle naslouchat a pomalu mluvit. Cílem této výzvy je požádat o pomoc, požádat, aby nám bylo z Písma ukázáno, kde jsme mohli udělat chybu. V této výzvě musíme být upřímní a nepředpokládat, že máme pravdu, a že žádný důkaz nás nemůže přesvědčit o opaku. Musíme vzít vše, co je nám dáno Pánem, modlit se za to a vrátit se se svou odpovědí.

Když vůdce vnímá, že jste tento předmět dobře studovali, možná zjistíte, že se pak pokusí tento proces zastavit. To znamená čelit dlouhým zpožděním, zmeškaným schůzkám nebo celé řadě výmluv, které se vynoří. Mějme na paměti, že satan nemá zájem na tom, aby vaše oslovení došlo svého cíle, a udělá vše, aby vás frustroval, a proces zastavil.

Během tohoto procesu bychom mohli být obviněni z tvrdohlavosti, nezávislé mysli nebo rozdělování. Právě v těchto chvílích si musíme vzpomenout na Chanu, když byla Elím obviněna z toho, že byla opilá. Odpovězme, stejně jako ona, "Ne, můj pane," nejsem opilá(ý), ale v hořkosti duše pro Syna Božího.

Během této doby si můžete všimnout, že ostatní členové Církve od vás začínají stahovat svou náklonnost. Můžete zažít naprosté

vyhýbání se vaší prosbě, ale to je cesta, po které ti, kteří milují Syna Božího, musí často kráčet.

Proste Pána, aby vám při vaší výzvě poskytl trpělivost. Pokud nemůžete najít žádný biblický důvod, proč se řídit jejich návrhy, pak je oslovte, aby vás ukáznili, jak uznají za vhodné. V tomto bodě, pokud vůdce cítí, že má dostatek autority, aby vás umlčel, pak má odpovědnost vás ukáznit. Každý rodič ví, že kázeň dítěti je pro rodiče něco bolestivějšího než pro dítě. Má-li kazatel v sobě něco z Ducha Kristova, odvrátí se od toho, aby vás chtěl odstranit ze společenství, ale to je cena, kterou musí zaplatit za své přesvědčení, že se mýlíte a musíte být umlčeni.

Během tohoto procesu se musíme zdržet pokušení získat si ostatní na svou stranu. Je velmi lákavé jednat politicky a snažit se přivést ostatní lidi k našemu názoru bez uvědomění kazatele. To poukazuje na nedostatek respektu a také to přivádí ostatní lidi do zbytečných hádek, když možná ještě neměli dostatek času si problém důkladně prostudovat.

Někteří lidé zastávají názor, že musíme členům říkat pravdu. Ujišťuji vás, že nic nehlásá pravdu více než vaše ochota být zbaven privilegii kvůli tomu, čemu věříte. To mluví více za pravdu než cokoli jiného. Může se zdát, že tento proces nepřináší žádné výsledky, ale nebe zaznamenává věrnost těch, kteří pevně stojí za pravdou tváří v tvář opozici, opovržení a výsměchu.

Jakmile se nacházíte v kázni, tehdy máte svobodu sdílet svou víru se všemi, kteří se k vám v církvi přiblíží. Pokud se k vám nikdo nepřiblíží, pak nemáte co říct. Používejte jakákoli veřejná fóra, která máte k dispozici, kde nejste v rozporu s autoritou, která má vedení tohoto fóra.

A co ti, kteří již byli vyloučeni? Když si vzpomenete na prošlé události, jednal jste vždy uctivě? Je něco, co by vyžadovalo omluvu za špatné činy nebo chování? Udělejte si čas a napište těm, u kterých byste mohli mít pocit, že jste je urazili, a nabídněte svou omluvu. Pak se zapojte do práce modliteb za odpuštění jménem církve. Každý den se

modlím, aby nám náš Otec v nebi odpustil jako svému lidu a pomohl našim vedoucím, a požehnal jejich rodinám, a pomohl co největšímu počtu lidí najít světlo dříve, než bude příliš pozdě.

Tato cesta je úzká, ale věřím, že připraví Boží lid na to, aby čelil závěrečným scénám dějin země. Mějme také na paměti, že když představujeme Syna Božího našim vůdcům, je to On, kdo je před soudem. Pokaždé, když se obracíme na vedoucí církve, dáváme jim příležitost ospravedlnit Syna Božího nebo Ho odsoudit svým vyhnáním. Čím více lidí je vypuzeno kvůli jejich volání, tím více je v církvi odmítán také Syn Boží. Čím více bude odmítán, tím jistější budou Boží soudy v reakci na výzvy Jeho lidu, aby ospravedlnil svého Syna a obnovil pravou autoritu v církvi. Čím více bude Kristus v těchto výzvách přijat, tím jistější bude tříbení Božího lidu. Ať tak či onak, tolik potřebná změna přijde.

Přátelé, tento současný proces testování, i když obtížný, může také působit jako dar z nebe, aby se z nás odstranilo naše staré já. Jen málo lidí snáší opovrhování nebo vyloučení ze společenství pro jejich víru, ale ti, kteří pijí tento kalich nyní, budou posíleni, aby obstáli v době Jákobova soužení.

10. Stojíce sám

Odvolací proces, který jsme popsali v předchozí kapitole, zvyšuje vyhlídku na jednotlivce, který stojí sám za své přesvědčení Božího Slova. Pro lidi není snadné stát osamoceně bez potřeby nějaké lidské podpory nebo povzbuzení. Takové tlaky mohou způsobit, že jednotlivci budou hledat ostatní a snažit se je získat k jejich porozumění, aby mohli získat sílu v číslech dříve, než se přímo přiblíží stávajícímu vedení. Mnoho evangelizačních snah je motivováno lidmi, kteří mají přesvědčení, ale nemají základ, který by jim umožnil stát osamoceně. Takoví jedinci budou často poháněni potřebou přijetí více než lásky k pravdě. Stát sám znamená nepotřebovat podporu nikoho a ničeho mimo Boží Slovo. Stát sám znamená necítit se nucen přivádět ostatní k vašemu porozumění, abyste už nestáli sami. Stát sám o sobě však není přirozenou lidskou charakteristikou. Většina z nás je velmi zranitelná vůči procesu zvanému skupinové myšlení. Co je skupinové myšlení?

"Způsob myšlení, do kterého se lidé zapojují, když jsou hluboce zapojeni do soudržné vnitřní skupiny, když úsilí členů o jednomyslnost převažuje nad jejich motivací realisticky hodnotit alternativní způsoby jednání." (Janis, 1972). Z článku na Wikipedii – Groupthink.

Lidská touha po sounáležitosti a přijetí má schopnost způsobit, že lidé potlačí řádný proces zkoumání Božího Slova. Pokud v rámci sociální skupiny něčemu věří většina, pak motivace věřit jinak, než tato skupina musí pro tuto osobu nabídnout něco, co má pro ně větší hodnotu, něco, co stojí za to riskovat odmítnutí touto skupinou.

Tlak na to, aby se přizpůsobili přáním většiny, může způsobit, že vedoucí, kteří to vědí lépe, ustoupí. Zatímco byl Mojžíš na hoře a přijímal tento pokyn:

Nepůjdeš s davem za špatnostmi. Nebudeš svědčit při sporu tak, že se nakloníš k větší a převrátíš právo, Ex 23:2

Áron (níže) dělal přesný opak:

Když lid viděl, že Mojžíš otálí sestoupit z bory, shromáždil se proti Áronovi a řekl mu: Vstaň a udělej nám bohy, kteří půjdou před námi. Vždyť o tom Mojžíšovi, muži, který nás vyvedl z egyptské země, — nevíme, co se s ním stalo. Áron jim odpověděl: Strhněte zlaté kroužky, které jsou na uších vašich žen, vašich synů a vašich dcer a přineste mi to. Všechny lid strhl zlaté kroužky, které měli na uších, a přinesli to Áronovi. Vzal to od nich, odlil to do formy a udělal slité tele. Nato oni řekli: Izraeli, toto jsou tvoji bohové, kteří tě vyvedli z egyptské země. Ex 32:1-4

Áron se bál lidu více než Boha, a když si zvolil přízeň lidu raději než pravdu, zapříčinil v Izraeli hřích.

Mojžíš řekl Áronovi: Co ti ten lid udělal, že jsi na něj uvedl tak velký hřích? Áron odpověděl: Ať můj pán neplane hněvem. Ty znáš tento lid, že je nakloněn ke zlu. Ex 32:21-22

Dalším mužem, který se bál lidu, byl Saul:

Saul řekl Samuelovi: Zhřešil jsem, neboť jsem překročil Hospodinův příkaz i tvoje slova; protože jsem se bál lidu, uposlechl jsem ho. 1 Sam 15:24

Místo aby činil opravdové pokání, prosil Samuela, aby šel s ním, aby ho lidé stále ctili.

Saul řekl: Zhřešil jsem. Nyní mě však, prosím, pocti před staršími mého lidu i před Izraelem a vrať se se mnou, abych se poklonil Hospodinu, tvému Bohu. 1 Sam 15:30

V kontrastu s tímto vidíme ducha Jozue a Káleba, když předávali zprávu o zaslíbené zemi.

Jozue, syn Núnův, a Káleb, syn Jefunův, z těch, kteří prozkoumali zemi, roztrhli svá roucha a říkali celé pospolitosti synů Izraele: Země, kterou jsme

*prošli, abychom ji prozkoumali, je převelice dobrá země. Jestliže v nás Hospodin najde zalíbení, přivede nás do této země a dá nám ji — zemi, která oplývá mlékem a medem. Jenom se nebouřete proti Hospodinu! A lidu té země se nebojte, vždyť jsou pro nás jako chleba. Jejich ochrana od nich odstoupila, ale s námi je Hospodin, nebojte se jich! Když celá pospolitost říkala, že na ně budou házet kamení, všem synům Izraele se u stanu setkávání ukázala Hospodinova sláva. **Num 14:6-10***

Tito muži byli ochotni postavit se většinovému názoru, aby uvedli fakta. Byli ochotni riskovat své životy, aby stáli za pravdou.

Mnozí z nás mohou mít dětské jizvy z toho, že se ocitnou mimo přízeň skupiny dětí. Mám několik zkušeností s tím, že mě zesměšňovali a posmívali se mi za to, že jsem jiný. Pro mladého člověka mohou být tyto zkušenosti docela znepokojující a mohou způsobit velké zkraty v myšlení, jen aby byl přijat. Rodiče se často cítí bezmocní, když vidí, jak jsou jejich děti pohlceny skupinou vrstevníků, která se vzdaluje od učení Božího Slova. Potřeba přijetí smývá hodnotu, která pochází z toho, že stojíme za pravdou.

Satan dobře zná moc tlaku vrstevníků a používá ji všude, kde může, aby přiměl lidi, aby se vyhýbali úvahám z Písma s odhodláním hledat pravdu za každou cenu. Vzhledem k tomu, že všichni žijeme v tomto světě, je jisté, že v určitém okamžiku vás víra v pravdu bude stát odmítnutí skupiny, do které jste kdysi patřili. Bible nám jasně říká, že je nemožné uvěřit pravdě, pokud se bojíme ztráty cti od lidí:

*Jak vy můžete uvěřit, když přijímáte slávu jedni od druhých, ale slávu, která je od jediného Boha, nehledáte? **Jan 5:44***

Mnoho lidí bude vyloučeno z království nebeského pouze v tomto bodě. Povšimněte si, co říká Písmo:

*Kdo vítězí, dostane toto jako dědictví; budu mu Bohem a on mi bude synem. Avšak bázlivi, nevěřící, ti, kdo propadli modlářské obavnosti, vražedci, smilníci, kouzelníci, modloslužebníci a všichni lháři mají svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou, což je smrt druhá. **Zj 21:7-8***

První skupinou, o níž se mluví mezi těmi, kteří nezdědí všechny věci po Otci, jsou ustrašení; ti, kteří se příliš báli čelit většinovému názoru a riskovat ztrátu jejich souhlasu.

Je to tato lidská tendence, která zabránila mnoha vůdcům, kteří věřili v Ježíše, aby ho otevřeně vyznali:

Přece však i mnozí z vůdců v něho uvěřili, ale kvůli farizeům se ke němu nepřiznávali, aby nebyli vyloučeni ze synagogy. Zamilovali si lidskou slávu víc než slávu Boží. Jan 12:42-43

Vidíme stejnou situaci i dnes? Jsou tací, kteří věří, ale bojí se, že budou vyloučeni z církve pro svou víru v Syna Božího?

Símě zplozeného Syna, které má kořeny ve vnímavé duši, se projevuje v ochotě čelit opovržení, pohrdání a výsměchu pro pravdu. Toto semeno dostáváme od Krista, které On obdržel od svého Otce, a rozměr semínka můžeme poznat v těchto slovech:

A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.“ Mat 3:17

Když Ježíš odpočíval v tomto ujištění svého Otce, mohl čelit rozhněvanému davu, vražedným kněžím, násilnické římské stráži a všem legiím pekla. Tomu všemu mohl čelit s vědomím, že Jeho Otec se v Něm raduje. Odměnou za následování pravdy je přijetí Ducha pravdy, kterým je Duch Kristův.

Když se ve své mysli rozhodneme milovat zplozeného Syna bez ohledu na to, co to stojí, Ježíšův Duch přebývá s námi a my máme své společenství v Otci a Synu. Mohu s naprostou jistotou říci, že radost a pokoj z jejich společenství více než kompenzuje ztrátu mých bývalých spolupracovníků s jejich opovržením a výsměchem. Ježíšova láska platí za více než náhrada za ztrátu mé kariéry, pověsti a postavení v církvi; ano, považuji tyto věci za hnůj ve srovnání s excelentním poznáním Ježíše Krista, mého Pána.

Ti, kteří skutečně věří, že Ježíš je Syn Boží, naleznou sílu stát osamoceně a lásku předávat na své církevní vedoucí s pokornou milostí.

Mnohokrát jsem se ptal sám sebe, když proti mně sílil tlak většiny. Zeptal jsem se: "Proč si tak jistý, že máš pravdu, Adriane?" "Ve vedení není prakticky nikdo, kdo by s tebou souhlasil. Kdo si myslíš, že jsi, abys zaujal takové stanovisko?" Pak jsem se vrátil k Bibli a přečetl si prosté svědectví o Božím Synu. A znovu jsem přečetl mnoho řádků důkazů v Bibli a v Duchu prorocství. Znovu prozkoumal základy, které položili naši průkopníci; Porovnal jsem svědectví posílů z roku 1888; procházel jsem články v Review a Herald a zeptal se sám sebe: "Jsi si jistý, Adriane?" A přesvědčení se vrátilo silnější a naléhavější než předtím. ANO! ANO! ANO! Jsem si jist, že Ježíš je Syn Otce v pravdě a lásce a žádná zbraň vytvořená proti tomuto vyznání neobstojí.

A s tímto přesvědčením často přicházel sladký zážitek pokoje – pokoje, který jsem nikdy nedokázal popsat. Cítil jsem v sobě Otcovu lásku k Jeho Synu. Když jsem přijal pravdu o Božím Synu, uvědomění si Otcovy lásky ke mně v Kristu bylo mimo chápání. Mnohokrát, když jsem obdržel tvrdý e-mail nebo slovo od zlovolného, aby mě pokoušel, můj Spasitel poslal slovo povzbuzení, aby mi požehnal. Často, když jsem se procházel, pozoroval jsem vrabce a usmíval se, protože jsem věděl, že mám větší hodnotu než mnoho vrabců.

Mohu také dosvědčit, že poté, co jsem se rozhodl vyznat zplozeného Syna před svými bratry a nestydět se za Jeho jméno tím, že budu mlčet, jsem našel větší vítězství ve svém osobním životě. Moje myšlenky a náklonnosti se začaly měnit rychleji. Věci světa, které by mě přitahovaly a odváděly z mé cesty, podivně pohasínaly. Chvalte Boha za Jeho posvěcujícího Ducha!

Přátelé, pokud opravdu milujete Otcova Syna, pak budete milovat Jeho církev ostatků. Tato láska vás donutí vyznat Pána Ježíše před vaší církevní rodinou a Kristův pokoj vám dodá odvahu stát osamoceně bez jakýchkoli politických strategií nebo tužeb odtáhnout uředníky do své pozice, abyste vytvořili svůj vlastní většinový názor. Ochotni čelit jakýmkoli následkům, které mohou přijít, zjistíte, že máte svobodu se

odvolávat k těm, kteří mají nad vámi autoritu, a požádat je, aby vám dovolili uctívat Syna živého Boha v Církvi adventistů sedmého dne. Vyberte si to správné, protože je to správné, a nechte následky na Bohu.

Bible nám říká:

Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí. Jan 8:32

Pravda nás osvobozuje od strachu z toho, co si o nás myslí ostatní; osvobozuje nás od potřeby přijetí od našich vrstevníků. Když víme, že jsme přijati Všemohoucím Otcem skrze Jeho Syna, nepotřebujeme nic jiného, aby nás to podpořilo.

Pokud si přejete studovat více na toto téma, chtěl bych vás vyzvat, abyste si přečetli mou malou knihu Identity Wars,¹ která se podrobněji zabývá naší skutečnou hodnotou v Kristu. Právě díky zásadám této malé knížky jsem našel pokoj, abych mohl stát sám v očích lidí, ale ve skutečnosti stát po boku Krista a Jeho andělů.

¹ Najděte si <http://fatheroflove.info/book/view/identity-wars>

Oddíl 3. Důsledky odmítnutí Božského vzorce

11. Ochrana našeho příbuzného Vykupitele

V první kapitole jsme uvedli následující:

Kromě přímých požehnání radosti, štěstí a společenství, která k nám proudí skrze tento božský vzorec, existují také ochranná požehnání, která můžeme získat prostřednictvím přítoku-kanálu. V každém případě ten, "skrze Něhož" věci přicházejí, je pod ochranou a má autoritu toho, "z Něhož" věci přicházejí.

Prvky pracující skrze Božský vzorec vidíme v Biblických verších jako tyto:

Jako když orlice bdí nad hnízdem a vznáší se nad svými mladými, křídly rozpjatými v pádu chytí je a dál nese na svých perutích. Dt 32:11

Kéž ti Hospodin za tvůj skutek odplatí! Kéž tě bojně odmění Hospodin, Bůh Izraele, pod jehož křídla ses přišla skrýt. Rút 2:12

K ochraně zástupců "skrze Něhož" dochází, když ctí, respektují a poslouchají svůj zdroj "z Něhož". Vidíme, jak Noemi nařídila Rút, aby se postavila k Boazovým nohám a pak ho požádala, aby jí přikryl svým pláštěm jako symbol ochrany a zaopatření.

i řekl: Kdo jsi ty? A řekla: Já jsem Rút, tvá služebnice; kéž tedy rozprostřeš nad svou služebnicí své křídlo, neboť jsi ty výkupce. Rút 3:9 MPCZ

Když Rút ležela u Boazových nohou, odhalila ducha podřízenosti. Vyzývala ho k ochraně a zaopatření skrze kanál požehnání.

Je to právě tento princip ochrany, který bude chránit Boží lid v době soužení. Viděli jsme, že Žalm 91 se vztahuje na tuto dobu.¹ Uvažujme o částech tohoto žalmu a o ochraně, která je dána božím lidu.

Ten, kdo přebývá v úkrytu Nejvyššího, přečká noc ve stínu Všemohoucího. Říkám o Hospodinu: Je mé útočiště, má tvrz, můj Bůh, v něho doufám. Žalm 91:1-2

Když se Boží lid dostane do souladu s božským vzorcem podřízenosti prostřednictvím Jeho ustanovených pravomocí, ocitne se v Jeho stínu ochrany. Toto je tajné místo všech, kteří v Něho vkládají svou důvěru.

On tě uchrání před osidlem ptáčíkovým, před morovou zkažou. Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště, jeho věrnost je pavezou i štítem. Žalm 91:3-4

Země bude brzy zaplavena nemocemi, přírodními katastrofami a násilím lidí. Srdce mnoha lidí selžou ze strachu, že tyto věci přijdou na zemi. Pouze ti, kteří znají Boha Izraele a Jeho Syna, obdrží ochranu Všemohoucího.

Viděla jsem, že satan pracuje těmito způsoby, aby odvrátil pozornost, oklamal a odtáhl Boží lid právě teď v této pečetící době. Viděla jsem některé, kteří nestáli pevně za přítomnou pravdou. Kolena se jim třásla a nohy jim klouzaly, protože nebyli pevně usazeni v pravdě a když se takto třáslí, plášť Všemohoucího Boha nad nimi nemohl být roztažen. Satan zkoušel ze všech svých umění, aby je udržel tam, kde jsou, dokud pečetění neuplynulo, dokud boží lid nebyl zahalen pláštěm a oni odešli bez úkrytu před spalujícím Božím hněvem v sedmi posledních ranách. Bůh

¹ Žalmista říká: *Poněvadž jsi Hospodina, kterýž útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj příbytek položil, Nepřibodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží, jaká rána k stánku tvému Žalm 91:9, 10.(BKR1613)* " *V den zlý mě schová ve své skryš, skryje mě v úkrytu svého stanu, na skálu mě zdvihne. Žalm 27:5. Boží zaslíbení zní: „Protože ke mně přilnul, vytrhnu ho; uvedu ho do bezpečí, protože zná mé jméno.“ Žalm 91:14. Patriarchové a proroci, strana 110.*

začal přikrývat svůj lid a brzy budou přikryti všichni, kteří mají najít útočiště v den porážky. *Rané spisy*, strana 44.

Připomeňme si, jak židovští vůdci v době Kristově odmítali věřit v Syna Božího. Protože Ho odmítli přijmout, odmítli Jeho ochranu a zaopatření a byli vydáni na milost a nemilost Římu.

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste. Mat 23:37

Dovolte mi to říci jasně, aby to nikdo nepochopil špatně:

Boží ochrana a zaopatření jak nyní, tak v krizi, která je právě před námi, bude dána pouze těm, kteří uctívají Jeho Syna. Kdo má Syna, má život.

Otázka, zda věříme, že Ježíš je skutečně Syn Boží, zahrnuje otázku ochrany a zaopatření. Nejedná se pouze o akademickou diskusi o teologickém nesouhlasu. Pokud se postavíme pod prapor bytosti, kterou nám Bůh v Písmu výslovně nezjevil, pak se stavíme mimo Boží ochranu a zaopatření. Odmítnutí Božího Syna je automatickou výzvou pro zlovolného, aby zmátl naše myšlení, překroutil naši mysl, napadl naše domovy, sváděl nás k nesčetným pokušením, a nakonec ukončil náš život. Odmítnutí Syna Božího vyzvalo Řím, aby nás napadl a ovládl mnoho našich aktivit jako církve.

Náš Pán Ježíš, silák domu adventismu, byl spoután satanem skrze učení Trojice v naší církvi. Ten nyní vstoupil do domu a kazí či plní členy tohoto domu.

Nebo jak může někdo vejít do domu siláka a uloupit jeho majetek, jestliže siláka nejdříve nespoutá? A teprve pak vyloupí jeho dům. Mat 12:29

V tomto verši Ježíš mluví o zásadě ochrany a zaopatření. V tomto případě je situace obrácená, kdy satan je silný muž nebo ochránce/zotročovatel a on je ten, kdo potřebuje spoutat, aby propustil ty, kteří jsou pod jeho kontrolou.

S vydáním Základního prohlášení o Bohu v roce 1980 vystoupila adventistická církev z přímé ochrany a zaopatření Boha Izraele. Od té doby jsme byli svědky toho, jak církvi otrásl mnoho událostí. Jedna událost, která mi jako Australanovi jasně utkvěla v paměti, je ta noc, kdy jsem se doslechl, že Lindy Chamberlainová byla odsouzena za vraždu své malé dcery, a jejich odvolání, že dingo vzal dítě, bylo zamítnuto. Jako 14letý chlapec jsem se podíval do nebe a přemýšlel: "Kde jsi Bože? Proč jsi dovolil, aby se to stalo?" Existuje nějaká souvislost mezi odmítnutím Božího Syna a Jeho schopností chránit svůj lid?

Bylo to také v době, kdy drtivá většina duchovních odmítla službu Nejsvětější Svatyně našeho Pána Ježíše. Tato katastrofa se budovala deset let před rokem 1980 ve stejné době, kdy došlo ke kroku nastolení trojičního boha na trůn adventismu. Přesto na nás tato pohroma dopadla až poté, co naše církev vyznala tohoto falešného boha. A co podivné finanční obchody, které se v té době objevily, stejně jako otevřený útok na Ellen Whiteovou? Existuje nějaká souvislost mezi těmito událostmi? Vidíme, že vrstva ochrany byla odstraněna z naší církve, když jsme formálně přijali Trojici v roce 1980?

Nedlouho po roce 1980 se začaly otevírat určité dveře pro evangelizaci v různých komunikačních médiích. Jsme si jisti, že zázraky, které se začaly dít v této době, mají nebeský zdroj? Mohlo by být satanovi dovoleno dělat zázraky pro adventisty, aby je přesvědčil, že jsou i nadále vedeni Bohem, i když to byl sám satan, kdo byl nyní vůdcem? Byli samotní vyvolení oklamáni těmito zázraky, které umístily "adventistické programy" do milionů domácností po celém světě? Proč, když jsou na projekty darovány velké sumy peněz, jen málo lidí si klade otázku, zda sám satan neschvaluje investice do

adventistických programů, od chvíle, kdy opustili ochranu Boha Izraele? Byli jsme varováni:

Někteří prohlašují, že nevěří v dílo, které mi Pán dal vykonat, protože, jak se říká, "paní E. G. Whiteová nekoná žádné zázraky". Ale ti, kteří hledají zázraky jako znamení božského vedení, jsou ve vážném nebezpečí podvodu. Ve Slově je řečeno, že nepřítel bude pracovat skrze své agenty, kteří se odchýlili od víry, a zdánlivě vykonávají zázraky, dokonce až svrhnuou oheň z nebe před očima lidí. Prostřednictvím "lživých divů" by Satan oklamal, pokud by to bylo možné, právě i vyvolené. *Selected Messages*, Volume 2, strana 53.

Mohly by některé z těchto zázraků zahrnovat peníze a "prozřetelnostní události"? Mohlo by být satanovi dovoleno dělat tyto věci, kdybychom se odchýlili od víry zavedením 27 věroučných článků?

Když si připomínáme zkušenost Izraele, kterou opakujeme, věřím, že je v ní pro nás mnoho ponaučení.

Lid mluvil proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste nás vyvedli z Egypta, abychom zemřeli v pustině? Vždyť tu není chléb ani voda. Znechtíli jsme si tuto mizernou stravu. Hospodin poslal na lid ohnivé bady a ti lid kousali. Mnoho lidu z Izraele pomřelo. Num 21:5-6

Bude-li si lid přes všechny tyto projevy lásky Boží stýskat, přestane ho Hospodin ochraňovat, dokud neocení jeho milostivou péči a pokorně a kajícím se k němu nevrátí. Protože je dosud ochraňovala božská moc, neuvědomovali si nesčetná nebezpečí, jež je stále obklopovala. Dosud byli nevděční a obávali se stále smrti, nyní na ně Hospodin smrt seslal. Poušť zamořili jedovatí hadi, zvaní ohniví pro strašlivý účinek jejich uštknutí, které způsobilo prudký zánět a rychlou smrt. Protože ruka Boží přestala Izraelské chránit, bylo těmito jedovatými tvory napadeno mnoho lidí. *Patriarchové a proroci, strana 429.*

Náš Bůh dal adventismu mnoho znamení své lásky a milosti. Ochránil nás před mnoha satanovými útoky. Ale náš lid začal toužit být jako ostatní protestantské církve; mnozí chtěli být vzděláváni jako lidé ve světě; usilovali jsme o získání světského uznání. Byli jsme unaveni učením z roku 1888, že Ježíš byl skutečně Synem Božím a Synem Člověka, který vzal naše tělo. Mnozí z našeho lidu pohrdali poselstvím o zdraví a měřítky, která nám byla dána jako lidu, a tak když se naše církev v roce 1980 sklonila před bohem Trojice, adventismus vystoupil zpod ochrany Boha Izraele.

Přátelé, věřím, že je to jen Ježíšova prosba před Jeho Otcem, která zabránila tomu, aby mnoho našich lidí bylo smeteno satanem. Náš Spasitel ví, že mnozí z nás se ve zmatku nevědomky sklonili před Baálem. Kolik z nás mělo přijít o život za posledních 30 let? Kolik díky a vděčnosti dlužíme našemu Otci za Jeho dlouhé utrpení a trpělivost s naší pošetilostí?

Lid přišel k Mojžíšovi a řekl: Zbřešili jsme, když jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě. Modli se k Hospodinu, aby od nás ty bady odstranil. Mojžíš se za lid modlil. Num 21:7

Drahý Otče, zastavuji se, abych Ti poděkoval za tvé milosrdenství, za tvé sladké milosrdenství, že jsi nedovolil, abychom byli zničeni hady, kteří přišli do našeho tábora. Víím, že mnozí byli pokousáni a zraněni; mnozí sledovali, jak jejich děti, rodina a přátelé podlehli jedu zlovolného a obrátili se zády k ukřižovanému Synu Božímu. Ó, Otče, prosím, odpusť nám, pomoz nám a uzdrav nás. Obráť naše srdce zpět k Tobě a pomoz nám jasně vidět cestu, před námi. Prosíme o tyto věci v Ježíšově jménu.

Přátelé, léta jsem přemýšlel, proč někteří z našich vedoucích dopouštějí, aby do naší církve vstoupilo tolik zla, a zdá se, že s tím nic nedělají. Můžeme vidět, že přijetím Trojice Bůh odepřel svou

schopnost vést mysl našich pastorů? Že se naši vůdcové vystaví doktrínám ďáblů a ztratí schopnost rozeznat, kdy nás satan okrádá? Můžeme vidět, že satan má větší moc oklamat naše vůdce kvůli Trojici, a když je oklame, obrátí se na ty, kteří jsou v jejich péči, a ukáže některým z nich, co dělá, takže povstanou v hněvu proti svým vůdcům? Musíme se modlit za naše vedoucí, aby se obrátili a pohlédli na Syna Člověka, který byl vyvýšen a byli uzdraveni z jejich slepoty. Přiznám se, že jsem byl také dlouho slepý. Stydím se říci, že jsem věřil v Trojici. Četl jsem tolik Bible a Ducha proroctví a stále jsem neviděl, že utívám Baála.

Snažil jsem se tak tvrdě překonat své mladistvé touhy po sportu a chuti k jídlu. Snažil jsem se udržet svou mysl čistou, ale bez ochrany Syna Božího v kontextu božského vzorce na mě Satan stále útočil a jeho moc nade mnou byla veliká; upadal jsem do vln zoufalství a cítil, že nikdy nebudu spasen.

Právě v těchto otázkách bylo mnoho adventistických kazatelů vyhnáno z Nejsvětější Svatyně a vzdalo se víry, že Boží lid bude na konci času stát bez Přímlyvce. Začnou kázat: "Budeme hřešit, dokud nepřijde Ježíš", a všichni lidé, kteří sténají podle měřítek adventistů sedmého dne, cítí, že jsou osvobozeni od zákonictví, když vše, co udělali, bylo, že ustoupili do svatyně, kde na ně může dýchat satan, který předstírá, že tam slouží jako Kristus.

Přiznávám, že když se naše rodina vrátila k víře, že Ježíš je Syn Boží, setkala se s mnoha útoky. Vzhledem k tomu, že jsem se coby duchovní adventistů sedmého dne sklonil před Baálem, satanovi bylo dovoleno, aby mě a mou rodinu po určitou dobu osočoval. To se může stát i ostatním, ale náš Otec připouští tyto věci pouze pro náš charakter; naučit se Mu důvěřovat a uvědomit si, že jen díky Božímu milosrdenství máme každý den pokoj. Každý den, který jsem schopen vyznat, vím, že mám ochranu našeho Otce. Rád bych poděkoval mnohým z vás jako čtenářům, o kterých vím, že se modlíte. Neberu tyto věci jako samozřejmost a pozvedám své srdce ve chvále a díkůvzdání za milosrdenství a ochranu našeho Otce skrze Ježíše – Syna živého Boha.

Potřebuji se jen znovu zastavit a pomyslet na našeho mocného Spasitele, Michaela, velitele Božího zástupu. Ó, Pane Ježíši, vrhám se k Tvým nohám a prosím Tě, abys přehodil plášť přes mou nahotu a vzal mě do Své péče a ochrany. Víím, že jsem zhřešil proti nebi a zemi a již nejsem hoden toho, abych byl nazýván Tvým jménem, ale odpočívám v ujištění Tvého Slova.

Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti. 1 Jan 1:9

Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven. Jan 6:37

Drahý Otče, prosím, pošli Ducha svého Syna, aby chránil nás a naše rodiny. Prosím, ochraňuj naše vůdce, kteří jsou zmatení a slepí k pravdě Tvého Syna. Prosím, pošli své anděly, aby jim pomohli a požehnali jim a ukázali jim věci, které nám ukazuješ. Nejsme o nic lepší než oni. Zhřešili jsme a uctívali Baala a jsme hodni smrti stejně jako oni. Tolik Tě prosím, abys mluvil k mým kolegům kazatelům. Pane Ježíši, cítím Tvou lásku k nim ve svém srdci a děkuji Ti, že se o ni se mnou sdílíš. Prosím, Otče, otevři oči našim vedoucím, prosíme Tě, abys je povzbudil, aby nám dovolili uctívat Tvého Syna v církvi, kterou jsi založil. Prosím, vztyč ještě jednou naši zástavu, abychom mohli hledět na Syna Člověka, který byl pro nás zlomen a skutečně zemřel na Kalvárii, ne, jen spal. Ó, Otče, odpusť nám, že jsme ponižovali smírnou oběť Tvého Syna a odvrátili se od Tebe. Jak se Daniel modlil:

Hospodine, nám náleží jenom hanba — našim králům, našim velitelům i našim otcům — neboť jsme zhřešili proti tobě. Panovníkovi, našemu Bohu, zůstávají slitování a odpuštění. To proto, že jsme se proti němu vzbouřili a neposlouchali jsme Hospodina, svého Boha, abychom žili podle jeho zákonů, které nám předkládal prostřednictvím svých služebníků proroků, ale všichni v Izraeli přestoupili tvůj zákon, odvrátili se a neposlouchali tě. Proto se na nás sesypala prokletí a zlořečení, jak je psáno v zákoně Mojžíše, otroka Božího, neboť jsme vůči němu zhřešili. On naplnil svá slova, jenž promluvil proti nám a proti našim správcům, kteří nás spravovali, že na nás uvede velké zlo; co se nestalo pod celým nebem, to se stalo v Jeruzalémě. Takové, jaké je zapsáno v zákoně Mojžíšově, veškeré

takové zlo přišlo na nás. A my jsme se nesnažili udobřit Hospodina, svého Boha, abychom se odvrátili od svých zvráceností a abychom porozuměli tvé pravdě. Proto Hospodin bděl nad tím zlem a uvedl je na nás, neboť Hospodin, náš Bůh, je spravedlivý ve všech svých činech, jež učinil; vždyť my jsme ho neposlouchali. A teď, Panovníku, Bože náš, jenž jsi vyvedl svůj lid z egyptské země mocnou rukou a učinil sis jméno až do tohoto dne — zhrěšili jsme, ničemně jsme jednali. Panovníku, pro všechny tvé spravedlivé činy, kéž se tvůj hněv i tvé rozlíčení odvrátí od tvého města Jeruzaléma [církve adventistů], tvé svaté hory [přítok požehnání]; vždyť to kvůli našim hříchům a zvrácenostem našich otců Jeruzalém i tvůj lid je v potupě ode všech okolo nás. Teď ale vyslyš, Bože náš, modlitbu svého otroka i jeho úpěnlivé prosby a rozjasni svou tvář nad svou zpusťovanou svatyní [skrze odmítnutí pravého Syna Božího, našeho kněze], pro Panovníka. Nakloň, Bože můj, své ucho a slyš! Otevři své oči a viz, jak jsme zpusťováni — my i město, které se nazývá tvým jménem. Vždyť své úpěnlivé prosby před tebe přednášíme ne pro své spravedlivé činy, nýbrž pro tvé mnohé slítování. Da 9:8-18

Přátelé, modlím se, abyste se připojili k Danielově modlitbě s vědomím, že naši vedoucí byli oslepeni kvůli ztrátě ochrany z nebe. Bůh dovolil, aby na naše vůdce spadlo prokletí, aby "hrdinové; mocní muži dávných dob" byli odvedeni jako naši průkopníci.² Modleme se za vůdce, kteří se ještě nerozhodli bojovat proti pravdě o Božím Synu, aby se k Němu obrátili a našli ochranu.

Modleme se, aby se Duch Rút vrátil k našim vůdcům, a aby šli a padli před nohy našeho příbuzného Vykupitele a prosili Ho, aby položil svůj ochranný plášť na nahotu adventismu.

² Viz: Izajáš 3:1,2. Shlédněte také kázání: "The Downward Path." vimeo.com/15830874

12. Samsonova slepota

Bible nám říká, že vlasy nejsou jen praktickým přikrytím, ale také symbolem toho, že jsme pod autoritou.

Má-li však žena dlouhé vlasy, je to pro ni okrasou, neboť vlasy jsou jí dány místo závoje. 1 Kor 11:15 COL

Proto musí mít žena na hlavě znamení moci kvůli andělům!
1 Kor 11:10

Podíváme-li se pozorně na symboliku spojenou s vlasy, všimneme si něčeho zajímavého. Vidíme, že v biblických dobách mužům vyrůstaly dlouhé vlasy i na tváři a ženy měly dlouhé vlasy na hlavě. Prostřednictvím symboliky vlasů vidíme, že požehnání proudí od muže k ženě.

Jako vonný olej na hlavě, stékající na vous, na vous Áronův, stékající na otvor jeho roucha. Žalm 133:2 CSP

Ve výše uvedeném verši vidíme symbol oleje stékajícího po vousech jako symbol Ducha. Všimněte si také, že mu stékala až k cípu jeho roucha-pláště, symbolu ochrany. Dlouhé vlasy ženy jsou symbolem podřízenosti kanálu požehnání a přijetí Ducha Božího na ně. Dlouhé a splývavé vlasy ženy jsou symbolem toho, že je posílena Duchem skrze své podřízení se manželovi.

Ve většině případů, pokud měli muži dlouhé vlasy, bylo to pro ně hanbou, protože představovali tu součást vzorce požehnání "z Něhož".

Neučí vás sama příroda, že nosí-li muž dlouhé vlasy, je mu to pro ostudu, 1 Kor 11:14

¹ Pozn. korektora: Znamení na hlavě jsou vlasy a tak taková žena je připomínkou jak dobrým tak zlým andělům toho, co se kdysi odehrálo v nebi u Lucifera – odmítl se podříditi Kristu

Přesto v některých případech měli někteří muži dlouhé vlasy, jako v nazířském slibu, kde si muž vlasy nestříhal. V takových případech byli tito muži pod zvláštním vedením Ducha Kristova a měli vykonat zvláštní dílo.

Je příznačné, že Ježíš měl dlouhé vlasy, ale také vousy. V Kristu vidíme oba aspekty božského požehnání, to první požehnání na Kristově hlavě od Jeho Otce, a to druhé skrze Jeho ústa, a to se odráží ve vousích.

Jeho vlasy byly bílé a kudrnaté a ležely na ramenou. *Rané spisy*, strana 16.

Potom mu vzali hůl z ruky a udeřili ho jí do hlavy, což způsobilo, že trny pronikly do Jeho spánků a způsobily, že krev stékala po Jeho tváři a vousích. *Rané spisy*, strana 170.

Dlouhé vlasy Kristovy byly symbolem zvláštního poddajného vztahu, který udržoval s Otcem, a požehnání Ducha svatého, který na Něj sestoupil od Jeho Otce.

Když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. Ahle, otevřela se mu nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. Mat 3:16

Zmocněn a chráněn Duchem Otce, Ježíš pak promlouval s autoritou.²

² "Nikdy předtím andělé neposlouchali takovou modlitbu, jakou Kristus pronesl při svém křtu, a chtěli se stát nositeli poselství od Otce k Jeho Synu. Ale ne! přímo Otec vydává světlo Jeho slávy. Nebesa byla otevřena a paprsky slávy spočívaly na Synu Božím a vzaly na sebe podobu holubice, ve vzhledu leštěného zlata. Holubičí podoba byla symbolem Kristovy mírnosti a jemnosti. Zatímco lidé stáli okouzleni úžasem a jejich oči upřené na Krista, z otevírajících se nebes se ozývala tato slova: "Toto je můj milovaný Syn, v němž se mi zalíbilo." Slova potvrzení, že Kristus je Syn Boží, byla dána, aby inspirovala víru v ty, kteří byli svědky této scény, a aby podpořila Syna Božího v Jeho namáhavém díle. Přestože byl Boží Syn oděn lidstvem, Jehova ho svým vlastním hlasem ujišťuje o jeho Synovství s Věčným. V tomto projevu svému

Ten, kterého poslal Bůh, mluví Boží slova, neboť Bůh dává Ducha bez omezení. Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou. Jan 3:34-35 B21

Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život. Jan 6:63

S těmito myšlenkami v mysli se obracíme k příběhu Samsona.³ Tento muž byl nazír a bylo mu řečeno, aby si nestříhal vlasy.

Neboť hle, budeš těhotná a porodíš syna. Na jeho hlavu nevstoupí břitva, protože ten chlapec bude od těhotenství Boží nazír. On začne zachraňovat Izrael z ruky Pelištejců. Sd 13:5

Dlouhé vlasy Samsona symbolizovaly Ducha Božího, který mu byl dán, aby měl nadpřirozenou sílu.

Při hledání cesty do Nejsvětější svatyně v nebi obdrželi adventisté obdarování Ducha, který by jim umožňoval dodržovat všechna Boží přikázání. Měli obdržet nadpřirozenou sílu kázat poselství třetího anděla a pak čelit dobře Jákobova soužení bez Prostředníka.

Tam jsem spatřila Ježíše, velkého Velekněze, jak stojí před Otcem. Na lemu Jeho roucha byl zvonek a granátové jablko, zvonek a granátové jablko. Ti, kteří povstali s Ježíšem, mu posílali modlitby s vírou do svatyně svatých a modlili se: "Otče můj, dej nám svého Ducha." Potom na ně Ježíš vdechl Ducha svatého. V tomto dechu bylo světlo, moc a mnoho lásky, radosti a pokoje. *Rané spisy*, strana 55.

Problémem pro Samsona bylo, že miloval ženy, které pocházely z Pelištejců.

Tehdy Samson sestoupil do Timmy a spatřil v Timně ženu z pelištejských dcer. Vystoupil tedy odtamtud a oznámil to

Synu Bůh přijímá lidstvo jako vyvýšené skrze dokonalost svého milovaného Syna." Review and Herald, January 21, 1873

³ "Bible nahromadila a spojila své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny velké události a slavnostní události starozákonních dějin se v církvi v těchto posledních dnech opakovaly a opakují." 7MR 417

svému otci a své matce. Řekl: Uviděl jsem v Timně ženu z pelištejských dcer. Nuže, vezměte ji pro mě za ženu. Sd 14:1-2

Adventismus se začal mísit s ostatními protestanty po roce 1888 a v našich řadách se objevili muži, kteří s nimi toužili být v užším spojení. Jak napsal Leroy Froom⁴ tehdejšímu prezidentovi ohledně setkání s Martinem a Barnhousem:

Nevím, kam to všechno povede, ale víme, že jsme získali přátele v mocném kruhu – přátele, kteří věří, že s námi bylo zacházeno nespravedlivě. Leroy Froom R.R Figuhrovi, 26. dubna 1955.

Stejně jako Leroy Froom nevěděl, kam všechna ta setkání s Barnhousem a Martinem povedou, tak Samson neměl tušení, kam povedou jeho styky s Dalilou.

Tajemství Samsonovy síly bylo v jeho vlasech a tajemství síly adventismu spočívalo v jeho poznání Daniele 8:14, které otevřelo

⁴ Leroy Edwin Froom (1890-1974) byl velmi vlivný adventistický kazatel a teolog. Hrál ústřední roli v adventistických diskusích se zástupci jiných protestantských denominací. Jeho historické dílo nazvané *Conditionalist Faith of our Fathers* odhaluje jeho oddanost Athanasiovi a Trojici "ATHANASIUS (asi 297-373), alexandrijský biskup a nejvýznamnější teolog čtvrtého století, je běžně nazýván "obránce pravověrnosti" **kvůli jeho nápadnému mistrovství věčného božství Krista** v bitvě o Božství, proti dlouhotrvajícím útokům arianismu. *Conditionalist Faith of our Fathers Vol. 1* P 1061

⁴ Publikace Questions on Doctrine vzešla ze série konferencí mezi několika adventistickými mluvčími a protestantskými představiteli v letech 1955 až 1956. Kořeny této konference mají původ v sérii dialogů mezi předsedou konference v Pensylvánii T. E. Unruhem a evangelickým biblickým učitelem a editorem časopisu Donaldem Greyem Barnhousem. Unruh byl obzvláště znepokojen kvůli šíravé recenzi, kterou napsal Barnhouse o knize Ellen Whiteové Kroky ke Kristu. Unruh mu poslal kopii knihy v roce 1949. Na jaře 1955 Barnhouse pověřil Waltera Martina, aby napsal knihu o adventistech sedmého dne. Martin požádal o setkání s adventistickými vůdci, aby se jich mohl zeptat na jejich víru. – Wikipedia, http://en.wikipedia.org/wiki/Questions_on_Doctrine

dveře do Nejsvětější Svatyně a umožnilo nám přijmout pravou moc Ducha svatého.

Tak jako Samson pošetile předal své tajemství Dalile, která byla najata Pelištejci, tak adventismus odevzdal svou sílu tím, že změnil mnoho věcí, které nám ukázaly cestu do Nejsvětější Svatyně. Nejpozoruhodnější byla změna Boha, kterého jsme uctívali. Pozorně si všimněte doznání nalezeného v *Questions on Doctrine*, str. 21.

Společně s konzervativními křesťany a historickými protestantskými vyznáními věříme.

1. Že Bůh je Svrchovaný Stvořitel, udržovatel a vládce vesmíru a že je věčný, všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomný.

2. Že Božství, Trojice, zahrnuje Boha Otce, Krista Syna a Ducha svatého.

Leroy Froom hrál klíčovou roli při přípravě knihy *Questions on Doctrine*. Rozhodně souhlasil s historickými protestantskými vyznáními. Všimněte si těchto jeho prohlášení:

"Mohu zde učinit upřímné osobní přiznání? Když jsem byl v letech 1926 až 1928 požádán našimi vedoucími, abych přednesl řadu **studíí o Duchu svatém**, pokrývajících ministerské instituty Severoamerických unií z roku 1928, zjistil jsem, že kromě neocenitelných vodítek nalezených v Duchu proroctví **není v naší literatuře prakticky nic**, co by v tomto obrovském poli obsahovalo zdravý biblický výklad. V naší literatuře neexistovaly žádné předchozí knihy o hledání cesty k této otázce." Leroy Edwin Froom, *"Movement of Destiny"*, p. 322 (1971)

"Byl jsem nucen vyhledat spoustu cenných knih napsaných lidmi mimo naši víru – . . . muži jako Murray, Simpson, Gordon, Holden, Meyer, McNeill, Moody, Waugh, McConkey, Scroggie, Howden, Smith, McKensie,

McIntosh, Brooks, Dixon, Kyle, Morgan, Needham, Pierson, Seiss, Thomas, West a spousta dalších – pro počáteční vodítka a návrhy a otevření lákavých výhledů intenzivnímu osobnímu studiu. Na základě toho jsem pokračoval. Oni však byli pro mne nespornými včasnými radami. A desítky, ne-li stovky, by mohly potvrdit stejné střízlivé přesvědčení, že někteří z těchto dalších mužů měli často hlubší vhled do duchovních věcí Božích, než mnozí z našich vlastních lidí tehdy měli o Duchu svatém a vítězném životě. Pořád to bylo do značné míry nejasné téma." Leroy Edwin Froom, *"Movement of Destiny"*, strana 324

Jak je možné, že lidé z církví, které v roce 1844 odmítli jít vírou s Ježíšem do Svatyně svatých, mohli získat hlubší duchovní vhled do Božích věcí než ti, kteří dosáhli do Nejsvětější Svatyně? Neřekl nám prorok, jaký duch přichází k těm, kteří odmítli Ježíšovo dílo ve Svatyni Svatých?

Ohlédla jsem se na zástup, který se dosud skláněl před trůnem a nevěděl, že Ježíš jej opustil. Pak se u trůnu objevil satan, který se pokoušel vykonávat dílo Boží. Viděla jsem tento zástup, který vzhlížel, k trůnu a modlil se: "Otče, dej nám svého Ducha." **Potom satan na ně dechl svůj bezbožný vliv plný moci a světla, avšak nebyla v něm dobrotivá láska, radost ani pokoj. Satan je chtěl oklamat a podvést Boží dítky.** Rané spisy Strana 56

Vyjádřením víry v Boha, která byla společná s konzervativními protestantskými vyznáními, adventismus změnil celé chápání Kristova díla jako Prostředníka. To zpočátku nebylo pochopeno, protože tyto změny nebyly jen na povrchu, ale hluboko uvnitř a skryté jejich očím. Jedna věc, které jsme si všimli, byl posun v důrazu na usmíření v Nejsvětější Svatyni. M. L. Andreasen⁵ hlasitě volal ve svých

⁵ "M.[ilian] L.[auritz] Andreasen (1876–1962) byl teolog, pastor a spisovatel adventistů sedmého dne. Byl jedním z nejvýznamnějších a nejvlivnějších teologů církve v letech 1930 a 1940. Andreasen propagoval učení známé

Dopisech církvím. Ale i když jeho varování bylo oprávněné, byl na stejném pohyblivém písku jako jeho bratři, pokud jde o Trojici. Jak Froom, tak Andreasen hráli roli v tom, že mnoho adventistů ustoupilo od Nejsvětější Svatyně. Andreasenova teologie "poslední generace", postrádající pochopení Kristova díla jako Prostředníka z roku 1888, vedla ke konzervativnímu hnutí v adventismu, které kázalo vysoké standardy, ale bez vědomí Prostředníka, který zdědil všechny věci po svém Otci. Duch tohoto hnutí byl často agresivní a hašteřivý, a téměř jakoby boxerský. Nedostatek poznání zkreslil chápání spravedlnosti z víry a způsobil zoufalství mnoha adventistům. Po nátlaku konzervativců povstalo jako protiváha jisté hnutí vedené několika adventistickými učiteli vyzbrojenými Froomovým důrazem na "dokončené vykoupení (smíření) na kříži". Jejich důraz znovuotevřel dveře zpět do Svatyně a příjemně pošimral uši ubohých adventistických svatých unavených Andreasenovou teologií "poslední generace". Tito učenci však mluvili ústy ohnivých hadů, kterými byli kousnuti.

Kniha Questions on Doctrine je symbolickými nůžkami v ruce Dalily, které vzaly sílu adventismu a nastavily cestu k tomu, aby adventistické oči byly vydloubnuty základním věroučným vyznáním z roku 1980. Bylo to v době tohoto vyznání, kdy Pelištejci křičeli radostí, že nyní ovládli adventismus.

Veškerý Samsonův výcvik, uznávané vzory a dobrý život byly pohlceny jeho touhou po spojení s cizími ženami. Stejně tak výchova adventismu a jeho vysoké povolání byly smeteny stranou jeho touhou po dcerách Babylonu.

Vyznání víry, které tvrdilo, že máme společné s konzervativními protestantskými vyznáními, bylo pevným prohlášením, že *"nechceme, aby nad námi tento člověk kraloval"* (**Luk 19:14**). Společně s výtiskem a vydáním Questions on Doctrine, byly drahému Synu Božímu ukázány dveře. S odmítnutím Krista byly naše vzdělávací instituce zaplaveny

jako teologie poslední generace, kontroverzní pro své názory na usmíření a spasení. Andreasen se stal známým pro své protesty proti adventistickým církevním vůdcům během posledních let svého života." - Wikipedia

ohnivými hady nakaženými vyšší kritikou, moderními metodami psaní historie a vědeckými metodami, které jsou v souladu s evoluční teorií. Článek v časopise Newsweek z roku 1971 přesně dokumentuje, jak byl adventismus smeten démonickými silami. Citace analýzy článku Dr. Pipima:

Strategie ke změně adventismu. Článek pokračoval zmínkou o překvapivém vývoji v církvi. Časopis zdůraznil úsilí "liberálů v církvi CASD, kteří by rádi obnovili ranou adventistickou tradici skupin jiného smýšlení." Podle liberálů "**najdete jen málo profesorů semináře, kteří přijímají teorii 6000 let, a mnoho adventistů již nevěří, že dny Stvoření byly dlouhé 24 hodin.**" Liberálové také obviňují, že "adventisté tradičně předkládají příliš doslovný výklad druhého příchodu – myslí si, že je na spadnutí – a nedokázali rozpoznat sílu této doktríny motivovat křesťany, aby změnili svět kolem sebe." A v době, kdy se od adventistů očekávalo, že projeví velký zájem o události konce času (technicky známé jako apokalyptická eschatologie), byla podle názoru liberálních adventistických učenců církev "smrtelně postižena eschatologickou paranoiou".

Je příznačné, že článek v Newsweeku také uvedl **strategii liberálního adventismu k reinterpretaci historických nauk církve o stvoření, druhém příchodu a událostech posledního dne: "Jako první krok k obnově nesouhlasného ducha minulosti liberální adventisté tvrdí, že církev by se měla zbavit závislosti na přehnaně biblické doslovnosti."** Samuel Pipim, Receiving the Word, strana 75

Největší had ze všech, který kousl adventismus, se projevuje v této touze "zbavit se závislosti na přehnaně biblické doslovnosti". Odmítnutím doslovného Syna doslovného Otce se naše církev obrátila nejprve k metaforickému Otci a Synu, což zase otevřelo nyní opilecké církvi celý systém intelektuální filozofie. Dolů šla doslovná Svatyně; doslovný Syn Člověka, který vzal naši přirozenost, doslovný mužský kazatel; pro mnohé

doslovný šestidenní týden; doslovné vítězství nad hříchem; tyto a mnohé další nauky byly smeteny v opilecké slepotě. Slova Leroye Frooma jsou tak pravdivá v tom, že“ nevěděl, kam to všechno povede!“

Jedním z důkazů této slepoty, která na nás přišla, je vyznání tehdejšího předsedy Generální konference ohledně zavedení nových Věroučných pilířů:

"Tudíž je důležité, abychom se pečlivě podívali na toto prohlášení, a když dokončíme toto ohledání **víme, že jsme neučinili násilí, nedopustili, aby se cokoli rozpadlo, nebo oslabilo**, ale spíše jsme posílili a pomohli, a snad jsme se stali osvícenějšími a jasnějšími."

"Nenavrhujeme měnit žádnou víru nebo doktrínu, kterou tato církev zastávala. Nemáme zájem bořit žádné ze základů historického adventismu. Tento dokument není určen k tomu, aby to udělal, ani aby k tomu otevřel cestu. Mělo by být jasné, že z hlediska historické adventistické teologie nic nepřidáváme ani nic nemažeme. Snažíme se vyjádřit naše přesvědčení způsobem, který bude pochopen i dnes." N.C Wilson, *Review and Herald*, April 23, 1980.

Jsem si jist, že náš tehdejší předseda to, co řekl, myslel naprosto vážně. Nevěřil, že církev něco mění. Přesto, když jsme odmítli ochranu pravého Božího Syna ve zveřejnění Questions on Doctrine, která byla společná s konzervativními protestantskými vyznáními, můžeme jen litovat každého člověka, který byl zaslepen metaforickou mlhou, která přichází s takovými Trojičními vyznáními. V žádném případě neodsuzuji našeho předsedy. Byl jsem stejně oslepený jako on. Neodvážil bych se na něj hodit kamenem, přesto jsou to historická fakta a správný lék pochází pouze ze správné diagnózy.

Jako důkaz této slepoty, která nám říkala, že nic neměníme, jsme o 13 let později slyšeli nyní slavné hodnocení slovy:

Většina zakladatelů adventismu sedmého dne by dnes nemohla vstoupit do církve, kdyby se museli přihlásit k základním věroučným článkům denominace. Přesněji řečeno, většina by nebyla schopna

souhlasit s článkem číslo 2, který se zabývá učením o Trojici. George Knight, *Ministry*, October 1993, strana 10.

Kdybychom nic neměnili a netrhali historické základy adventismu, proč by naši průkopníci již nemohli vstoupit do církve? Mnoho lidí naznačilo, že to byla jen lež, která měla zakrýt hlubší agendu. Můžete obvinít slepého opilce ze lži? Bylo by těžké dosáhnout takového přiznání, aby obstálo u soudu.

Takže nyní adventismus mele obilí pro Pelištejce a krmí jejich království spíše než království nebeské. Někteří z nás přišli k rozumu po letech života bez síly, bez očí a bez vlasů!

Kdo je to malé dítě, které přivede adventismus do tajemství babylonské moci; toto dítě Pelištejců, které vede adventismus k babylonským sloupům, aby je rozbilo? To jsou věci, o kterých bychom měli přemýšlet, když naříkáme nad slepotou adventismu. Kdo byl Elí adventismu, který byl slepý k práci, která se odehrávala v letech 1940 a 1950 a nechal své syny Chofního (boxera) a Pinchase (ústa hada) vytáhnout archu ze Svatyně Svatých? To vše jsou věci, o kterých můžeme přemítat a modlit se.

Kromě toho, že se vám snažím položit myšlenkové linie, které dávají kontext naší současné situaci, apeluji také na vás, abyste byli laskaví k vůdcům v Církvi adventistů, z nichž mnozí jsou opilí vínem, pokousání ohnivými hady, plní jedu a trpí slepotou a holohlavostí.

Připomeňme si také, že mnohé skupiny, které povstaly v adventismu a vyznávají víru ve zplozeného Syna, pocházejí ze stejných dějin a jsou slepé vůči Božskému vzorci a ve své bolesti z pokousání od hadů, odhodily svou věrnost Boží církvi ostatků. Snažme se být trpěliví jeden k druhému, když se snažíme detoxikovat od hadího jedu, který jsme všichni zdědili.

Je to jen milosrdenství našeho Boha, které některým z nás umožnilo stát se napůl soudrznými. Některým z nás bylo dovoleno vidět muže jako chodící stromy. Volejme k Synu Davidovu, aby se smiloval nad

námi všemi a vrátil nám naše vidění, neboť vskutku není v zemi žádného vidění. 1 Sam 3:1.

Připomeňme si Příběh Ježíše v Matoušovi 20. Byli tam dva slepci:

*A hle, dva slepí seděli u cesty; jakmile uslyšeli, že jde kolem Ježíš, vykřikli: „Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův! **Mat 20:30***

Jedním ze slepců je církev, která zavrhla Syna Božího a opustila našeho božského manžela "z Něhož". Druhý slepec představuje ty, kteří zavrhli Jeho milovanou církev; přítok „skrze Něhož", s nímž je Kristus zasnouben. Oba musíme prosit Spasitele:

*Ježíš se zastavil, zavolal je a řekl: „Co chcete, abych vám učinil? Řekli mu: „Pane, ať se nám otevřou oči! Ježíš byl bluboce pohnut, dotkl se jejich očí, a hned prohlédli a šli za ním. **Mat 20:32-34***

Kéž má Ježíš soucit s námi se všemi kvůli naší slepotě, slepotě, která přišla, protože jsme odmítli ochranu a zaopatření našeho příbuzného Vykupitele. Odmítli jsme být přikryti jeho pláštěm.

Nechť je naše modlitba: "Pane, ať se nám otevřou oči."

Oddíl 4. Přijetí požehnání skrze zkažený kanál

13. Zářivý příklad Chany

Vzhledem k tomu, že historie, o které jsme uvažovali v předchozí kapitole odhaluje metaforickou mlhu, která přivedla naši církev k odpadlictví, je pro mnohé přirozené předpokládat, že není žádné požehnání vzhlížet k vedoucím Církve adventistů sedmého dne. Přesto věřím, že v příběhu Chany jsou pro nás ponaučení, která se vztahují k naší současné situaci.

V první kapitole knihy Samuelovy máme případ Chany, která zápasila pod tíhou bezdětnosti, a kromě toho musela čelit pohrdavým slovům jiné manželky, která se mohla chlubit tím, že porodila děti, což Chana zjevně nemohla.

Byl jeden muž, z Ramatajim-sófimu, z Efrajimského pohoří, který se jmenoval Elkána, syn Jerocháma, syna Elíbúa, syna Tochúa, syna Súfova, Efratejce. Měl dvě ženy: Jméno jedné bylo Chana, jméno druhé Penina. Penina měla děti, ale Chana děti neměla. 1 Sam 1:1,2

Stávalo se v den, kdy Elkána obětoval, že dával své ženě Penině a všem jejím synům i jejím dcerám díly z oběti. Ale Chaně dával dvojnásobný díl, protože Chanu miloval; Hospodin však zavřel její lůno. Její protivnice ji velmi provokovala ke hněvu, jen aby ji rozžlobila kvůli tomu, že Hospodin zavřel její lůno. To se dělo rok, co rok; pokaždé, když přicházela do Hospodinova domu, takto ji provokovala ke hněvu. Proto Chana plakala a nejedla. 1 Sam 1:4-7

Zdá se, že Chanin manžel Elkána nechápal svou kněžskou roli, aby se modlil za svou ženu, jak to dělal Izák za Rebeku:

Izák naléhavě prosil Hospodina za svou ženu, protože byla neplodná. Hospodin se dal pobnout jeho prosbami a jeho žena Rebeka otěhotněla. Gen 25:21

Místo toho ji nevědomky ještě více rozrušil tím, že se ji snažil utěšit slovy: "Nejsem pro tebe lepší než deset synů?"

Chana nereagovala na svého manžela jako Ráchel na Jákoba, když byla v podobné situaci.

Když Ráchel viděla, že Jákovovi neporodila děti, záviděla své sestře a řekla Jákovovi: Dej mi děti, nebo zemřu! Gen 30:1

Zkouška, kterou Chana procházela, kdy musela soutěžit s jinou ženou, protože neměla dítě, učinila její život téměř nesnesitelným, ale místo toho, aby projevila své zklamání, raději je předložila Bohu.

V duši měla bořkost, modlila se k Hospodinu a velmi plakala. 1 Sam 1:10

A aby toho nebylo málo, když se v chrámu modlila, byla veleknězem obviněna z toho, že je opilá.

Stalo se, že když se zablala do modlitby před Hospodinem, Élí pozoroval její ústa. Chana mluvila ve svém srdci, jenom její rty se pohybovaly, ale její hlas slyšet nebylo. Proto si o ní Élí myslel, že je opilá. 1 Sam 1:12-13

Zvažme tento bod příběhu velmi pečlivě. Chanin úděl byl kvůli jejím okolnostem velmi těžký; byla opovrhována soupeřící manželkou a její manžel jí nerozuměl. Přidejte k tomu skutečnost, že Elí nebyl věrným knězem.

Elí byl knězem a soudcem v Izraeli. Zastával nejvyšší a nejodpovědnější místo v národě Božím. Jako muž vyvolený Bohem pro vykonávání svatých povinností kněze a vybavený nejvyšší soudní mocí v zemi měl velký vliv na kmeny Izraele a všichni k němu vzhlíželi jako na svůj příklad. Ačkoli byl ustanoven k tomu, aby vládl celému národu, ve své vlastní rodině nevládl. Elí byl shovívavým otcem. Miloval klid a mír, nevyužíval své otcovské moci, aby potlačil zlovyky a vášně svých dětí.

Místo aby je káral nebo trestal, podvoloval se jejich vůli a nechal je, aby si dělaly po svém. *Patriarchové a proroci, strana 575.*

Víme také, že těsně předtím, než Elí zemřel, měl nadváhu. To naznačuje, že Elí byl také mužem, který se poddával chutím k jídlu. Protože nedokázal ovládat své vlastní vášně, neuměl ovládat vášně svých synů.

Z doby, kdy Samuel začal sloužit v chrámu, víme, že:

Synové Elího byli ničemníci, neznali Hospodina, 1 Sam 2:12

Víme také, že: Elí byl velmi starý. Slyšel o všem, co páchali jeho synové celému Izraeli, i o tom, že spávali s ženami, které konaly službu u vchodu do stanu setkávání. 1 Sam 2:22

Mějme na paměti, že když Elí přistoupil k Chaně, obvinil ji z toho, že je v chrámu opilá.

Jaká by byla naše reakce na toto obvinění?

1. Věděla, že Elí byl nedbalý a neukázňoval své syny.
2. Viděla, že tento muž byl sám otrokem chuti.
3. Možná věděla, že Elího synové dělali velmi zlé věci, včetně toho, že jedli obětované maso a spali se ženami v chrámu.

Kdybychom tyto věci věděli a byli plni bolesti z let posměšků od soupeřící manželky, nebylo by přirozené říci knězi několik důvěrných pravd? Nebylo by rozumné říci knězi jasně, že by se měl vypořádat s kládou ve svém vlastním oku, než se pokusí vyjmout smítko z oka někoho jiného?

Ale jak Chana reaguje?

Chana odpověděla: Ne, můj pane. Jsem žena obtížena na duchu. Nepila jsem víno ani pivo, ale vylévala jsem svou duši před Hospodínem. 1 Sam 1:15

Smutně odpovídá: "Ne, můj pane."

V kritickém okamžiku si Chana zachovala božský vzorec a odpověděla v Duchu Kristově tím, že uznala Bohem určeného zástupce.

Jak podle vás nebe na tento okamžik reagovalo? Myslíte si, že se náš Otec v nebi usmál? Myslíte si, že mohl uronit slzu radosti? Tato žena měla všechny důvody na světě, aby vylila svou bolest na tohoto nevšímavého a neshovívavého kněze, a přesto si zachovala klid v božském vzorci!

Povšimněte si slov požehnání, která přicházejí z trůnu nebes skrze tohoto nezpůsobilého kněze.

Élí odpověděl: Jdi v pokoj! Ať ti Bůh Izraele dá to, co jsi od něj žádala. 1 Sam 1:17

Bylo to skrze požehnání Elího, že Bůh dal Chaně pokoj a byl to akt podřízení se zkaženému kněžství, které přivedlo na svět proroka Samuela.

Kromě toho byla Chana ochotna dát svého syna do péče tohoto kněze, který ji obvinil z opilosti při předchozím setkání.

Předali byste svého prvorozeného syna takovému muži, který s vámi takto mluvil?

Jaká víra! Jaká odvaha! Jaká úžasná žena!

Existují pro nás dnes ponaučení? Čelíme zkorumpovanému církevnímu vedení, z nichž někteří žonglují s Božími dary a vkládají je do pochybných investic? Máme co do činění s muži, kteří jsou lhotejní v tom, že nebrání mladším kazatelům mládeže přinášet do naší církve všechny druhy ohavností? Jak můžeme mluvit o takových kazatelích, když nás obviňují, že jsme opilí vínem, když pláceme

hořkostí duše kvůli naší lásce ke zplozenému Synu a prosíme, aby tento Syn byl uznán ve své církvi?

Plyne z toho pro nás nějaké ponaučení? Mohou k nám požehnání přijít skrze zkažený přítok (kanál)? Existuje řešení pro naši situaci?

Je možné, že právě skrze vedoucí, kteří tyto věci dělají, by přišlo požehnání, obnovující prorocký hlas, jenž by vynesl soud nad samotnou strukturou, která byla použita k vytvoření tohoto hlasu?

Pro toho, kdo má uši k slyšení, nechť slyší.

14. Abígail a její sladká vůně poddání se

Jedním z nejlepších příkladů toho, jak Duch Kristův reaguje na autoritu v odpadlictví, je příběh Abígail.

V postavě Abígail, manželky Nábala, máme ilustraci ženství podle řádu Kristova. 21 *Manuscript Release*, strana 213.

Nábal měl jako potomek Káleba všechny duchovní výhody, přesto byl vším, čím by vůdce neměl být. Bible popisuje Nábala a Abígail jako zcela opačné povahy.

Ten muž se jmenoval Nábal a jeho žena se jmenovala Abígajil. Ta žena byla velmi rozumná a krásného vzezření, ale ten muž byl tvrdý a jeho činy zlé. Byl to Kálebovec. 1 Sam 25:3

Slovo tvrdý zde uvedené znamená také přísný, tvrdohlavý, tvrdého srdce, drsný, sužující, hrubý a zatuhlý. Slovo zlý zde zahrnuje protivný, zlobivý, darebácký, bídný a ubohý. Tento muž je manželem z pekla. Jediná dobrá věc, která je o něm zmíněna, že byl potomkem Káleba, což jen zdůrazňuje konturu špatnosti jeho charakteru. Dokážete si představit, jaké to bylo, žít s tímto mužem? Co mohlo být horšího než být spojen s přísným, drsným a tvrdohlavým manželem? Přesto tváří v tvář této prudké kletbě, která dopadá na Abígail, čteme s úžasem a radostí, že to byla žena dobrého porozumění a krásné tváře. Hebrejské slovo dobré porozumění znamená:

intelligence; zjevný úspěch, diskrétnost, znalosti, prozíravost, obezřetnost, smysl, porozumění, moudrost, moudrý.

Jak taková voňavá rostlina roste v takovém korytu bez vody? Není to Jeho Duch, který se stal "kořenem ze suché (pouštní/vyprahlé) země"? A tak čteme:

V její duši přebýval Duch Syna Božího. Patriarchové a proroci p 667.

Biblický příběh odhaluje, že David a jeho muži poskytovali Nabalovi ochranný plot. David poslal k Nabalovi delegaci deseti mužů s požehnáním a prosbou. Všimněte si, co David poslušně nařídil, aby řekli Nabalovi:

*Řekněte toto: Buď živ, pokoj tobě, pokoj tvému domu a pokoj všemu, co máš. Právě jsem slyšel, že máš stráž. Tvoji pastýři byli s námi a neublížovali jsme jim ani nic nepostrádali po všechny dny, co jsme byli na Karmelu. Zeptej se svých služebníků a povědí ti to. Kéž naleznou služebníci milost ve tvých očích, neboť přišli ve slavnostní den. Dej prosím svým otrokům a svému synu Davidovi, co máš po ruce. **1 Sam 25:6-8***

David byl Boží pomazaný, aby žehnal Izraeli. Požehnání, které poslal, nebylo pouhou sladkou příjemností. Tato slova byla pro Nabala a jeho domácnost skutečným požehnáním. Přijetí tohoto požehnání pouze vyžadovalo, aby se Nabal řídil zásadou Abrahamovy smlouvy o požehnání tomu, kdo byl požehnan Bohem.

*A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnaním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země. **Gen 12:2-3***

V Davidových slovech bylo požehnání i pro Abigail, ale její manžel se dostal do pozice, kdy mohl na svou domácnost uvalit kletbu a tím také kletbu na Abigail.

*Nabal však Davidovým otrokům odpověděl: Kdo je David a kdo je syn Jišajův? Dnes je mnoho otroků, kteří utíkají od svých pánů. Mám snad vzít svůj chléb, svou vodu a maso z dobytka, který jsem porazil pro své strážce, a dát to mužům, o nichž nevím, odkud jsou? **1 Sam 25:10-11***

Povšimněte si Nabalova prohlášení; zní to velmi podobně jako faraónova odpověď Mojžíšovi v Exodu 5:2. A Nabal jde nad rámec faraónova všeobecného odkazu a přímo se obrací k Synovství Davidovu. Nabal odmítl uznat Davidovo synovství ke svému otci. Právě touto linií Jákob označil, že žezlo neodejde. Genesis 49:10. Popření jeho identity bylo přímým odmítnutím jeho práva vládnout Izraeli.

Naštěstí jeden z mladých mužů vypráví Abígail celý příběh, kde je jí vysvětleno, že syn Jišajův byl ochrannou zdí pro stáda jejího manžela a neudělal nic, co by jim ublížilo. Nyní je této moudré ženě položena zkoumavá otázka:

Tak rozvaž a zjisti, co můžeš udělat, neboť na našeho pána a na celý jeho dům se hrne zlo. On je ničemník a nedá se s ním mluvit.

1 Sam 25:17

V tomto prohlášení služebník prosí o svůj vlastní život. Ví, že Nabal by ho ani nikoho ze služebníků neposlušal. Pokud by však nic neudělal, existovalo velmi vysoké riziko, že David vymaže celou domácnost z mapy.

Abígail se rozhodne bez vědomí svého manžela. Ví, že i když ho poprosí, dostane stejnou odpověď, jakou vždy dostávala.

Abígail viděla, že je třeba něco udělat, aby se odvrátil výsledek Nabalovy viny, a že musí převzít zodpovědnost za okamžité jednání bez rady svého manžela. Věděla, že by bylo zbytečné s ním mluvit, protože by její návrh přijal jen s ponižováním a opovržením. Připomínal jí, že je pánem své domácnosti, že ona je jeho manželkou, a proto je mu podřízena, a musí dělat, co má nařízeno. Věděla, že zlé

poselství musí být okamžitě potlačeno, a bez jeho souhlasu. Shromáždila takové zásoby, které považovala za nejlepší, aby usmířila Davidův hněv, protože věděla, že je odhodlán pomstít se za urážku, kterou obdržel. Věděla také, že Nábál je tak odhodlaný a odhodlaný svým způsobem, že by nikdy nesouhlasil s přijetím její rady nebo s jednáním podle jejího plánu. Ona sama přinesla Davidovi věci, které Nábál odmítl dát, a přistoupila na Davidovo požádání pro jeho vlastní dobro. Abigail v této věci postupovala tak, jak Bůh schvaluje a okolnosti v ní odhalily ušlechtilého ducha a charakter. 21 *Manuscript Release*, strana 213

Zastavme se na chvíli a zamysleme se nad životem Abigail žijící pod tyraníí Nábal. Kolikrát se jí vysmíval? Kolikrát ji zneužil a přiměl ji, aby se cítila jako kus zboží? Kolikrát jí odepřel ty věci, které by manželka měla dostat od svého manžela? Nábál byl muž zcela zbavený něhy, ohleduplnosti a starostí o její blaho. Svým přístupem k Davidovi si mohla zajistit vlastní útěk. Mohla Davidovi říct, jaký je její manžel zlý muž, a pak mu říct, jak moc s ní špatně zachází. Ale co nám inspirace říká, že udělala?

Abigail se setkala s Davidem s úctou, prokázala mu čest a úctu a výmluvně a úspěšně prosila o svou věc. I když neomluvila drzost svého manžela, **stále prosila o jeho život**. 21 *Manuscript Release*, strana 214

Nejsem si jistý, jaké emoce právě teď procházejí vaším srdcem, ale musel jsem se zastavit a hodně o tom přemýšlet. Prosili byste o život člověka, který vám nezpůsobil nic jiného než utrpení? Abigail byla krásná žena uvnitř i navenek. Rozuměla přítoku požehnání. Kdyby proklínala svého manžela, pak by na ni padla kletba. A co víc, obrátila se k Davidovi s touto prosbou:

Sejmi, prosím, přestoupení ze své otrokyně. Vždyť Hospodin jistě učiní mému pánu trvalý dům, neboť můj pán vede Hospodinovy boje a po všechny tvé dny se při tobě nenašlo nic zlého. 1 Sam 25:28

Abígail žádá Davida, aby jí odpustil její provinění. Cože?! Ale vždyť Abígail neudělala nic špatného! Proč by to dělala? Abígail rozuměla přítoku požehnání, a protože byla Nabalovou manželkou, vlastnila hřích svého manžela, a proto ho mohla vyznat. Bez skutečného přijetí jeho hříchu by ho nemohla skutečně vyznat.

Abígail ukázala víru, která pronikla hluboko do charakteru Boha a Jeho království. Ve víře prosila o život svého manžela, vyznala jeho hřích, věřila a důvěřovala, že Bůh uslyší hlubší volání jejího srdce za svobodu od tyranie a svobodu otevřeně uctívat Syna Jišajova.

A tak čteme:

Potom šla Abígajil k Nabalovi. Ten měl doma hostinu, jakou mívá král. Byl v dobrém rozmaru a brozně opilý. Proto mu až do svítání vůbec nic neoznámila. Ráno, když Nabal vystřízlivěl, mu to všechno jeho žena pověděla. Selhalo mu srdce a ztuhl jako kámen. 1 Sam 25:36-37

Abígail prosila o život svého manžela, ale její manžel odmítl činit pokání a jeho odpor vedl k jeho smrti, čímž Abígail osvobodil z tyranie.

Takže skrze proces prosby o život její bezprostřední autority a přijetí jeho hříchu na sebe a jeho vyznání vidíme, že Bůh dovolil okolnostem, aby jí tuto autoritu odebraly a umožnil jí přímý přístup k Davidovi prostřednictvím manželství.

Tyto všechny věci se jim staly jako příklady pro nás a bylo to zapsáno ke napomenutí nám, které zastihlo dokonání věků. 1 Kor 10:11

Syn Boží a Jeho andělé byli jako ochranná zeď kolem církve adventistů sedmého dne. Poslal delegaci do církve s požehnáním pokoje a žádostí o děkovnou oběť. Přesto naše církev pozvedla svůj hlas pevným a neúprosným tónem a řekla: "Kdo je Syn Davidův? Tento muž nám nebude vládnout!"

V důsledku toho je zlo určeno pro dům adventismu; Přišlo k nám poselství, aby nám vysvětlilo pohromu, která nás brzy postihne. S mnohými z nás církev zacházela přísně a bylo nám zakázáno děkovat Synu Davidovu v adventistické domácnosti. Co tedy máme dělat, bratři a sestry? Máme říci Synu Davidovu, jaký zlovlný člověk je vůdcem adventismu? Máme to využít jako příležitosti k tomu, abychom se osvobodili od jeho tyranie a naplánovali jeho zničení prostřednictvím "prozřetelnostních" okolností? Neměli bychom raději uvolnit vůni Abigail v našich prosbách k Synu Davidovu?

Tato slova mohla vyjít jen z úst toho, kdo je účasten na moudrosti shůry. Jako květina vydechuje svou vůni, tak Abigail vyzářovala zbožnost, jež se zcela mimovolně zračila v její tváři a projevovala se v jejích slovech a skutcích. V její duši přebýval Duch Syna Božího. Její pokojný projev, který se vyznačoval půvabem a byl plný laskavosti, na Davida neobyčejně zapůsobil.
Patriarchové a proroci strana 667

Neměli bychom prosit o život naší církve a za hříchy církve? Neměli bychom skutečně vlastnit hřích církve, abychom ho mohli skutečně vyznat Synu Davidovu? Nepotřebujeme souhlas církve, abychom se přiblížili k Božímu Synu; můžeme přinášet své pocty chvály a obhajovat svůj případ. Rozhodně nepotřebujeme souhlas těch hlasů, které se již rozvedly s nevěrným vedením. Jednejme rychle a smiřujme Syna Davidova svými výzvami a prosbami.

Nábal nemusel zemřít. Když obdržel tuto zprávu od své ženy, mohl rozpoznat její moudrost v jeho záchraně, vyznat svůj hřích a požádat ji, aby mu odpustila za to, že je tak hulvátský. Mohl napravit své zlé způsoby, ale tím, že si udržel svůj vzdor a odmítl dovolit, aby Davidovo požehnání přešlo skrze něj na Abígail, Bůh odstranil blokádu v přítoku „kanálu“ a zajistil, aby Abígail obdržela dar pokoje, který jí byl nabídnut na začátku.

Jednou z překážek, která Nábalovi bránila změnit jeho způsoby, byl jeho opilý stav a touha chovat se jako král. Kdyby byl méně opilý, možná by změnil své způsoby. Přesto babylonské víno, které lákalo mnohé v naší církvi, vystavuje mnohé riziku infarktu. Takže vidíme, že nejmocnějším způsobem, jak odstranit překážku v kanálu, je vzít hříchy této překážky na sebe a prosit o život těch, kteří překážíjí přítoku požehnání.

Neměli bychom prosit o jejich životy? Neměli bychom se za ně upřímně modlit? Pak nad námi budou vyřknuta slova:

Nato David Abígajile odpověděl: Požehnaný je Hospodin, Bůh Izraele, že tě dnes poslal, abys mi vyšla naproti. Požehnaná je tvá rozvaha a požehnaná jsi ty, že jsi mě dnes zadržela, abych neprolil krev a nepomohl si sám vlastní rukou. 1 Sam 25:32-33

Vyzývám vás, abyste si pozorně přečetli příběh Abígail, protože existuje několik dalších poučných bodů, které je třeba shromáždit pro náš užitek. Zmíním několik dalších bodů k vaší úvaze.

- Příběh se odehrává po smrti Samuela, takže tento příběh se vztahuje na období po smrti proroka. 1 Sam 25:1
- Nábal byl velmi bohatý muž. Byl bohatý a bohatl se zbožím, cítil, že nic nepotřebuje. 1 Sam 25:2

- I když byl Saul vládcem a zdálo se, že David by se mohl stát obětí Saulových plánů, Abigail si zachovala víru, že Syn Jišajův bude vládnout na trůnu Izraele. 1 Sam 25:30
- Abigail bylo zabráněno upozornit svého manžela kvůli jeho opilému stavu. 1 Sam 25:36
- Když David požádal Abigail, aby se stala jeho ženou, Abigail vzala s sebou na svatbu pět dívek nebo panen. Dává nám duch Abigail klíč k vůni oleje, který vlastní moudré panny? 1 Sam 25:42

15. Muž dle Božího srdce

Životy Chany a Abígail jsou majáky světla pro ty, kteří bojují pod břemenem zkorumpovaného vedení. Duch Kristův v Chaně připravil cestu mocnému prorokovi, aby reformoval izraelský národ. Voňavá krása Abígail upevnila trůn budoucího monarchy prostřednictvím moudrých rad daných pokornými, poslušnými tóny. Obě tyto ženy získaly požehnání skrze zkažený přítok, aby požehnalý nejen sobě, ale celému svému společenství.

V životě Davida nacházíme další životně důležité lekce o tom, jak má Boží lid reagovat na neúspěšné nebo zkažené vedení. Davidův případ k nám volá s varováním pro všechny, kteří se cítí povoláni konat dílo Boží.

Samuel vzal rob s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od onoho dne i nadále Davida uchvacoval Duch Hospodinův. Samuel vstal a šel do Rámy. 1 Sam 16:13

David byl pomazán nejvyšší duchovní autoritou v Izraeli, aby se stal králem Izraele. Bůh Saula zavrhl a David ho měl nahradit. To, co považujeme za nejzajímavější, je, že David nedělá žádné kroky, aby si zajistil to, co mu Bůh slíbil.

I když se Davidovi dostalo tak vysoké pocty, nezpyšněl. Přesto, že ho čekalo tak vysoké postavení, pokračoval klidně ve své práci a očekával, že Hospodin splní svůj plán v době, kterou sám určí, a způsobem, který uzná za vhodný. Právě tak skromný a pokorný jako před svým pomazáním vrátil se pasáček na stráně a hlídal svoje stáda stejně bedlivě jako dříve. Patriarchové a proroci strana 641

Vidíme, jak Hospodin otevírá Davidovi cestu, aby porozuměl působení královského dvora tím, že ho přivede, aby hrál před Saulem, a občerstvoval duši krále. (1. Sam 16:20-23) Poté, co David začal stoupat na výsluní v království, náladový Saul ho viděl jako nebezpečnou hrozbu.

Právě v tomto bodě vidíme záblesky světla v Davidově charakteru. V té době byl David ženatý s jednou z králových dcer; věděl také, že králův syn Jonatan ho měl velmi rád a že mnozí v komunitě zpívali jeho chvály. Nebyl by to čas na prosazení se jako vůdce národa? Nebyl snad pomazán za budoucího krále? Nemohl by získat Samuele pro svou věc, postavit se v hlavním městě národa a prohlásit se králem? Proč všechno to utíkání před Saulem, když bylo v jeho moci obrátit lid k jeho věci? Shrňme Davidovu situaci:

1. Byl vysvěcen nejvyšší duchovní autoritou a bývalým soudcem Izraele, aby se stal králem.
2. Byl národním hrdinou poté, co zabil Goliáše.
3. Byl ženatý s královou dcerou.
4. Byl milován dalším v řadě na trůn, Jonatanem.
5. David byl zkušený generál, který nyní vedl skupinu smrtonosných bojovníků, čerstvě po zničení desítek Pelištejců.

Proč utíkat před Saulem? Zabil Goliáše sám. Nevydal by Bůh Saula do jeho rukou, aby se ujal trůnu? Co najdeme o tomto dění v Písmu?

*Stalo se, že když se Saul vrátil z pronásledování Pelištejců, oznámili mu: Hle, David je v pustině En-gedí. Saul vzal tři tisíce mužů vybraných z celého Izraele a vydal se hledat Davida a jeho muže směrem ke Kozorožčím skalám. Když došel k ovčím ohradám u cesty, byla tam jeskyně. Saul do ní vstoupil, aby si ulevil. David se svými muži seděl vzadu v jeskyni. Davidovi muži mu řekli: Hle, toto je den, o kterém ti HOSPODIN řekl: Hle, vydám tvého nepřítele do tvé ruky. Učň mu to, co se ti líbí. David vstal a potají odřízl okraj Saulova pláště. **1 Sam 24:2-5***

Kdybyste byli v té jeskyni, zíráte do tmy, a vidíte toho samého muže, který chtěl, abyste byli mrtví, jak vstupuje do té stejné jeskyně, ve které se skrýváte, aby vykonal svou potřebu, určitě byste to viděli

jako Boží prozřetelnost. Jistě byste uvažovali, že jelikož jste Hospodinův pomazaný a budoucí monarcha, musíte zastavit utrpení Izraele a projít dveřmi, které pro vás Bůh očividně připravil, že?

Svým mužům řekl: Ať je to ode mě vzdáleno kvůli HOSPODINU, abych učinil něco takového svému pánu, HOSPODINOVU pomazanému, a vztáhl na něj ruku, neboť je to HOSPODINŮV pomazaný. Těmito slovy David bránil svým mužům a nedovolil jim povstat proti Saulovi. Saul vstal, vyšel z jeskyně a šel svou cestou.

1 Sam 24:7-8

COŽE!? Pamatujte si, že Saul je démonem posedlý šílenec, který plýtvá drahocennými zdroji ve snaze zabít právě toho muže, kterého Bůh povolal, aby se stal králem! A jak David nazývá tohoto muže? "Hospodinův pomazaný!"

Jako jeden z Davidových mužů, nepokusili byste se ho přemluvit? Možná je David mladý a nezkušený? Možná nerozeznává Boží vůli a potřebuje trochu jidášovské pomoci, aby se zmocnil trůnu, který mu prozřetelnost tak očividně poskytuje!

Tento příběh je ohromující nejen tím, že David řekl to, co řekl, ale také tím, že muži, kteří byli s ním, mu neodpověděli ani slovo – přijali Davidovo rozhodnutí, i když to znamenalo pokračující strádání.

Ó, Otče v nebi, jak nyní potřebujeme muže naplněné tímto Duchem. Prosím, pošli nám tohoto Ducha, aby nám pomohl vidět správný způsob, jak se vypořádat s neúspěšným vedením. Prosím o to ve jménu Tvého Syna Ježíše.

Jen pro případ, že bychom tento bod přehlédli, David nás opět provede stejným postupem v 1 Samuelově 26. kde je znovu vyjádřena stejná zásada. Vyzývám vás, abyste si tuto kapitolu pozorně přečetli.

David řekl Abišajovi: Nezapíjej ho! Vždyť kdo může vztáhnout ruku na HOSPODINOV A pomazaného a zůstat bez trestu? David řekl: Jakože živ je HOSPODIN, jistě jej postihne HOSPODIN nebo přijde jeho den a zemře nebo vyjde do boje a bude smeten. Ať je to ode mě vzdáleno kvůli HOSPODINU, abych vztáhl ruku na HOSPODINOV A pomazaného. Teď vezmi kopy, které je u jeho hlavy, a džbánek na vodu a pojdme. 1 Sam 26:9-11

Tato slova mi zní v uších jako dunění hromu ze Sinaje.

... Kdo může vztáhnout ruku proti Hospodinovu pomazanému a být bez viny?

Přátelé, nejsou tyto příběhy psány pro naše napomenutí? Nemůžeme v této lekci rozeznat, jak bychom měli reagovat na neúspěšné vedení? Pokud se člověk jako David takto choval k tak ubohému, oklamanému, slabému, náladovému, posedlému člověku, jako je Saul, jaká je naše omluva?

Abychom nepřehlédli něco z hlubšího významu 1 Samuelovy 24 a 26, všimněte si pozhnání, která přišla od Saula k Davidovi.

*Řekl Davidovi: Jsi spravedlivější nežli já, neboť jsi mi způsobil dobro, zatímco já jsem ti působil zlo. Dnes jsi dokázal, že jsi se mnou jednal dobře: Když mě HOSPODIN vydal do tvé ruky, nezabils mě. Vždyť najde-li někdo svého nepřítele, propustí ho v dobrém? Ať ti odplatí HOSPODIN dobrem za to, co jsi mi dnes učinil. **Nyní vím, že opravdu budeš kralovat a izraelské království ve tvé ruce ob stojí. 1 Sam 24:19-21***

Z úst odpadlého krále vzešlo pro Davida prohlášení o královské hodnosti; z úst zvrácených přišlo požehnání pro Davida a Izrael. Stejně jako Balaám, i Saul toužil proklínat Izrael zničením Davida, ale v rukou Všemohoucího nemohl udělat nic jiného, než mu požehnat! Haleluja, chvála našemu Otci.

On řekl: „Co je nemožné u lidí, je možné u Boha. Luk 18:27

Ale náš Otec nečerpá z této zvrácené studny jen jednou, ale znovu se sklání, aby nám ukázal, že se Mu nikdo nemůže vysmívat, a že Jeho Svrchovaná Vůle nemůže být vyvrácena žádným člověkem.

Saul řekl Davidovi: Požehnaný jsi, můj synu Davide. Jistě to vykonáš a opravdu to dokážeš. David pak šel svou cestou a Saul se vrátil na své místo. 1 Sam 26:25

Všechny tyto věci, které Saul vyslovil nad Davidem, se staly. David zvítězil a udělal velké věci a byl ustanoven králem Izraele podle slov krále.

Jsem velmi vděčný za tyto biblické příklady, jak se vypořádat s neúspěšným vedením. Synové Baála budou křičet z nejrůznějších důvodů, proč se to na nás nevztahuje, ale jsem přesvědčen, že tyto příběhy jsou v této době psány speciálně pro nás. Nevkládejme ruce ani ústa na Pánovy pomazané, ale spíše počkejme, až Bůh ustanoví cestu spravedlivých.

Oddíl 5. Posvěcen Božským Vzorcem

16. Odmaskování ohavného ničitele

Účelem této knihy je pokusit se vyvodit některé praktické důsledky toho, jak naše chápání vztahu Otce a Syna ovlivňuje naše rodiny, církve a společenství, pokud jde o požehnání nebo prokletí. Snažím se ukázat, že existuje obrovský rozdíl mezi "Synem" v Trojici a Synem živého Boha, jak je zjeven v Písmu. Doufám, že jste dospěli k porozumění, že každý kousek našich životních zkušeností je nějakým způsobem dotčen a ovlivněn.

V této kapitole chci prozkoumat událost, která je popsána v Danielovi 7 a 8. Příchod Syna Člověka k Věkovitému je ústředním pilířem a základem adventismu. To je zdroj naší síly, abychom věděli, co to znamená vstoupit do Nejsvětější Svatyně. To, jak chápeme ústřední postavy v této události, se proto promítne do všech ostatních nauk, které zastáváme; samozřejmě v případě, že je to skutečně náš ústřední pilíř.

Místem v Písmu svatém, které je přede vším ostatním základem a hlavním pilířem víry v příchod Páně je prohlášení: „Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijde k očištění svému svatyně.“ Da 8:14. *Velký spor*, strana 409.

Čím reálnější je tento příběh, tím reálnější se stává celá zkušenost vyšetřujícího soudu. Chci naznačit, že pouze božský vzorec, jak je

zjeven v 1 Korintským 8:6, může dát skutečný význam tomu, co se událo mezi Věkovitým a Synem Člověka.

Uvažujme pečlivě o částech tohoto vyprávění.

*Přiblížil jsem, jak byly potom rozloženy trůny a usedl Věkovitý. Roucho měl jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn — plamen ohně, jeho kola — oheň hořící. Proudí a od něho vychází ohnivá řeka. Tisíců na tisíc mu slouží a myriády myriád stojí před ním. Soud zasedl a byly otevřeny knihy. ... **V těch nočních viděních jsem přihlížel a hle — s oblaky nebes přicházel synu člověka podoben, přiblížil se až k Věkovitému a před něj směl předstoupit. Byla mu dána vláda a čest i království a všichni lidé, národy a jazyky jej budou uctívat. Jeho vláda je vládou věčnou, nepomijivou, také jeho království, jež nebude zničeno. Da 7:9,10,13,14***

Jaké je naše vnímání reality v tomto příběhu? Existuje skutečná osoba, která je Věkovitá? Sedí? Jsou Jeho šaty bílé jako sníh? Jsou vlasy jeho hlavy bílé jako čistá vlna? Byly otevřeny skutečné knihy? Byl Syn Člověka před Něho skutečně přiveden?

Mám další otázku, kterou vám chci položit, ale než se zeptám, chci vám ukázat rozdíl v porozumění mezi našimi průkopníky a současným pochopením.

Chci, abyste si přečetli, jak to pochopil Uriah Smith. To je z *Bible Student's Assistant*, strany 45-46 - Uriah Smith 1858¹

¹ Velká písmena v originále

BŮH OSOBNÍ BYTOST

DŮKAZ. "A sám Otec, který mne poslal, vydal o mně svědectví. Vy jste nikdy neslyšeli jeho HLAS ani jste neviděli Jeho PODOBU." Jan 5:37.

"Častokrát rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh k otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého...Kterýžto jsa blesk slávy, a OBRAZ OSOBY jeho..." atd. Žid 1:1-4 BKR1613

"Přihlížel jsem jak... usedl Věkovitý. Roucho měl jako sníh bílé a VLASY jeho HLAVY čisté jak vlna." Dan 7:9.

"On (Mojžíš) řekl; „Ukaž mi svou slávu!“ Odpověděl (Bůh): „Nechám projít kolem tebe všechnu svou dobrotu a zavolám před tebou jméno Hospodin. Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.“ Řekl: „Nemůžeš vidět mou TVÁŘ, neboť člověk mě nemůže vidět a zůstat naživu.“ A Hospodin řekl: „Zde je místo u mě; zůstaň stát na skále. I stane se, až bude přecházet má sláva, postavím tě do skalní dutiny a položím na tebe svou DLAŇ, dokud nepřejdu. Pak sejmu svou dlaň a uvidíš má ZÁDA, ale má TVÁŘ nebude vidět.“ Ex 33:18-23.

"Pak uslyšeli hlas Hospodina Boha, PROCHÁZEJÍCÍHO se po zahradě v denním větru." Gen 3:8.

"a viděli Boha Izraele a pod jeho NOHAMA cosi podobné safírové dlažbě," Ex 24:10.

"Potom, když jim *to* pověděl, byl Pán [Ježíš] vzat vzhůru do nebe a POSADIL se po PRAVICI Boží." Mk 16:19.

"Zdalipak máš PAŽI jako Bůh a můžeš hřímat HLASEM, jakým *hřímá* on?" Job 40:9.

"*Cožpak* zlé věci i dobro nevychází z ÚST Nejvyššího?" Pláč.3:38.

Nyní si poslechněte Jamese Whitea:

James White – *Review and Herald*, August 19, 1858.

Co je Bůh? Je to materiální, organizovaná inteligence, která vlastní jak tělo, tak části. Je v podobě člověka. Co je Ježíš Kristus? On je Syn Boží a je jako jeho Otec, je "jsem slávy svého Otce a výslovným obrazem jeho osoby". Je hmotnou inteligencí s tělem, částmi a vášněmi; vlastní nesmrtelné tělo a nesmrtelné kosti.

Nyní porovnejte předchozí výroky s následujícími:

Bible Questions Answered By DON F. NEUFELD – *Review and Herald*, October 6, 1977.

Za povšimnutí stojí skutečnost, že tento výrok nijak nekomentuje, zda členové Božství mají fyzické nebo hmotné tělo. Adventisté se zdráhají spekulovat o tomto aspektu Boží přirozenosti. Když o Něm mluví, zdůrazňují Jeho vlastnosti, jako je osobnost, sebeexistence, transcendence, proměnlivost, vševědoucnost, všudypřítomnost, všemohoucnost, svatost a láska. **Je pravda, že v Bibli je Bůh zobrazován jako člověk s ušima (Ž 17,6), nosními dírkami (2 Sam 22,9), ústy (Dt 8,3), rukou (Zach 2,9), nohama (Ž 18,9). Ale ty jsou obvykle považovány za antropomorfismy, tj. výrazy připisující Bohu lidské vlastnosti. Jsou to lidské pokusy o pochopení Boha, který je však vyvýšen nad jejich chápání.**

Vidíte ten rozdíl? Vraťme se k průkopníkům a nechme je vysvětlit o něco srzumitelněji jejich postoj. Necht' nám James White ukáže souvislosti.

Náš postoj je, že došlo ke změně postavení a práce našeho doslovného Velekněze v doslovné Svatyni v nebi, což je třeba přirovnat k příchodu ženicha v manželství. **Tento pohled je dokonalou ochranou proti spiritualismu.** [spiritualismus znamená metodu studia Bible. Nejenže **věříme v doslovného Ježíše, který je "služebníkem Svatyně", ale také věříme, že Svatyně je doslovná.** - A co víc, když Jan říká, že viděl "jednoho jako Syna člověka" "uprostřed sedmi svíců", to jest ve Svatyni, nevíme, jak učinit svícen duchovním a Syna člověka doslovným. Proto věříme, že obojí je doslovné a že Jan viděl Ježíše jako "služebníka" ve Svatyni. Jan měl také výhled na další část Svatyně, což platí pro dobu znění hlasu sedmého anděla.

... Nejsvětější Svatyně, obsahující archu desatera přikázání, byla poté otevřena našemu Veleknězi, aby vstoupil a učinil smíření za očištění svatyně. **Dovolíme-li si říci, že neexistuje doslovná archa, obsahující desatero přikázání v nebi, můžeme jít jen o krok dále a popřít doslovné Město a doslovného Syna Božího. Adventisté by si jistě neměli volit duchovní pohled, spíše než ten, který jsme předložili. Nevidíme žádnou střední cestu, kterou bychom měli zaujmout.** *The Parable*, strana 16.

James White pochopil věci, které byly v sázce. Věděl, že kdyby se scény Soudu z Daniele 7 a 8 neodehrávaly doslovně, pak by se celá nauka zhroutila sama od sebe. Všimněte si, jak Joseph Bates odpovídá na další otázku, kterou chci položit, a to je: Dává Věkovitý skutečně vládu a království Synu Člověka? Daniel, prorok, učí téže nauce.

„V těch nočních viděních jsem přihlížel a hle – s oblaky nebes přicházel synu člověka podoben, přiblížil se až k Věkovitému (popsán

v devátém verši) a před něj směl předstoupit. Byla mu dána vláda a čest i království a všichni lidé, národy a jazyky jej budou uctívat. Jeho vláda je vládou věčnou, nepomíjivou, také jeho království, jež nebude zničeno. **“Da 7:13,14.**

Nyní všichni připouštíme, že tato osoba byla Ježíš Kristus; neboť žádná bytost na zemi ani v nebi nikdy neměla zaslíbení věčného království kromě něho. **A nepředává mu to Věkovitý? Nebylo by absurdní říci, že to dává sám sobě? Jak tedy můžou někteří říci (nebo dokazovat), že Syn je sám Věkovitý; - tato pasáž a v páté kapitole Zjevení jasně dokazují, že Bůh a jeho Syn jsou dvě osoby v nebi. Ježíš říká: „...neboť z Boha jsem vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mne poslal.“ Jan 8:42. "Vycházím od Otce a přicházím na svět; opět opouštím svět a jdu k Otci."** Joseph Bates, 1846, *Opening of the Heavens*. strana 18.

Vidíte, jak průkopníci na tuto otázku odpověděli? Vidíte, jak jejich odmítnutí Trojice způsobilo, aby viděli, že Věkovitý je přesně to, co tento titul znamená – Věkovitý? Měl tedy absolutní pravomoc udělit království svému Synu.

Prosím, nenechte si ujít tento bod, protože odhaluje tajemství „dlouhých splývavých vlasů“ (viz Samson a 12. Kapitola) adventistů sedmého dne a je tajemstvím jejich moci. Realita nebeské svatyně, realita Ježíšova díla jako Prostředníka, skutečnost, že Ježíš obdržel království, to vše závisí na jasném pochopení odlišných osobností Otce a Syna. Jakýkoli posun směrem k obraznému chápání kvůli trojičnímu myšlení a celému tomuto systému se zhroutí. Jeví se jako fata morgána na zaprášených stěnách myslí učenců, která slouží pouze jako ilustrace, ale není skutečná.

Je nemožné, aby trojiční mysl skutečně věřila, že Otec dává svému Synu doslovné království. Může to být jen symbolické gesto pro účely plánu spásy, a to je pustošící geniálnost Trojice. Nutí mysl k symbolickému výsledku a pak ji zbavuje skutečnosti Svatyně, Syna

Člověka a Věkovitého. Tyto skutečnosti jsou nahrazeny obraznými nálepkami, které jsou jen zavěšeny na zdi, abychom je mohli obdivovat, jako bychom byli v umělecké galerii.

Když věříme, že Ježíš je "skrze Koho" prostředníkem Otce, pak celý příběh o Svatyni ožívá a nachází růst v duši jako skutečná událost. Proto naši průkopníci tak často mluvili o odlišných osobnostech Otce a Syna.

Všimněte si:

Ti, kteří se snaží odstranit staré orientační body, se nedrží pevně; nepamatují si, jak přijali a slyšeli. Ti, kteří se pokoušejí přinést teorie, které by **odstranily pilíře naší víry týkající se svatyně nebo osobnosti Boha nebo Krista**, pracují jako slepci. Snaží se přinést nejistoty a uvést Boží lid na scestí bez kotvy. *Manuscript Releases* 760, strana 9.

Nyní máme být na stráži, a ne odvádět od veledůležitého Božího poselství pro tuto dobu. **Satan si uvědomuje výsledek snahy definovat Boha a Ježíše Krista spiritualistickým² způsobem, který činí Boha a Krista jako nebytostní.** Okamžiky, kterými se zabývá tento druh vědy, je na místě přípravy cesty Páně, příprava cesty pro Satana, aby přišel a zmátl mysl mystikou své vlastní vynalézavosti. I když jsou oblečeni do andělského roucha, učinili našeho Boha a našeho Krista nebytostními. Proč? -- protože Satan vidí, že veškerá mysl je připravena pro jeho práci. Lidé ztratili ze zřetele Krista a Pána Boha a získali zkušenost, která je Omegou pro jeden z nejjemnějších bludů, které kdy uchvátily mysl lidí. Máme zakázáno . . . usadit naši představivost do vlaku dohadů. *11 Manuscript Releases*, strana 211.

² [POUŽITO ZDE V SOUVISLOSTI SE SYSTÉMEM INTERPRETACE, POPULÁRNĚ NAZÝVANÝ SPIRITUALISMUS NIKOLI SPIRITISMUS.] Tento komentář v závorkách byl vložen od White Estate.

Chápete, proč Ellen Whiteová spojuje nauku o Svatyni s osobnostmi Otce a Syna? Když čtete Základní prohlášení adventistů o Trojici, vidíte jasný rozdíl mezi Otcem a Synem?

2. Trojice:

Bůh je jeden: Otec, Syn, a Duch svatý; jednota tří osob od věčnosti. Bůh je nesmrtelný, všemohoucí, vševědoucí, svrchovaný a všudypřítomný. (On) Je nekonečný a přesahuje lidské chápání. Přesto však (On) je znám prostřednictvím svého zjevení. Patří mu věčná úcta, sláva i služba všeho tvorstva (Deut. 6:4; Mat. 28:19; 2 Kor. 13:14; Ef. 4:4-6; 1 Peter 1:2; 1 Tim. 1:17; Zj. 14:7.)

V tomto prohlášení jsou jediným Bohem tři osoby, které jsou pak označovány jako "On" a "Jeho". Když čtete "On" a "Jeho", na koho myslíte? Považuji toto tvrzení za matoucí. "On" v češtině („He“ v angličtině) odkazuje na jednu bytost.

Podívejte se, jak někteří z našich adventistických učenců popisují tohoto boha:

Chtěli bychom říci, že Bůh ve *svém (Jeho) trojičném sebezjevení* tvrdil, že (On) nás stvořil, aby odrazil lásku, která nadpřirozeně sídlí v *Jeho samotném* bytí jako věčně milující **Bůh, který je jeden ze tří. Trojjediná láska, kterou nacházíme v Bohu**, navíc není zaměřena na sebe, a proto silně naznačuje, že největší radost a uspokojení nacházíme v životě a službě druhým. Whidden, Moon and Reeve, *The Trinity*, strana 247.

Podívejte se, jak je použitý jazyk "On" a "Jeho" a pak kombinován s termínem "trojičního sebezjevení". Znovu si všimněte, jak slovo "On" také znamená "Oni" v následujícím prohlášení:

V učení o Trojici nenacházíme tři různé božské role, které projevuje jedna Osoba (to je modalismus). Ani ve shluku

nejsou tři bohové (to je triteismus nebo polyteismus). **Jediný Bůh ("On") je také, a stejně tak, "Oni" a "Oni" jsou vždy spolu**, vždy úzce spolupracují. Duch svatý vykonává vůli Otce i Syna, která je také Jeho vůlí. To je pravda, kterou o sobě Bůh zjevuje v celé Bibli. *Glimpses of Our God, Adult Sabbath School Bible Study Guide, Lesson 1, 1st Quarter 2012, Principal Contributor: Jo Ann Davidson.*

Nečiní to osobnosti Otce a Syna nezřetelnými? Povšimněte si prosím tohoto upřímného přiznání adventistického teologa o obtížích při udržování jasného rozlišování osob v Trojici:

Obtížnost je dostatečně zřejmá. **Doktrína, která tvrdí, že Bůh je jeden, a přesto, že v Bohu jsou tři osoby, musí často zmást mysl ve snaze najít relevantní a srozumitelný rámec, ve kterém by tento zdánlivý rozpor mohl být vyjádřen a zároveň uspokojit náboženské potřeby průměrného člověka.** Není divu, že zmínka o nepochopitelném Otci, nepochopitelném Synu a nepochopitelném Duchu svatém podnítila jizlivé poznámky v tom smyslu, že celé učení samo o sobě je nepochopitelné. *Raoul Dederen. 'Reflections on the Doctrine of the Trinity,' 1970. Andrews University*

Zde je tajemství satanova zpusošení nebeské svatyně. Přichází skrze splynutí Syna s Otcem způsobené trojiční formulí tří osob v jednom bohu. Jakmile máte tuto formuli zavedenou, vyprávění Daniele 7 a 8 je zničeno.

Pouze chápání Otce a Syna "z Něhož" a "skrze Něhož" nám umožňuje udržet je v našich myslích odlišné a dát příběhu Daniele 7 skutečný význam.

17. Základní kámen

V této knize vidíme božský vzorec Otce a Syna, jak se odráží v mnoha aspektech našich rodin, společenství a církví. Pouhým pohledem na tento božský vzorec ve víře skrze Krista budeme proměněni do jejich podoby, jak říká Bible:

My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující, v též obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně. 2 Kor 3:18 BKR1613

Zatímco některým členům společnosti jsou dány pozice, aby žili podle vzorů role Otce "z Něhož", všichni máme vzhlížet k Božímu Synu jako k hlavnímu vzoru "skrze Něhož", který máme všichni napodobovat, abychom obdrželi požehnání a život Otce. Syn Boží je tedy hlavním úhelným kamenem, prvorozeným z celého stvoření, abychom se mohli stát věrnou kopií Jeho vzorce. Proto byla vláda položena na Jeho ramena, aby Kristus mohl být věčným Otcem všech těch, kteří se podřizují jedinému pravému Bohu – Věkovitému.

To je důvod, proč:

Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, a k slávě Boha Otce, aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán. Fil 2:9-11

Vzhledem k tomu, že Ježíš je Úhelným kamenem všeho stvoření, je satanovou záměrnou snahou změnit naše vnímání tohoto Úhelného kamene; přimět nás, abychom se podobali levné bezcenné imitaci, která se v mnoha aspektech podobá původnímu Kameni, ale ve skutečnosti je úplně jiná.

V první kapitole jsme poznamenali:

Satanova vzpoura zavedla pojmy a myšlenky, které tento božský vzorec pokazily. Řád nebes znamenal, že

původně byl Lucifer pod autoritou Krista, který byl pod autoritou svého Otce. Písmo nám říká, jak si Satan přál změnit božský vzorec:

Jak jsi spadl z nebes, třpytivá hvězdo, synu úsvitu? Byl jsi odseknut k zemi, ty, který jsi porážel národy! A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře sbromáždění na nejvyšším severu. Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu.
Iz 14:12-14

V těchto textech vidíme bytost, která se nesnaží být pod ochranou a péčí božského vzorce, ale spíše se snaží vyvýšit a vyrovnat Nejvyššímu ... Prostřednictvím Istimého procesu satan oklamal křesťanský svět, a postavil Krista na rovinu Otce. Tak jako křesťanský svět uctívá Boha skrze svá různá vyznání, entita vnímaná jako druhá osoba Božství je ve skutečnosti formulací satana. Tím, že satan představuje Krista ve všech směrech přesně stejného jako Otce, má lidskou mysl zákonem nerozpoznatelnosti; to znamená, že když dvě věci mají přesně stejné vlastnosti, takže již nemohou být jasně rozeznány odděleně, stávají se záhadně jedním skrze ztrátu individuality.

Satan změnil úhelný kámen křesťanství ze Syna, jako oddělené a odlišné bytosti, který zdědil všechny věci od svého Otce, na bytost, která vlastnila všechny věci od sama sebe nebo na základě skutečnosti, že je součástí tří osob, a přitom jednoho bytí Boha. Rozdíl mezi těmito dvěma lze shrnout takto: **Trojční neplozený Kristus je bytost, která přichází ve svém vlastním jménu, na rozdíl od zplozeného Syna, který přichází ve jménu svého Otce.**

Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Kdyby přišel někdo jiný ve svém vlastním jménu, toho přijmete. Jan 5:43

Biblický úhelný kámen vzhlíží k absolutní autoritě svého Otce, pokud jde o vedení, radu a požehnání. Nespolehá se na zděděné síly, které má, aby Ho vedl, ale spíše na Toho, který dědictví udělil. Používá své síly podle pokynů svého Otce. Padělaný úhelný kámen stojí bok po boku s ostatními božskými osobami v "božstvu", spočívá ve svých vlastních božských vlastnostech a nabízí doporučení, rady a vedení jakmile je obdrží. Pracuje demokratickým způsobem rovnocenné spolupráce.

Biblický úhelný kámen nalézá rovnost slovem svého Otce a Jím pouze. Nepřemýšlí, jak si ukrást rovnost s Bohem, protože Bůh přikázal, že má být roven Otcí. Padělaný základní kámen nachází rovnost ve svém věku, ve své všemohoucnosti, ve své síle, ve svých znalostech a ve své moci. Nepotřebuje žádnou radu od jiných božských osob, protože je si již rovný na základě svých vlastních zdrojů.

Na základě, kterého úhelného kamene byli mnozí z nás celý život modelováni? Nacházejí manželky rovnost se svými manželi skrze Slovo Otce, následují Krista a jako On ochotně slouží ve svých určených pozicích? Muži, sloužíte věrně ve svém společenství a církvi s vědomím, že jste jako bratři rovni ostatním mužům, a přesto sloužíte v určeném přítoku "skrze Něhož", který vás tvaruje podle Krista?

Na jakém základním kameni stavíte? Na čem stojí váš dům?

Proto stojí v Písmu: "Hle, kladu na Siónu kámen úhelný, vyvolený, vzácný; kdo v něj věří, jistě nebude zahanben." Vám tedy, kteří věříte, je vzácností, ale nevěřícím je to "kámen, který stavitelé zavrhlí; ten se stal kamenem úhelným 1 Petr 2:6-7

Náš Otec položil základní úhelný kámen, a právě tento kámen má být naším vzorem. Jak říká Písmo:

Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus. 1Kor 3:11

Bible důrazně prohlašuje, že Ježíš dědičně obdržel své Synovství Boží.

Řekl jim: “A za koho mě pokládáte vy?” Šimon Petr odpověděl: “Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.” Ježíš mu na to řekl: “Blahoslavený jsi, Šimone BarJona, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na té skále vybuduji svou církev a brány podsvětí ji nepřemohou. **Mat 16:15-18**

On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když [skrze sebe] vykonal očistění od [našich] hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech. Stal se tím vznešenější nad anděly, čím význačnější jméno dědičně obdržel. **Žd 1:3-4**

Ježíš jim řekl: “Kdyby byl Bůh váš Otec, milovali byste mě, neboť z Boha jsem vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mne poslal. **Jan 8:42**

Všimněte si, jak Ježíš mluví o učednících, kteří Ho následovali; podívejte se, jaký základní kámen si vybrali oni.

*„...neboť slova, která jsi mi dal, jsem dal jim a oni je přijali. Skutečně poznali, že jsem od tebe vyšel¹, a uvěřili, že jsi mě poslal ty.“ **Jan 17:8***

Přesto je tento základní kámen pro mnohé kamenem úrazu. Nechtějí stavět svůj dům na skále, která vzhlíží k jiné bytosti jako k absolutní autoritě nad nimi. Raději by stavěli na bytosti, která je rovnocenná svou silou, talentem, dary a schopnostmi. Povšimněte si slov jednoho adventistického učence právě v tomto bodě:

Brzy uvidíme, že monarchické pojetí Trojice se odráží zejména v hierarchické struktuře katolické církve, kde

¹ exerchomai. Stejně slovo, jaké bylo použito v Janovi 8:42 - "vyšel". Použití tohoto slova neznamena jednoduše "opustit přítomnost", jak je o tom řečeno ve zbytku verše "a uvěřili, že jsi mě poslal". Exerchomai vždy znamená "vyjít z". To odhaluje Kristovu zmínku o tom, že byl zplazen nebo vyveden z Otce.

papež jedná jako oficiální zástupce Boha na zemi, kterému jsou svěřeny zvláštní pravomoci k řízení církve. Výsledkem této monarchické praxe je pasivní podřízení věřících, kteří neuplatňují své duchovní dary v těle Kristově. **Naproti tomu biblický pohled na Trojici jako dokonalé společenství Tří dává vzniknout společenství věřících s různými dary, které jsou ceněny a uplatňovány jako vyjádření společenství samotné Trojice.** Samuel Bacchiocchi – *Endtime Issues Newsletter* No. 147 – “The Importance of the Doctrine of the Trinity.”

Vidíte, jak pisatel prezentuje představu hierarchické struktury jako katolickou a myšlenku bytosti, která je obdařena mocí, jako jednoduše papežskou? To je pak v kontrastu s jeho chápáním Boha, který je/jsou dokonalým společenstvím tří a kteří se navzájem cení pro rozmanitost svých darů. Správný koncept úhelného kamene udělené moci je sloučen s papežským systémem, aby vylíčil princip dědictví mezi Otcem a Jeho Synem jako diktátorský ze strany Otce a pasivní a nemyslíci ze strany Syna. Je to způsob, jak odhodit základní kámen ve prospěch padělků, který nachází hodnotu v rozmanitosti darů, které vlastní jednotliví členové božství.

To je nový základní kámen adventismu. Když se církev snaží utvářet toto nové dokonalé společenství tří se zploštělou vztahovou strukturou, vidíme členy, jak opouštějí princip podřízenosti a snaží se sdílet své dary v církvi, aby byli ve vážnosti a ocenění.

Jste-li prostý pracující člověk a zastáváte v církvi pouze postavení diakona, pak budete oceňováni mnohem méně než člověk, který je starším, který káže a studuje Bibli. A tento člověk bude méně ceněn než člověk, který má mezinárodní služebnost a hlásá evangelium celému světu. Samozřejmě, že tyto věci se obvykle neříkají otevřeně.

Nový základní kámen adventismu způsobuje, že se lidé formují tak, aby měli naléhavou potřebu být v nějakém druhu služby. Svět potřebuje být požehnán jejich dary, protože takto je falešný Ježíš oceňován "Otcem" a "Duchem" – kvůli jeho rozmanitosti darů.

Biblický Úhelný Kámen je skálou urážky ducha tohoto světa. Biblický úhelný kámen nenachází hodnotu ve svých rozmanitých darech, ale pouze ve Slově svého Otce. Proto Ježíš je:

"...kamenem úrazu a skálou poboršení". Ti narážejí, protože jsou neposlušni slova; k tomu také byli určeni 1 Pt 2:8

My jako lid jsme byli určeni, abychom věřili v Ježíše jako Syna Božího, ale naše církev narazila na Slovo a stala se neposlušnou. Ježíš řekl:

On na ně poblédl a řekl: "Co tedy znamená to, co je napsáno: "Kámen, který stavitelé po prozkoumání zavrhl, se stal hlavou úhlu." Každý, kdo padne na ten kámen, roztrhne se, a na koho padne, toho rozdrtí." Luk 20:17-18

Ti, kteří vzhlížejí k zplozenému Synu a padají na tuto Skálu, mají svá tvrdá srdce rozbitá a obměkčená, proměněná a zformovaná k obrazu božského Syna. Ti, kteří odmítnou tento Úhelný kámen, nechají tento Kámen na ně spadnout a on je na prach rozdrtí.

Máme tedy před sebou pravý Úhelný kámen, který přichází ve jménu svého Otce a je plně pod autoritou svého Otce, a máme jiného, který se nazývá "Synem Otce"² (Barabáš), a přesto přichází ve svém vlastním jménu jako zloděj a lupič.³ Koho si vybereš, Krista nebo Barabáše?

Stavějme na úhelném kameni, který zdědil všechny věci po jeho Otcí, a učme se jako Ježíš odpočívat v Otcově požehnané autoritě, ochraně a zaopatření.

² Barabáš = "syn otce nebo pána" - Thayer

³ "Barabáš předstíral, že je Kristus a dopustil se velké zlovolnosti. . . . Nejvýraznější kontrast byl prezentován mezi těmito dvěma. Barabáš byl notoricky známou postavou, která dělala úžasné věci prostřednictvím satanských nástrojů. Tvrdil, že má náboženskou moc, právo ustanovit jiný řád věcí. Tento falešný Kristus si nárokoval to, co satan tvrdil v nebi – právo na všechny věci. Kristus ve svém ponížení vlastnil všechny věci. V Něk nebyla vůbec žádná temnota..." Manuscript 112, 1897

18. Sobotní zapečetění

Jako Boží lid víme, že je to věrné zachovávání soboty, které odhaluje Boží vlastnictví člověka. Víme také, že skrze posvěcující moc soboty bude Boží lid zapečetěn.

Dal jsem jim také své soboty, aby se staly znamením mezi mnou a jimi, aby poznali, že já Hospodin je posvěcuji. Ez 20:12

Ve 2. kapitole jsme prozkoumali strukturu pramene zákona, která ve svém středu odráží božský vzorec. Skrze tento božský vzorec k nám proudí Duch Boží, posvěcuje nás a dává nám přemáhající moc. Není nic úžasnějšího než společenství založené na rodinných hodnotách, které se společně v sobotu shromažďuje k uctívání. To nám plně otevírá pramen zákona. Všimněte si, co říká Ellen Whiteová:

Pravé posvěcení je harmonie s Bohem, jednota s Ním v charakteru. Je přijímáno prostřednictvím poslušnosti k těm principům, které jsou opisem Jeho charakteru. **A sobota je znamením poslušnosti. Ten, kdo ze srdce poslouchá čtvrté přikázání, bude poslušen celého zákona. Je posvěcen skrze poslušnost...** Nám, stejně jako Izraeli, je sobota dána jako "věčná smlouva". Pro ty, kteří ctí Jeho svatý den, je sobota znamením, že je Bůh rozpoznává. *Testimonies*, Volume 6, strana 350.

Sobota přináší Božímu lidu sladké vylití Ducha Božího. Čím více toužíme po tomto sobotním požehnání a připravujeme se na něj, tím více živého chleba budeme muset jíst.¹

Jelikož v sobotě tkví úžasné požehnání, víme, že satan bude na zemi bojovat o každý centimetr, aby nám zabránil toto požehnání obdržet.

To je místo, kde se božský vzorec stává důležitým. Zásada soboty je zásadou odpočinku od naší práce. Pouze ti, kteří jsou schopni

¹ Podrobně se tím zabývám ve své prezentaci "Zákon moudrých", pokud to chcete prozkoumat hlouběji. <http://vimeo.com/15831639>.

odpočívat v přítoku požehnání, mohou skutečně odpočívat od své práce.

V předchozí kapitole jsme zkoumali pravý základní kámen a jeho padělek. Chtěl jsem tyto myšlenky představit jako základ pro jasnější pochopení Sobotního zapečetění.

Pro někoho, kdo se řídí základním kamenem, který nachází hodnotu ve sdílení svých darů ve své rodině, společenství a církvi, bude velmi těžké připravit se na sobotu a skutečně v sobotu odpočívat. Padělaný základní kámen vytvoří tlak v pátek odpoledne. Touha pracovat na věcech, které odhalují náš talent a schopnosti, naráží na potřebu přestat pracovat. To není jen zastavení fyzické práce, ale veškeré duševní činnosti, která se týká naší práce. Jsou mnozí, kteří přestanou fyzicky pracovat v pátek odpoledne, a přesto během sobotních hodin plánují, přemýšlejí a přemítají o tom, co budou dělat po Sobotě.

Stavíme-li na pravém úhelném kameni, pak se potřeba vykonat a dosáhnout začíná snižovat; Příprava na sobotu se stává snadnější a sobota se stává sladší.

Mohu dosvědčit, že předtím, než jsem začal kopírovat pravý úhelný kámen, bylo páteční odpoledne vždy spěchem. Často jsme dělali práci na poslední chvíli, když slunce zapadalo. Nějakou dobu jsme se rozhodli, že nebudeme "zákoníční" ohledně věcí, a žel jsme porušili hranice Soboty.

Když jsem se obrátil k pravému úhelnému kameni, byl jsem stále více usvědčován ze Soboty. Byl jsem hluboce přesvědčen, že bychom měli být schopni setrvat v naprosto meditativním stavu myslí nejméně půl hodiny před západem slunce a mít všechny přípravy včetně sprchování dokončeny dlouho před západem slunce. Byl jsem přesvědčen, že to musí být provedeno v duchu míru a štěstí, spíše než v uspěchané frustraci. Zřídka v celém svém adventistickém životě jsem byl schopen přivítat Sobotu se srdcem i myslí plně odpočívající a dychtivě čekající na příchod Soboty.

S radostí mohu oznámit, že se to nyní změnilo. Návyky desetiletí potřebovaly čas, aby se změnily. Zpočátku jsme si museli vyhradit celý pátek jen na úklid a přípravu domu. Už tehdy jsme zjistili, že i tak to zvládáme vsutku jen na těsno. Náš duch byl stále znepokojen kvůli stresu, který jsme cítili při přípravě. Ale čím více jsme poznávali božský vzorec, tím snazší byla příprava i na sobotu.

Jakou radostí se stala Sobota. Jaká radost sedět dlouho před západem slunce a rozjímat o Božím Slově a chválit Ho už před západem slunce.

Jaký je stav těch, kteří dodržují přikázání Boží a mají víru v Ježíše? Pokud jsou v rodinách ti, kteří odmítají [plus ignorují/selhávají] poslušnost Pána při zachovávání Jeho soboty, pak na ně pečeť nemůže být vložena. Pečetění je boží slib dokonalé jistoty vůči Jeho vyvoleným (Exodus 31:13-17). Pečetění naznačuje, že jste Bohem vyvolení. Přivlastnil si vás pro sebe. Jako zpečetění Boží jsme Kristovým vykoupeným majetkem a nikdo nás nevyrvе z Jeho rukou. Pečeť daná na čele je Bůh, Nový Jeruzalém. "Napišu na něj jméno Boha mého a jméno města Boha mého" (Zjavení 3:12). 15 *Manuscript Releases*, strana 225.

Neboť ti, kteří pečlivě studovali toto téma, budou vědět, že Boží pečeť se nachází v Sobotě. Jeho Jméno, Titul a Panství se nacházejí pouze v tomto přikázání. Je také zajímavé poznamenat, že:

A uviděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sión a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kdo mají na svých čelech napsáno jméno jeho i jméno jeho Otce. Zj 14:1

Duch prorocký uvádí:

Jan viděl Beránka na hoře Sion a s ním 144 000, kteří měli na čele napsáno jméno svého Otce. Neslí znamení nebes. Odráželi obraz Boží. Byli plní světla a slávy Svatého. Abychom se stali věrným Božím obrazem s jeho podpisem, musíme se oddělit od veškeré nepravosti. Musíme opustit každou zlou cestu a pak musíme důvěřovat svým případům v rukou Kristových. Zatímco pracujeme na své vlastní spáse se strachem a chvěním, Bůh v nás bude

pracovat, abychom chtěli a konali ze své vlastní dobré vůle. I když musíte vykonat svůj díl práce, přesto je to Bůh, kdo vám musí poskytnout pomoc a posvětit vás. Kristus nás činí kajícími, aby nám mohl odpustit. Myslíme si, že musíme udělat určitou část práce sami. Myslíme si, že existují dva nebo tři kroky, které musíme podniknout bez jakékoli pomoci nebo podpory. Ale tak tomu není. Duch Boží neustále přemlouvá a přitahuje duši ke správným záměrům a do souladu s Božím zákonem. Výzva je dána bezmocným: "Aj, všichni žízňaví, pojd'te k vodám, i ten, kdo nemá peníze. Pojd'te, kupujte a jezte, pojd'te, kupujte bez peněz a bez úhrady víno a mléko." Ve chvíli, kdy se oddělíme od zla a rozhodneme se sloužit Bohu, odpovídáme na tuto výzvu. *Review and Herald*, March 19, 1889.

Psaní jména Otce na čelo je psaním přesně toho, co toto jméno znamená – Otec. Naše poznání Boha jako Otce našeho Pána Ježíše Krista ustanovuje božský vzorec "z Něhož" a "skrze Něhož". Vidět Otce jako velký zdroj všeho² způsobuje, že vidíme Syna jako toho, kdo dědí všechno a spočívá v Otcově Slově. Když vidíme Krista v této funkci úhelného kamene, jsme schopni být proměněni k Jeho obrazu, a proto se učíme odpočívat v sobotu. Tímto procesem jsme zapečetěni a připraveni na konečnou krizi.

Zjistil jsem, jak ve Slově Božím, tak ve své osobní zkušenosti, že padělaný úhelný kámen způsobil, že jsem na sobotu³ pohlížel lehkovážně a tlačil své projekty až na okraj soboty a skutečně často

² 'Nehledám svou vlastní slávu, ale slávu toho, který mě poslal.' Jan 8:28; 6:57; 8:50; 7:18. V těchto slovech je vyloženo velký princip, kterým je zákon života vesmíru. Všechno, co Kristus obdržel od Boha, si vzal, aby dával. Tak v nebeských nádvořích, v Jeho službě všem stvořeným bytostem: skrze milovaného Syna proudí Život Otce ke všem; Skrze Syna se vrací ve chvále a radostné službě příliv lásky k velkému Zdroji všech. A tak je skrze Krista dokončen okruh dobročinnosti, představující charakter velkého Dárce, zákon života." *Touha věků*, strana 21.

³ "Na sobotu by se samozřejmě pohlíželo lehce, stejně jako na Boha, který ji stvořil." *1 Vybrané zprávy*, strana 205.

do sobotních hodin. Skrze falešného krista, který mi byl představen v Trojici, mi bylo zabráněno přijmout pečetící zkušenost Soboty.

Ti, kteří nepřijímají Ježíše jako Syna Otce, ve skutečnosti nevěří, že Bůh je Otcem našeho Pána Ježíše Krista. Přesto je to právě toto jméno – "Otec" – které bude zapečetěno na čela věrných dětí.

Moderní překlady tento verš mění a naznačují, že je to jméno Otce a Jméno Beránkovo:

A hle, spatřil jsem Beránka, stojícího na hoře Sion, a s ním sto čtyřiačtyřicet tisíc těch, kteří měli na čelech napsané jeho jméno a jméno jeho Otce. Zj 14:1 (B21)

Přesto víme, že Beránek má jméno svého Otce.

*Hle, posílám před tebou anděla, aby tě strážil na cestě a přivedl tě na místo, které jsem připravil. 21Měj se před ním na pozoru a poslouchej ho. Neprovokuj ho, neboť nesejme vaše přestoupení, protože **mé jméno je v něm. Ex 23:20-21***

Beránek má v Sobě jméno Otce, a když se podle Něj měníme, stáváme se takovými, jako je On, a také máme jméno Otce jako Kristus. Ježíš řekl:

"...Vystupuji k Otci svému i k Otci vašemu, k Bohu svému i k Bohu vašemu." Jan 20:17

Bratří, vyzývám vás, abyste dali své domovy do pořádku klidným, pokojným a radostným způsobem a byli připraveni na Sobotu, pokud se tak již neděje. Nic nesmí stát v cestě tomu, abychom byli připraveni před západem slunce a aby naše srdce byla naplněna chválou a díkůvzdáním Bohu a Beránkovi. Tato příprava se stává snadnější a snadnější, když vidíme božský vzorec a učíme se odpočívat v Otcově lásce, stejně jako náš Pán Ježíš odpočívá ve Slově svého Otce.

19. Mocný anděl

Potom jsem uviděl jiného anděla sestupovat z nebe: měl velikou pravomoc;¹ a země byla ozářena jeho slávou. Zvolal mocným hlasem: „Padl, padl veliký Babylon a stal se příbytkem démonů, vězením všech nečistých duchů a vězením každého nečistého a nenáviděného ptáka; Zj 18:1-2

To, co jsem se pokusil představit v této knize, je jednoduše toto:

Toto poselství mělo přinést světu vyvýšeného Spasitele, obět' za hříchy celého světa. Představuje ospravedlnění skrze víru s naprostou jistotou; vyzývá lid, aby přijal Kristovu spravedlnost, která se projevuje v poslušnosti všech příkázání Božích. **Mnozí ztratili Ježíše ze zřetele** [kvůli padělanému úhelnému kameni]. Potřebují, aby jejich oči byly zaměřeny na Jeho božskou osobu [odděleně od Otce], Na Jeho zásluhy [božské "Skrze Něhož", jeho obět' a jako pravého Prostředníka k Otcí] a na Jeho neměnnou lásku k lidské rodině. **Veškerá moc je dána [Otcem – "z Něhož"] do Jeho rukou, aby mohl rozdávat ["skrze Něhož"]** bohaté dary lidem a předávat neocenitelný dar své vlastní spravedlnosti bezmocnému člověku. Toto je poselství, které Bůh přikázal, aby bylo dáno světu. Je to třetí andělské poselství, které má být hlášáno mocným hlasem a doprovázeno vylitím Jeho Ducha ve velké míře... *Testimonies to Ministers*, strana 91.

Když vidíme Beránka Božího jako velký božský "skrze Něhož" přítok Otcova požehnání, když stavíme na božském základním kameni, který zdědil všechny věci od Otce, když naše rodiny, společenství a církve rozeznají krásu Krista jako jednorozeného z Otce a začnou se měnit podle Otce a Syna, pak bude země osvětlena Kristovou slávou.

Není to zjevení Krista jako úhelného kamene všech aspektů naší společnosti, které je klíčem k probuzení a reformaci, aby vytvořilo

¹ Strong's: ... autorita, jurisdikce, svoboda, moc, právo, síla.

radostné, organizované tělo, které je soustředěné a dychtivé sdílet to, co mu přineslo tolik radosti?

O vylití Ducha v době Letnic je nám řečeno:

A když přišel den padesátý (den Letnic), byli všickni *jednomyslně* spolu. **Sk 2:1** BKR1613

Jak mohou lidé dospět k jednomyslnosti bez božského vzorce toho, jak bychom se k sobě měli chovat? Ti, kdo si představují, že Duch svatý jednoduše způsobí, že budeme ve vzájemném souladu, bez pochopení božského řádu Nebes, jak je zjeven v Otci a Jeho Synu, budou marně čekat na příchod jednoty. Nedává snad smysl, že cesta pro Ducha Božího bude otevřena s velkou mocí, když se každá část přítoku požehnání bude formovat podle velkého originálu "z Něhož" a "skrze Něhož"?

Všimněte si, jak tento anděl ve Zj 18:1 sestupuje s velkou mocí nebo autoritou. Víme, že veškerá autorita pochází od Boha, a proto toto poselství přijde s mocí na ty, kteří se naučí rozpoznávat Boží strukturu autority. Víme, že veškerá autorita již byla dána Kristu.

*Ježíš přistoupil a promluvil k nim: "Byla mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi." **Mat 28:18***

Je Kristova schopnost rozdávat bohaté dary a předávat svou autoritu závislá na tom, zda Boží lid přijme Boží svědectví ohledně Syna, což znamená, že uvěří, že Ježíš je Jeho Syn? Když pak vstoupíme do vzoru "z Něhož" a "skrze Něhož", jsme plně připraveni přijmout moc, kterou dal Kristu Jeho Otec. Můžeme vidět, že když uctíváme Syna Božího a přicházíme do Jeho stínu, začínáme vidět velkou autoritu, kterou má, a můžeme jí být požehnáni a chráněni?

Přátelé, představuji vám hlavní úhelný kámen naší víry – Pána Ježíše Krista, Syna Otce v pravdě a lásce. **2 Jan 1:3**.

Toto zjevení Krista ve vztahu k Jeho Otci odhaluje dílo Babylonu a jeho úsilí nahradit úhelný kámen. Představil jsem vám, jak vidím, že

adventismus zopakoval práci Samsona a synů Elího, aby nás vedli do zajetí. Přesto je vysvobození na dosah ruky.

Přijměme dílo pokání, modlitby a prosby za naše vedoucí na jakémkoli místě, které zaujímají. Modleme se a podřídme se našim církevním vedoucím, aby Kristus mohl být před nimi postaven v duchu mírnosti a pokory.

Věřím, že brzy nás Otec skutečně odpoví na modlitbu svého Syna:

Když toto Ježíš pověděl, pozdvihl své oči k nebi a řekl: "Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby [tvůj] Syn oslavil tebe, tak jako jsi mu dal pravomoc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal život věčný. A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista." Jan 17:1-3

Božský vzorec

Božský vzorec se dotýká každého aspektu našeho života a je klíčem k radosti, míru a harmonii v našich manželstvích, komunitách, církvích a všech sociálních strukturách v našem světě.

Ve vztahu mezi Bohem a Jeho Synem vidíme klíč k tomuto božskému vzorci. Čím více je vidíme, milujeme je a řídíme se podle nich, tím více se stáváme vnímavějšími k jejich kanálu požehnání v našich životech.

Než tento svět začal, Satan a jeho andělé se pokusili zatemnit tento božský vzorec a nahradit jej padělkem, který by přerušil okruh Boží bezmezné lásky a přinesl světu nevýslovnou bídu.

Odhalte tento klamný padělek a uvidíte ve velkém původním božském vzorci klíč k návratu naší církve k uctívání Boha a Jeho Syna.